

Hoàng Thu Dung

CÓ
MỘT
NGÀY
^
BIỂN
/
TÍM

Có Một Ngày Biển Tím

Hoàng Thu Dung

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10

Chương 1

Thu Vân vén tay áo, nhìn đồng hồ một cách sốt ruột. Cô đứng lên đi ra đường, theo dõi dòng người tấp nập. Nhưng trong số ấy vẫn không thấy Huệ Linh. Cái người mà bạn bè trong phòng gán cho cái tên "thần hộ mạng" của cô Nhỏ bạn thuở xa xưa bây giờ đang là một ca sĩ tên tuổi. Cô nàng hẹn ở đây lúc chín giờ, thế mà bây giờ đã hơn mười giờ...

Bây giờ về thì không dám, còn ở lại thì quệ Thu Vân chẳng quen biết ai ở đây, đã vậy lại ngồi góc mở từ nãy giờ. Trong phòng cách âm nhìn ra, người ngoài đi vào nhìn. Vừa què vừa ngại. Thật là dở khóc dở cười. "Linh ơi là Linh"!

Thấy đứng ngoài đường hoài cũng kỳ, Thu Vân chán nản trở vào. Phòng ngoài không có lấy một chiếc ghế. Cô rầu rĩ đứng dựa vào tường. Đầu nghiêng qua một bên để mái tóc che bớt mắt. Nếu không vì cần việc làm, chắc cô không đủ kiên nhẫn để làm cây cột giữa đường thế này. Người ta bảo những ngôi sao thường mắc bệnh làm cao. Chẳng lẽ nhỏ Linh cũng cư xử như thế với cô Nghĩa là cô phải chờ đến một, hai giờ mới thấy "sao" xuất hiện?

Ở trong phòng, bỗng có một người đi ra. Nghe tiếng mở cửa, Thu Vân càng nghiêng đầu xuống cho tóc che kín mặt. Và càng đứng nép vào tường hơn. Cô sợ bị nhìn mặt.

Tiếng chân thật nhẹ, nhưng Thu Vân cũng biết người ấy đang đi về phía mình. Cô đứng nhích ra phía trong nhường đường. Nhưng người ấy không ra ngoài, mà đi đến trước mặt cô:

- Chờ ai vậy cô bé?

Thu Vân hơi ngước lên nhìn, rồi lại cúi mặt xuống:

- Dạ, chờ người bạn.

- Ai vậy?

- Tên nó là Linh, Huệ Linh.

- A, Huệ Linh hả? Cô nàng là chúa đi trễ. Tôi cũng đang chờ cô ta nãy giờ.

- Vậy à?

- Cô ta hẹn em ở đây à?

- Dạ.

- Để làm gì? Đi chơi hay là giới thiệu với ai?

Thu Vân đứng im hoang mang. Cô đang tự hỏi cô nên nói thật với người thanh niên lạ hoắc này không. Cô không thích nói chuyện riêng của mình với người lạ. Đó là bản năng. Nhưng kinh nghiệm đi tìm việc cho cô biết rằng, không nên nhút nhát hay xa cách. Biết đâu đây cũng là người mà Huệ Linh sẽ giới thiệu cô.

Cô định trả lời thì anh ta đã lên tiếng, giọng có chút mệnh lệnh:

- Ngược mặt lên xem nào?

Thu Vân rụt rè ngược lên cho anh ta nhìn. Cô nhận thấy trong mắt anh ta lóe lên một cái gì đó không thể gọi tên. Nhưng điều đó chỉ thoáng qua Rồi anh ta chống tay vào tường, đứng hẵn đối diện với cô:

- Nói thật đi, đừng ngại, cô hẹn với Huệ Linh để làm gì? Có phải cô ta hứa sẽ giới thiệu em với một người không?

- Dạ, nó bảo sẽ giới thiệu với nhạc sĩ Quốc Tuấn.

Nói xong câu đó, Thu Vân chột đỏ mặt. Cô nghe anh ta "à" lên một tiếng nhỏ, rồi lặp lại:

- Giới thiệu với Quốc Tuấn à?

- Vâng.

- Cô muốn làm ca sĩ à?

Anh ta vừa hỏi vừa nhìn mặt cô chăm chăm. Làm Thu Vân càng thấy ngượng, cô lúng túng bào chữa:

- Dạ không phải thế đâu, tôi chỉ muốn đi hát thôi, đó cũng là một việc làm, tại vì...

Thu Vân lúng túng im bật. Còn anh ta thì bật cười. Và búng tay cái tách:

- Đi hát tức là làm ca sĩ, nói cách nào cũng vậy thôi. Đứng thẳng lên cho tôi xem nào.

Thu Vân hơi ngần ngại. Nhưng cách ra lệnh của anh ta làm cô nghĩ rằng anh ta rất có uy quyền ở đây. Cho nên dù không biết đó là ai, cô cũng làm theo một cách máy móc.

- Ngẩng lên, và nhìn thẳng vào tôi. - Anh ta lại ra lệnh.

- Dạ.

Thu Vân hơi ngược lên, cô dẹp sự nhút nhát để nhìn vào mặt anh ta Rồi lại cụp mắt xuống. Anh ta lắc đầu, buông cho một nhận xét:

- Rụt rè quá, lên sân khấu mà thiếu tự tin thì còn tinh thần đâu mà hát.

Thu Vân buột miệng:

- Dạ, vậy thì tôi không lên sân khấu, chỉ xin hát trong phòng rồi thu âm, như mấy người trong đó, được không ạ?

Vừa nói cô vừa quay đầu nhìn qua phòng kiếng. Và cô lập tức hối hận câu nói của mình ngay, khi thấy anh ta nhướng mắt:

- Thu băng à?

Anh ta mỉm cười, khoát tay một cái, và lặp lại:

- Thu băng à, chưa có một chút tên mà lại muốn thu băng à? Ừ, dù sao đó cũng là một ý nghĩ, mạnh dạn đi lên em.

Ngay lúc đó có tiếng giày nện cồm cộp trên gạch, tiếp theo đó là tiếng của Huệ Linh:

- Đợi có lâu không, xin lỗi xin lỗi. Trời ơi, đợi vá xe lâu muốn chết, định gọi điện cho mày,

nhưng nhớ ra mày không có máy riêng, xin lỗi nhé, xin lỗi. Ủa, anh Tuấn biết nó à?

- Mới biết.

Thu Vân ngõ ngàng nhìn lên:

- Anh là nhạc sĩ, là người mà...

Huệ Linh láu cháu xen vào:

- Đây là người mà tao sẽ giới thiệu với mày đấy, ra mắt sư phụ đi.

Quốc Tuấn xua tay:

- Khỏi cần giới thiệu nữa, qua bên quán nói chuyện.

Anh ta đi ra cửa, Huệ Linh kéo tay Thu Vân đi theo, cô dặn nhỏ nhỏ:

- Anh ấy hỏi gì cũng nói biết, không biết cũng gật đầu luôn, nhớ chưa. Cứ nói cho dữ vô, mình mà hiền quá tội nó coi thường lắm.

- "Tội nó" là ai?

- Là đám ca sĩ trong kia kìa, mai một thế nào cũng biết thôi. Nhớ nhé, cứ tỏ ra hiểu biết nhiều cho tao.

"Lại phải nói dối". Thu Vân thở dài, từ lúc gặp Huệ Linh, cô đã được giới thiệu với nhiều người mà toan là phải gồng mình nói những gì mình không có, khổ chết được. Cũng như bộ y phục trên người cô, cũng là đồ mượn. Vì nếu ăn mặc theo mọi trường sinh viên thì sẽ thành con vịt giữa bầy thiên nga. Đã muốn có việc làm thì dù thích hay không cũng phải chịu thôi.

Ngồi trong quán, Thu Vân ngượng nghịu kéo cổ áo cho bớt trống. Đây là bộ đồ mà cô và Huệ Linh đã đi mượn. Nó bảo cô có ngấn cổ và đôi vai đẹp, phải tìm cách khai thác gợi chú ý của mỗi người, Thu Vân không thích cũng không dám cãi. May là tóc cô dài, có thể che bớt vai, nếu không cô sẽ nhột nhột không chịu nổi.

Thấy bậc thầy cứ thỉnh thoảng dán mắt vào đôi vai mình, cô càng khổ sở tìm cách che bớt.

Trong cô với Huệ Linh khác nhau như nước với lửa. Huệ Linh tự nhiên và hơi kênh kiệu. Còn cô thì cứ loay hoay với bộ áo không hợp với mình. Tự tin gì nổi.

Quốc Tuấn chột lên tiếng khi thấy Thu Vân kín đáo kéo vai áo:

- Này, em đã từng đi hát ở đâu chưa?

- Dạ chưa.

Thấy Huệ Linh lừ mắt nhìn mình, cô vội nói trớ đi:

- Dạ chưa bao giờ thử bằng, nhưng có hát ở các tụ điểm lớn.

- Kể tên xem nào.

Thu Vân cắn môi làm thinh. Cái này thì nhỏ Linh chưa nói với cô. Tại sao một chuyện hiển nhiên như vậy mà lại quên chứ?... Cô chưa biết nói thế nào thì Huệ Linh xen vào:

- Hát ở...

Quốc Tuấn khoát tay:

- Để Vân trả lời đi Linh.

Nhưng Huệ Linh lạnh chanh:

- Thì hát ở đâu đâu có quan trọng, chủ yếu là chất giọng của nó thôi, nó hát hay lắm đấy. Lúc còn đi học nó là một cây văn nghệ của trường em đó.

- Thế em có rành về nhạc lý không Vân?

Thu Vân chưa kịp mở miệng thì Huệ Linh nói tỉnh bơ:

- Nó biết nhạc lý đó chứ, anh Tuấn đừng coi thường nó, dân học ở nhạc viện mà không biết cái đó thì chết rồi.

Thu Vân hoảng hồn nhìn Huệ Linh, cô đâu có học ở đó bao giờ. Cô len lén đá chân cô nàng dưới gầm bàn. Nhưng con nhỏ vẫn tỉnh bơ:

- Nhạc lý của nó vững lắm ạ. Đã học qua trường lớp hẳn hoi ạ.

Ngay lúc đó, có tiếng máy kêu. Huệ Linh khoan thai lấy máy trong giỏ ra. Rồi quay lại:

- Xin lỗi. Em ra ngoài một chút.

Cô đứng lên đi ra. Còn lại hai người trong bàn, Thu Vân càng lúng túng hơn. Phía bên kia, nhạc sĩ bắt đầu quan sát cô một cách công khai. Rồi chợt hỏi:

- Có phải em chưa bao giờ đi hát không? Nói thẳng ra, em chưa từng bước vào giới ca nhạc, nói thật đi.

Thu Vân mở lớn mắt nhìn, rồi cụp mắt ngó xuống. Cô lí nhí:

- Sao anh biết ạ?

- Nhưng có đúng vậy không?

- Dạ đúng... nhưng sao anh biết ạ?

Quốc Tuấn cười một tiếng:

- Anh không phải là con nít.

Thu Vân hoang mang ngồi im. Nghe cách nói ấy, cô hiểu rằng chẳng có gì giấu được nữa. Rằng bậc thầy của Huệ Linh có con mắt tinh đời, có thể nhìn được đằng sau những gì là bề ngoài của cô. Tự nhiên cô thấy thất vọng vô cùng.

Tự nhiên cô thở dài. Xem như thêm một thất bại nữa. Cô đã từng bị từ chối nhiều rồi, thêm một lần nữa cũng không sao. Nhưng bây giờ bị lật tẩy, cô thấy xấu hổ kỳ lạ. Bất giác cô đỏ mặt khi nhớ những gì đã "nổ" lúc nãy. Và, theo thói quen, cô nghiêng đầu một bên cho tóc che mặt bớt.

Quốc Tuấn thản nhiên như không thấy vẻ bối rối ấy:

- Vậy, em có học ở nhạc viện không, chưa từng phải không? Nói thật đi.

Thu Vân miễn cưỡng:

- Vâng, chưa từng.

Ông nhạc sĩ cười khẽ:

- Vậy em đang làm gì?

- Chẳng làm gì cả, tôi mới ra trường, đã đến nhiều nơi xin việc, nhưng chẳng tìm được.

Cô ngừng lại như chợt nhớ ra:

- Nói thế không đúng, tôi có dạy kèm ở tư gia, nhưng tôi nghĩ đó không phải là công việc.

- Vậy, như thế nào mới được coi là "công việc".

- Một việc làm ổn định, có thu nhập khá... như Huệ Linh chẳng hạn.

- Có nghĩa là, em thích được nổi tiếng?

Thu Vân xấu hổ lắc nhanh đầu:

- Không có, tôi chỉ muốn có việc làm thôi.

- Trước đây em có đi học không? Ý anh nói là trình độ lớp mấy đấy.

Thu Vân nói một cách miễn cưỡng:

- Tôi học đại học, nhưng ngành đó lỗi thời rồi, tôi nghĩ thế.

- Là gì vậy?

- Dạ... Sử.

Nói xong cô lại thấy hối hận. Cô chờ Quốc Tuấn phì cười, hoặc lắc đầu ngán ngẩm. Nhưng anh thản nhiên:

- Cái đó không phải là không sử dụng được, vấn đề là khó tìm đúng nơi để làm thôi. Có nghĩa là chưa từng đi diễn bao giờ phải không?

- Vâng, chưa từng, cũng không có học trường nhạc.

- Vậy cái gì đã làm em muốn thành ca sĩ?

Thấy Thu Vân bậm môi lặng thinh, anh nói như khuyến khích:

- Không có gì phải ngại hết, cứ nói thật đi.

Thu Vân liếm môi, nói một cách khô khan:

- Tại vì .. Linh nó bảo tôi có chất giọng hay... phải biết khai thác.

- Vậy có ai khai thác chất giọng của em chưa?

Thu Vân lại đỏ bừng mặt, lí nhí:

- Nó có giới thiệu tôi với một nhạc sĩ...

- Rồi sao nữa?

- Ông ấy có bảo tôi hát thử, và dạy thêm cho tôi về nhạc lý.

- Vậy tại sao em lại phải qua anh?

Thu Vân cúi gằm mặt, khổ sở:

- Xin lỗi, cho phép tôi không trả lời. Còn nhận tôi hay không là tùy anh.

Quốc Tuấn ý tứ nói qua chuyện khác:

- Em với Huệ Linh thân nhau lắm à?

- Dạ, thân lúc nhỏ, lớn lên mỗi đứa một hướng đi, vì tôi dạy kèm cho cháu nó nên mới gặp lại.

Quốc Tuấn chợt nói đột ngột:

- Em hát thử một đoạn xem.

- Hả ? - Thu Vân tròn xoe mắt.

- Anh muốn nghe chất giọng của em, cứ hát đi.

Thu Vân ngần ngại nhìn quanh:

- Nhưng đây là trong quán à, tôi...

Quốc Tuấn khoát tay:

- Muốn làm ca sĩ thì phải làm chủ lấy mình, chỉ việc hát mà em còn ngại, làm sao em dám lên sân khấu.

Anh ngừng lại, ra lệnh:

- Hát đi.

Thu Vân khẽ nhìn qua bàn bên cạnh. Rồi gồng mình cố trấn áp sự nhút nhát. Cô hát một đoạn khá dài. Hát xong cô rụt rè nhìn Quốc Tuấn, chờ ý kiến. Nhưng anh vẫn lặng thinh hút thuốc. Vẻ mặt thoáng cau lại. Không hiểu đó là ngán ngấm hay hài lòng.

Thu Vân thầm thở dài. Giá ông nhạc sĩ trước mặt cô cười phá lên, hay nhăn mặt lắc đầu. Có lẽ cô còn đỡ bị hồi hộp. Có lẽ đây là một người tế nhị. Nên không nỡ nói cái điều làm người khác điếng tim.

Chờ mãi vẫn không thấy bị có ý kiến, Thu Vân quay sang tâm trạng buông xuôi. Chỉ chờ Huệ Linh trở lại rồi về. Nhưng con nhỏ vẫn còn đứng ngoài cửa nói chuyện. Cha mẹ Ơi, có ai phí phạm như thế không. Nghĩ đến cước phí điện thoại của ai đó sẽ trả, Thu Vân lại thấy buồn. Trong khi cô chỉ mơ ước một cuộc sống dừng thiếu hụt. Thì có những người quá hoang phí thế sao.

Cô liếc nhìn nhạc sĩ Quốc Tuấn, anh vẫn ngồi yên với vẻ suy nghĩ. Cô định chào rút lui, thì Huệ Linh trở lại bàn.

- Em xin lỗi nha, tại em bàn công chuyện với một ông bầu, ông ấy đề nghị em tham gia chương trình... A, mà này giờ anh có hỏi chuyện Thu Vân không ạ, em định đưa nó đến gặp anh để...

- Khởi nói, anh biết rồi.

- Anh Tuấn này, nó hát không tệ lắm đâu, lúc còn đi học nó là giọng ca vàng của trường em đó.

- Anh đã nghe thử rồi.

Huệ Linh ngạc nhiên:

- Thử giọng rồi hả, thế anh thấy sao ạ?

Quốc Tuấn không trả lời, chỉ cười với một vẻ rất lạ. Một nụ cười chỉ có trời mới biết anh nghĩ

gì. Huệ Linh nói lấu cháu:

- Em nghĩ hát ở đây âm thanh ồn ào quá, anh không nghe được gì đâu, nếu để nó bình tĩnh và có chỗ diễn, nó hát không tệ đâu.

Quốc Tuấn hỏi đột ngột:

- Có phải em đã giới thiệu Vân với nhạc sĩ Khải Minh trước khi đưa đến anh không?

Huệ Linh ngó người ngạc nhiên. Cô "ờ" lên một tiếng như bị bất ngờ. Rồi quay qua nhìn Thu Vân bằng cái nhìn trách móc. Như muốn bảo "đồ ngốc".

Thấy cái nhìn đó, Quốc Tuấn mỉm cười:

- Đừng bắt bạn em phải nói dối, cô ấy không quen như vậy đâu.

Huệ Linh hơi khựng lại một chút, rồi cười xòa:

- Đúng là có như vậy, nhưng ông ta thấy con gái đẹp là cứ như mèo thấy mỡ, nhỏ Vân nó sợ nên không dám gặp ổng nữa.

"Mọi chuyện vậy là hỏng bét, chẳng những bị phát hiện nói dối, mà còn bị phát hiện điểm bất lợi của mình". Thu Vân ngồi im nghĩ thầm, cô thấy nản quá.

Cô bèn nhìn Huệ Linh ra hiệu. Và quay qua Quốc Tuấn nói một cách lễ phép:

- Xin lỗi anh, nhưng tôi không cố ý như vậy, xin chào.

Cô nhìn Huệ Linh:

- Mình về đi Linh.

Huệ Linh chưa kịp gật đầu thì Quốc Tuấn gật đầu:

- Vậy nhé, chào hai cô.

Huệ Linh đành đứng lên ra về. Khi chạy trên đường, cô bắt đầu lên tiếng:

- Khổ mày quá, nói dối cũng không xong, làm tao cũng quê với anh.

Thu Vân buồn buồn:

- Thôi đi Linh, mai mốt đừng bắt tao nói như vậy nữa. Hôm nay quê như vậy là đủ rồi.

- Chắc, ông này thật tinh mắt. Nhưng mày đã hát thử rồi à? Nghe xong ông có nói gì không?

- Không bỏ chạy là may lắm rồi, còn nói gì nữa.

- Mấy cha này không chịu khó phát hiện tài năng gì cả, đợi đến khi người ta thành ngôi sao rồi thì quay lại cầu cạnh, đòi là như vậy đó, hơi đâu mà buồn. Lúc trước tao cũng như mày thôi.

Tự nhiên Huệ Linh nín lặng, như không muốn nhắc lại một vết thương trong lòng. Thu Vân cũng đoán lờ mờ chuyện của cô Nhưng không hề nói. Cô nghĩ Huệ Linh phải trải qua chuyện mà cô chạy trốn với nhạc sĩ Khải Minh.

Huệ Linh chợt hỏi đột ngột:

- Mày thấy anh ấy thế nào?

- Ai kìa?

- Thì anh Tuấn đấy.

Không đợi nghe trả lời, Huệ Linh nói luôn:

- Anh vui vẻ lắm, và dễ hòa đồng với mọi người, chưa hết, nhìn anh đẹp trai nữa, công nhận không?

Thu Vân đắn đo:

- Nhưng hình như anh ta có cái gì đó làm cho người ta không yên tâm.

- Cái gì là cái gì? Anh dễ mến thấy mờ, mà có bị ấn tượng không? Chứ tụi tao ai cũng thích anh.

Thu Vân không trả lời, cô không muốn nói phật ý Huệ Linh. Nhưng trong thâm tâm, cô rất dị ứng với những người quá dễ dãi như vậy. Mới gặp lần đầu mà anh ta nói chuyện thân mật như đã quen thân. Những người như vậy càng thân sẽ càng thấy rỗng tuếch. Cô đã có kinh nghiệm như vậy rồi.

Phía trước, Huệ Linh vẫn không ngớt ca ngợi Quốc Tuấn. Thu Vân vẫn một mực lặng thinh. Khi đưa cô về đến nhà trọ, cô càng tặc lưỡi như tiếc rẻ:

- Đùng để ý đến tao nữa, mấy tháng nay tao làm mất thời giờ của mày nhiều quá. Mai mốt đừng ghé nữa nghe. Khi nào mày rảnh thì nói, tao sẽ tới rủ mày đi chơi.

- Yên chí đi, sẽ còn người khác mà, cứ hy vọng đi.

Huệ Linh vẫy tay một cái. Rồi cho xe vọt tới. Thu Vân nhìn dáng ngồi rất thẳng và đầy tự tin ấy, tự nhiên cô cúi đầu nhìn xuống bộ đồ trên người mình.

Thôi, trả lại những gì hào nhoáng về với thế giới của nó. Cô vay mượn nó như thế là đủ. Vứt bỏ giấc mộng làm ca sĩ. Cái gì mình đã không có duyên thì cố gắng cũng chỉ có thất bại mà thôi.

Thu Vân đi vào nhà. Vừa đến cửa, cô đã thấy bà chủ nhà ngồi bên bàn. Vẻ mặt khó dăm dăm.

Biết là bà định nhắc tiền nhà, cô vội lên tiếng:

- Dạ, con biết là...

- Biết cái gì, cô sẽ nói là cô biết cô nợ đến ba tháng. Thôi tôi không biết nói thế nào nữa.

Thu Vân nói khẽ:

- Dì ráng giùm con thêm tháng nữa, con đang đi tìm việc làm đây ạ.

- Ừ, thì tôi nhắc vậy đó, cho cô nhớ.

Bà thở hắt một cái rồi đi vào nhà. Thu Vân còn thấy đôi mắt lướt trên bộ đồ của mình. Có lẽ bà ta nghĩ cô sẽ sửa hoặc làm điều gì đó mờ ám. Đang trong tâm trạng thất vọng, lại gặp phải thái độ khó chịu, Thu Vân thấy mình xuống tinh thần hơn bao giờ.

Cần gì đợi đến sáng mới thấy quê, chỉ thái độ không vui của bà ta cũng đủ làm cô khổ sở rồi.

Thu Vân vào giường mình, cô không thay đồ mà cứ ngồi bó gối nghĩ ngợi lung tung. Giờ thì chẳng còn hy vọng gì ở Huệ Linh nữa. Huệ Linh không biết nó đã vô tình hại cô, cứ bắt phải gồng mình để có vẻ ngoài hào nhoáng. Giờ thì không còn cả tiền để ăn. Nghĩ đến những ngày

sống thoi thóp cho đến cuối tháng, cô lo đến thắt lòng.

Thu Vân ngồi đối diện với cậu học trò nhỏ, kiên nhẫn thuyết phục nó đọc cho hết bài Text. Từ nãy giờ thằng bé cứ vắn vẹo đòi nghỉ giải lao. Trong khi nó học chưa được nửa tiếng. Nó đòi Thu Vân phải chơi cờ với nó. Cô chán muốn chết được, nhưng phải ráng dạy cho hết giờ. Tuần trước cô đã chiều ý chơi cờ với nó. Bị mẹ nó bắt gặp lên lớp cho một trận. Buồn và tự ái. Nếu không vì ở đây lương cao, chắc cô đã nghỉ từ tháng thứ hai rồi.

Cô đang sửa cách phát âm cho thằng bé, thì Huệ Linh đi vào. Dáng điệu vốn tự tin thường ngày, bây giờ có thêm vẻ linh hoạt hưng phấn. Cô ngang nhiên thả mình xuống salon, và xua tay về phía thằng bé:

- Ra ngoài chơi đi con, để cô Vân nói chuyện với dì một chút.

Thằng nhỏ khoái chí đứng lên ngay. Nhưng nhớ ra, nó lại ngồi xuống.

- Ra ngoài rủ mẹ thấy thì sao, con không dám đâu.

Huệ Linh khoát tay:

- Mẹ mày có la thì bảo dì cho nghỉ, dám la dì không. Thôi đi đi nhóc tì. Biến !

Thằng bé không chờ nói thêm. Nó vọt tuốt ra sân như được tháo củi xổ lồng. Thu Vân dọn dẹp tập vở, rồi đến ngồi cạnh Huệ Linh.

- Chuyện gì vậy?

- Có chuyện nhờ đến mày. Bây giờ mày dạy cho tao biết nói tiếng Anh gấp, bao nhiêu tao cũng chi, miễn là tao nói được thì thôi, càng sớm càng tốt.

- Mày muốn học đàm thoại cấp tốc hả?

- Ừ, trong vòng một tuần đủ không?

Thu Vân ngần ngại ngồi im. Huệ Linh nghỉ học năm lớp 10 và theo cô biết thì từ lúc đó đến giờ nó chẳng học thêm lớp nào. Bao nhiêu đó kiến thức mà đòi học trong một tuần. Có là giáo viên siêu đẳng cũng không dạy nổi, huống gì là cô.

Thấy cô có vẻ lưỡng lự, Huệ Linh sốt ruột:

- Bộ một tuần không kịp hả? Không sao đâu, tao sẽ học suốt ngày. Mày không cần dạy gì nhiều, chỉ tập trung soạn mấy câu thông dụng để tao nói chuyện thôi.

- Mày nói với ai thế?

Huệ Linh nói như khoe:

- Tao mới quen với một ông người Úc, còn trẻ lắm, hôm trước tao dự tiệc ở nhà ba chị thì gặp, ông làm ăn với anh rể tao. Chị tao muốn làm mai cho ông, khổ nỗi tao không biết tiếng ngoại quốc làm sao mà nói chuyện.

Thu Vân gật đầu hiểu ngay. Đúng là chỉ có như thế, người ta mới có động lực để học. Nhưng trong một tuần thôi thì không cách nào nói nhiều được. Cô suy nghĩ một lát rồi dè dặt:

- Tao sợ dồn quá mày học không nổi. Nói thì dễ, nhưng vào cuộc rồi không dễ đâu.

- Đừng lo, đừng lọ Tao thông minh lắm, học đâu nhớ đó mà, yên chí đi.

Thu Vân suýt phì cười. Nhưng vội ghìm lại. Nhỏ Linh mà thông minh. Cô nhớ lúc đi học, chưa bao giờ nó kiếm nổi một điểm tương đối khá, năm lớp 10 bị thi lại trầy trật nên bỏ học. Bây giờ lại bảo thông minh. Từ lúc thành công, con nhỏ "nổ" bộp trời. Nhưng không biết nói làm sao để nó hiểu được điều đó. Thôi vậy, cứ học rồi sẽ biết.

Thu Vân gật đầu miễn cưỡng:

- Tao sẽ ráng soạn chương trình riêng cho mày. Nhưng học không nổi không được trách đó nghe.

- OK. Very good.

Huệ Linh vừa nói vừa búng tay cái tách, cử chỉ rất "Tây". Nhưng phát âm thì sai bét. Thu Vân định chỉnh lại, nhưng chưa phải là giờ dạy nên cô không nói gì.

Thế là ngay tuần sau, Thu Vân phải ngưng dạy thằng bé nhóc, để luyện tiếng Anh cho Huệ Linh. Để đáp ứng đúng yêu cầu của cô nàng, cô chỉ soạn những câu nói thông dụng, không có thời giờ để luyện văn phạm, vì cô biết có dạy con nhỏ cũng không học nổi.

Ngay sáng thứ nhất, nhìn qua chương trình, Huệ Linh khoái chí lắm. Cô nàng "nổ" ngay:

- Tưởng tiếng Anh là cái gì ghê gớm lắm, tao thấy tụi nó học trung tâm này trung tâm kia, làm thấy ghê.

- Coi vậy chứ không đơn giản đâu đấy, đừng có chủ quan.

- Chủ quan đâu mà chủ quan. - Cô đọc một câu, rồi cười khì - Đây này, hỏi anh có khỏe không thì phải nói thế này, cứ học tiếng Việt rồi suy ra, dễ ợt.

Thu Vân không biết phải giải thích thế nào, cô ngồi vào bàn, hắng giọng:

- Bây giờ học nhé.

- Rồi, đọc đi.

Thu Vân bắt đầu dạy Huệ Linh luyện giọng. Cô nàng đọc rất chăm chú. Nhưng lưỡi cứ cứng đơ, đọc tiếng Anh mà nghe như tiếng Miên. Và chỉ qua một giờ, cô nàng đã bắt đầu rên rỉ:

- Trời ơi. Khó quá, tao nhớ không nổi.

- Nếu muốn nói mấy câu thông thường, thì phải ráng bao nhiêu đấy. Nhưng chỉ nói có mấy câu thôi đấy. Còn họ nói mình không nghe được đâu.

- Vậy muốn nghe được phải làm sao?

- Phải luyện nghe thường xuyên và học cả văn phạm nữa. Như thế mới hiểu cấu trúc câu để tự nói.

- Trời ơi, vậy chắc phải đến cả năm, mày có vẽ tao không đây?

- Khùng. Thôi không nói nữa, học tiếp đi.

Thế là lại đọc, lại chỉnh cách phát âm. Học như thế được hai ngày. Qua ngày thứ ba thì Huệ Linh bỏ cuộc. Và đề nghị một cách bất ngờ:

- Bây giờ mày làm phiên dịch cho tao đi, chịu không? Khi nào tao và anh ấy gặp nhau, mày đi với tao. Đừng lo, tao sẽ trả tiền giờ cho mày.

Thu Vân không có cách nào từ chối. Cô nhận lời mà cảm thấy buồn và đầy mặc cảm. Huệ Linh đã biến cô từ người bạn trở thành người giúp việc với hình thức cao cấp. Cô có muốn cắt đứt mọi quan hệ này cũng không được. Vì đã vay nợ của cô nàng quá nhiều. Có điều Huệ Linh không thể tế nhị một chút được sao?

Cô phản ứng thẳng thắn:

- Tao sẽ đi với mày, với tư cách bạn bè giúp nhau đừng nghĩ đến chuyện trả tiền. Tao không thích dẫu, thật đấy.

- Ồi giờ, đừng có tự ái hão. Tiền đối với tao không thành vấn đề. Còn mày thì cần. Coi như trao đổi chứ có gì đâu. Miễn mày đừng lợi dụng mà cua chàng của tao là được rồi.

Rồi Huệ Linh cười giòn giã. Thu Vân nghiêm mặt quay cho khác. Cô rất dị ứng với cách đùa mà ngấm ngầm răn đe như vậy. Huệ Linh đúng là đáng sợ.

Một tuần sau, buổi chiều khi Thu Vân chuẩn bị đi dạy thì Huệ Linh đến. Diện mạo lấy như một bà hoàng. Rất đẹp, cô nàng nói như ra lệnh:

- Hôm nay khỏi dạy, tao nói với bà chị rồi, mày được nghỉ chiều nay. Đi với tao.

- Đi đâu thế.

- Thì làm phiên dịch cho tao đó, quên rồi sao? Tối nay tao hẹn đi chơi với chàng, quan trọng lắm, mày thấy tao thế nào?

- Đẹp lắm.

Thu Vân nói một cách thật lòng. Mà quả thật Huệ Linh cũng biết điều đó. Cô rất tự tin vào nhan sắc và sự thành công của mình. Cho nên sự mờ nhạt của Thu Vân không làm cô mấy may để phòng.

Thu Vân vào thay đồ, cô cố ý ăn mặc thật tầm thường để tránh va chạm với Huệ Linh. Cô tưởng sẽ đến nhà chị Mai và sẽ có tiệc tùng ở đó. Nhưng may là lần này Huệ Linh và anh ta hẹn gặp trong một nhà hàng. Dù sao như thế cô cũng đỡ thấy mình lạc loài.

Buổi gặp đầu tiên cũng không có gì đáng nói. Anh chàng ngoại quốc đó khá lịch sự, có vẻ là người trầm tĩnh. Hai người chỉ hỏi thăm về công việc của nhau. Huệ Linh nổ bốp trời về danh vọng của mình. Nhưng Thu Vân đã cố ý nói giảm bớt. Nên anh ta có vẻ thích Huệ Linh chứ không bị dị ứng như ấn tượng của bạn bè đối với cô.

Lúc ra về, Huệ Linh có vẻ hài lòng:

- Mày thấy anh ta thế nào, Vân?

- Mới gặp lần đầu, không đánh giá được. Nhưng nói chung là lịch sự.

- Không phải, ý tao muốn nói là anh ta kết tao ngay Đúng không?

Thu Vân mỉm cười:

- Chắc vậy.

Huệ Linh chấp hai tay trước ngực, ngược nhìn lên trời:

- Anh ta mà không thích tao thì còn thích được ai. Để gì quen được một người như tao. Không chừng anh ta đã thấy hình tao trên áp phích rồi. Được quen với người thật, chắc anh ta tự hào lắm.

- Có thể. Nhưng nếu anh ta chỉ thích những cái hào nhoáng của mày, thì đó là người nông cạn.

Huệ Linh không để ý nhận xét đó. Cô đang vui và hài lòng. Cô bắt đầu vẽ ra kế hoạch cho tương lai với anh chàng ngoại quốc ấy. Cô thấy cuộc đời mình như cánh diều gặp gió. Không gì có thể ngăn cản được sự thăng hoa của cuộc đời, cho nên những ý nghĩ của Thu Vân không đáng để cô quan tâm. Thậm chí là cô nàng thật dở hơi mới nghĩ đến chuyện vụn vặt như vậy. Thật tội nghiệp cho những người không gặp may.

Sáng hôm sau, Huệ Linh lại đến rủ Thu Vân đi uống cafe Đúng hơn là cô muốn giết thời giờ trong khi chờ đến giờ hẹn với anh chàng ngoại quốc. Mặc dù Thu Vân đã ngăn cản, cô vẫn muốn đến nhà anh ta xem anh ta sống thế nào.

Khi cả hai còn đang tìm bàn, thì Thu Vân chợt thấy nhạc sĩ Quốc Tuấn. Anh ngồi cùng bàn với mấy cô gái. Nhìn phong cách, cô đoán đó là các ca sĩ. Cô lập tức nhìn đi nơi khác như không thấy. Nhưng Huệ Linh đã kéo cô đến nhập bọn với họ.

Như không để ý cử chỉ bối rối của Thu Vân, Huệ Linh đẩy cô ngồi xuống. Rồi tự cô cũng tìm một chiếc ghế, giọng lạnh chanh:

- Chào anh Tuấn, đây là học trò mới của anh đó hả?

Quốc Tuấn gật đầu lơ đãng. Rồi hỏi thân mật:

- Em uống gì?

- Dạ, uống chanh.

Anh quay qua Thu Vân:

- Còn em?

- Dạ, em cũng vậy. - Thu Vân trả lời rất nhỏ.

Quốc Tuấn gọi nước uống, lại quay qua nhìn thoáng Thu Vân. Có vẻ tò mò. Cái nhìn đó làm cô có cảm giác anh ngạc nhiên vì hôm nay cô đã "đội lốt". Đã trở lại bản chất một sinh viên, chứ không diêm dúa như lần gặp trước.

Cả cô cũng thấy quê khi nhớ lại lần đó. Cô có cảm giác anh đã chứng kiến trò hề của cô Đã mục kích một vở kịch, trong đó cô đóng vai một con bé nghèo khó đua đòi. Để rồi rốt cuộc mèo lại

hoàn mèo.

Ý nghĩ đó làm cho cô quê cứng cả người. Cử chỉ cứng nhắc khổ sở. Trong khi bên cạnh cô, Huệ Linh ngồi tréo chân, dựa vào ghế trong dáng điệu tự tin, kiêu hãnh.

Cô nhìn những ca sĩ tập tễnh vào nghề bằng nửa con mắt. Các cô nàng kia có vẻ không phục "đàn chị" lắm, nên có cô cũng nháng nhào ngó chỗ khác. Ra vẻ mình không quan tâm có một "ngôi sao" ngay bên cạnh mình.

Chợt có tiếng chuông reo. Một cô mở bốp lấy chiếc máy đòi mới. Vẻ mặt đắc thắng ngăm, cô ta khoan thai mở máy nói chuyện ngay tại chỗ. Cử chỉ khiêu khích. Thu Vân hiểu đó là tâm trạng bất phục tùng đàn chị. Tâm trạng đó làm cô ta quên cả nể nang bậc thầy của mình cũng đang có mặt trong bàn.

Huệ Linh nhếch một nụ cười ở góc môi. Một cái cười gằn. Đợi con bé cất máy một lát. Cô dẫn mặt cô nàng bằng một động tác kênh kiệu, là lấy trong giỏ chiếc star-tac. Bấm số cho một ông bầu sộ. Và bằng giọng điệu hạ cố, cô bảo cho ông ta biết rằng cô nhận tham gia chương trình của ông ạ. Với giá cát sê làm cho các ca sĩ nhóc nhí phải xanh mặt.

Nhìn tất cả những giao tiếp hào nhoáng, đua đòi đó, tự nhiên Thu Vân cúi mặt giấu một nụ cười. Khi ngược lên, cô thấy trên mặt Quốc Tuấn cũng phảng phất một nụ cười tương tự. Cô có cảm tưởng anh nhìn sự việc đó như một trò hề, một trò nhố nhăng mà anh là người ngoài cuộc. Vượt lên trên những điều tủn mủn đó.

Nhưng Thu Vân vẫn cảm nhận được rằng, mặc dù thấy đó là những điều lo lắng, ông nhạc sĩ nổi tiếng kia vẫn không hề khinh bỉ hay phê phán. Cũng không đồng tình. Mà là thái độ dễ chịu, bao dung. Cô lơ mơ cảm thấy điều Huệ Linh nói là đúng. Người ta mến anh ở đặc điểm đó.

Quốc Tuấn chợt lên tiếng:

- Lúc này Vân làm gì?

Thu Vân chưa kịp trả lời thì Huệ Linh đã nói hót:

- Làm phiên dịch cho em, lúc này em cần người phiên dịch nên em đi đâu cũng phải kèm theo nó.

Mặt Thu Vân chợt xanh nhợt. Bị xúc phạm trầm trọng. Cô biết Huệ Linh muốn lên gân để ra oai với các ca sĩ đàn em kia. Điều đó làm nó không ngần ngại đem cô ra làm vật hy sinh. Mà tự trong thâm tâm, nó cũng đã khinh thường cô nên chẳng sợ giận. Lòng tự trọng làm cô không cho phép mình nhường nhịn lúc này. Cô ngẩng mặt lên, lấy tư thế đường hoàng. Nhưng giọng vẫn mềm mỏng, thản nhiên:

- Nhỏ này hay đùa ghê, anh Tuấn đừng có nghe nó, em tốt nghiệp khoa triết chứ đâu phải khoa ngoại ngữ, làm sao đủ trình độ làm phiên dịch.

Xung quanh có tiếng bật cười. Huệ Linh sầm mặt, bị quê và nổi giận. Nhưng cô không bình tĩnh

nổi như Thu Vân mà phản ứng gay gắt:

- Thì mày làm phiên dịch cho tao không phải sao? Sợ gì mà phải giấu.

Biết là thế. Nhưng trong lúc này, Thu Vân vẫn không cho phép mình bị hạ thấp, cô vẫn tiếp tục thản nhiên:

- Nếu được có trình độ như vậy tao cũng mừng, nhưng mày đề cao chuyện không có tao quê lắm, hôm trước bị quê với anh Tuấn một lần rồi.

Huệ Linh tức quá, định trấn áp Thu Vân. Nhưng cô chưa kịp nghĩ ra thì một cô nàng có khuôn mặt đầy phấn son lên tiếng:

- Thế chị đã từng học đại học à? Oai nhỉ, vậy chị đang làm gì?

Giọng Thu Vân thật tỉnh:

- Mình chưa xin được việc làm, đang dạy kèm tư gia. Thu nhập của mình không bằng các bạn đâu.

Thái độ khiêm tốn của cô trong lúc này không hề bị ai coi thường. Ngược lại, nó giống như người bạn đồng hành với các cô nàng bị thua kém kia, làm thành một liên minh ngầm ngầm để hạ gục vẻ kênh đời của Huệ Linh.

Thu Vân thấy Quốc Tuấn nhìn cô hồi lâu, như muốn nói gì đó. Nhưng có lẽ thấy không tiện nên anh im lặng.

Không khí trong bàn chợt lắng xuống, nặng nề. Thu Vân chủ động chấm dứt tình trạng đó, cô đưa mắt nhìn Huệ Linh:

- Mình về nhé, đến giờ hẹn rồi đó.

Mặt Huệ Linh nặng như chì:

- Về chứ ở đây làm chi.

Cô quay qua Quốc Tuấn:

- Em về nha anh Tuấn.

Thu Vân cũng gật đầu chào anh. Cô mỉm cười với mấy cô nàng kia. Rồi đứng lên rời khỏi bàn.

Trên suốt đường đi, mặt Huệ Linh vẫn nặng như chì. Thu Vân cũng lặng thinh. Cô hiểu từ bây giờ cả hai đã bắt đầu rạn nứt, có thể đó là do lỗi ở cô Nhưng cô không hề thấy hối hận. Vì chính Huệ Linh thiếu tôn trọng cô Huệ Linh không hiểu rằng chính cô cũng đã quá chán tình bạn khập khểnh này. Một tình bạn mà trong đó cô luôn bị coi thường vì sự thất bại trên đường đời. Huệ Linh giữ bộ mặt hình sự ấy trên suốt đường đi. Nhưng đến lúc đến nhà anh chàng Tony, cô vui vẻ quên hẳn chuyện bức mình lúc nãy. Trong lúc Thu Vân ngồi im một góc nhìn ra đường, thì cô xông xáo đi khắp nơi trong nhà ngắm nghía đồ đạc. Đánh giá giá trị của nó.

Anh chàng Tony hiền lành chỉ mỉm cười đi theo Huệ Linh từ phòng này qua phòng khác, trả lời bằng cách ra dấu khi cô hỏi các món đồ bao nhiêu tiền. Xem xong một cách chán chê, cô lững

thường đi xuống phòng khách, tuôn ra một tràng vời Thu Vân:

- Đồ đạc trong nhà toàn là thứ "xịn", ảnh giàu lắm chứ không phải loại xoàng đâu. Qua đây ở tạm mà còn như thế, nhà thật bên đó còn đẹp đến đâu.

Tony nhìn Huệ Linh, rồi nhún vai vẻ không hiểu, Thu Vân đành phiên dịch:

- Cô ấy khen anh có thẩm mỹ rất cao, những thứ trang trí trong nhà rất đẹp.

Anh chàng ngoại quốc có vẻ hoài nghi. Hình như anh ta cảm thấy cách dịch của Thu Vân không thể hiện đúng bản chất của Huệ Linh. Cách ăn mặc và cử chỉ của cô từ mấy lần tiếp xúc, đã gây cho anh ấn tượng khá nặng. Nhưng vốn lịch sự nên anh không nói ra điều đó.

Anh chợt hỏi một câu làm Thu Vân hơi bối rối:

- Sao cô không xem nhà tôi như cô ấy?

Thu Vân lắc đầu:

- Tôi không muốn làm phiền anh.

- Ồ, ngược lại, tôi rất vui lòng.

Huệ Linh nhìn Thu Vân hau háu:

- Ảnh nói gì vậy?

- Ảnh bảo những thứ trang trí trong nhà đều do ảnh thiết kế.

- Ồ, vậy sao. Mà nói với ảnh là tao khen ảnh giỏi đi.

Thu Vân đành quay qua Tony:

- Bạn tôi rất mến anh.

- Cám ơn. Nhưng cô thì sao?

- Anh là một người lịch sự.

Cách trả lời tránh né của cô không làm Tony hài lòng. Anh hỏi thẳng thắn:

- Tại sao cô không nói tình cảm của cô?

- Tôi làm phiên dịch cho bạn tôi, tôi chỉ có thể giúp anh và cô ấy hiểu nhau. Ngoài ra, tôi không có suy nghĩ nào khác.

- Tôi lại thấy cô không phiên dịch đúng ý của cô ấy.

Thu Vân mở lớn mắt:

- Anh biết tiếng Việt à?

- Tôi chỉ biết sơ sọ. Chẳng hạn lúc nãy bạn cô bảo tôi giàu, thì cô chỉ dịch là cô ấy khen tôi có thẩm mỹ.

Thu Vân lúng túng làm thinh. Rồi cô nói một câu vớt vát:

- Xin lỗi, tôi không có ý lừa gạt anh. Có lẽ vì tôi tìm từ không thích hợp.

Tony khoát tay:

- No, no, tôi hiểu tinh thần của cô. Cô muốn nói tốt cho bạn cô, tôi rất hiểu.

Thấy Thu Vân không nói gì với mình, Huệ Linh sốt ruột:

- Ảnh nói cái gì vậy?

Bị hai người xoay như chong chóng, Thu Vân hơi rối. Nhưng cô cũng nhanh trí nói ngay:

- Ảnh hỏi tính tình và công việc của mày, mấy câu này hơi dài nên tao phải lo trả lời với ảnh.

- Vậy à? Thế mày nói sao?

- Tao bảo mày rất nổi tiếng, tính tình vui vẻ và tự nhiên.

Mắt Huệ Linh sáng rực, có vẻ thích thú:

- Mày nói thêm là tao có rất nhiều người ngưỡng mộ và muốn cầu hôn, nhưng tao đều từ chối, bảo tao rất khó tính nữa nhé, nói đi.

"Không thể nói những câu trơ trẽn như vậy được". Thu Vân rên rỉ thầm. Thấy cái nhìn dò hỏi của Tony, cô đành phải nói ngay:

- Cô ấy nói rằng cô ấy rất mến anh. Vì anh là người lịch sự.

- Cám ơn.

Huệ Linh xen vào:

- Tao nghe được chữ này rồi, sao ảnh lại cám ơn tao?

- Tại vì ảnh biết mày có ý tốt với ảnh, người ta lịch sự thì phải nói vậy chứ sao?

- Vậy hả? Ừ, tao thích mấy người ga lăng vậy lắm. Dịch câu đó đi.

Nói xong, Huệ Linh nhìn Tony với nụ cười tươi rói. Anh cũng cười lại với cô Huệ Linh cảm thấy buổi tiếp xúc này thành công tốt đẹp và quá mức thân mật. Ngoài cả dự đoán của cô Săn có bản chất kiêu hãnh, cô đã nói những câu đề cao mình lên tận mây xanh. Nhưng Thu Vân luôn nói giảm đi. Cứ thế câu chuyện kéo dài không dứt.

Đến trưa, Thu Vân nhắc Huệ Linh về. Nhưng cô muốn ở lại để xem Tony sẽ thiết đãi cô ra sao.

Như đoán được ý đó của Huệ Linh, anh chàng ngoại quốc mời cả hai vào một nhà hàng sang trọng. Và anh đã lịch sự quá mức đến nỗi làm Huệ Linh mất vui, là đã ga lăng luôn cả với Thu Vân. Thậm chí đến cuối bữa ăn, anh hầu như không nhìn đến cô Chỉ trò chuyện với cô phiên dịch. Sự ý tứ của Thu Vân cũng không làm dịu đi cơn bực của cô Đến khi ra về thì mặt cô cũng lầm lì y như buổi sáng mới đến.

Sau buổi tiếp xúc đó, một đám mây đen bắt đầu lớn vờn bao quanh Huệ Linh. Cô cảm thấy ở Thu Vân có một cái gì đó bất khuất, mà tiền bạc của cô không thể sai khiến được.

Nhưng điều đó không làm cô khó chịu bằng cách Tony quan tâm đến cô nàng. Đúng là khó chịu kinh khủng, khi phải thừa nhận rằng Thu Vân chỉ có tội ăn mặc tầm thường. Còn ngoài ra thì đẹp không kém cô Thậm chí có thể vượt hơn nếu được trang điểm như cô.

Có khi nào cô đã tự hại mình không?

Huệ Linh định lần sau sẽ hất Thu Vân ra khỏi mối quan hệ này. Nhưng rồi Tony đã làm một cử

chỉ rất đẹp, khiến cô quên hẳn mọi nghi ngờ không vui đó.

Ngay tối hôm ấy, anh đã mang đến nhà bà chị cô một hộp quà to tướng, để nhờ chuyển cho cô. Khi cô đang trên đường đến một tụ điểm ca nhạc thì nhận được điện nhắn của bà chị. Thế là cô bỏ luôn xô đó, để đến xem quà.

Huệ Linh vô cùng đắc thắng về sự ưu ái đó. Những nghi ngờ lập tức biến mất. Và lòng tin lại trỗi dậy mãnh liệt trong cô. Quả thật Tony không khờ khạo để thích được con bé mờ nhạt bất tài như Thu Vân. Cô thật ngớ ngẩn khi hạ mình ghen với cô nàng.

Mấy lần sau, Huệ Linh không cần phải đến tìm Tony nữa. Tự anh ta đến nhà bà chị tìm cô mời đi chơi. Và tất nhiên những lần đi như thế, cô phải kéo theo cả Thu Vân.

Tối nay Tony mời cô đến nhà hàng Thái Thanh. Đó là nơi trước kia cô đã từng hát. Dĩ nhiên đó là lúc cô chưa nổi tiếng. Huệ Linh khoái đến đó lắm. Vì bây giờ cô có thể ngẩng mặt kiêu ngạo với bạn bè ở đó. Để họ thấy cô đã vượt lên như thế nào.

Như mỗi lần gặp trước, Huệ Linh trang điểm thật kỹ, thật quý phái. Cô cố ý để Tony thấy rõ sự chênh lệch của mình với Thu Vân. Thu Vân rất tế nhị nhận ra điều đó. Tối nay cô biết mình sẽ đến nơi sang trọng. Nhưng vẫn ăn mặc bình thường như khi đi dạy.

Chương 2

Cô ngồi bên cạnh Huệ Linh mà có cảm giác như mình là con nha đầu bên cạnh vị tiểu thư lá ngọc cành vàng. Dĩ nhiên cảm giác đó rất khó chịu. Nhưng không thể trốn tránh, vì cô còn nợ Huệ Linh một món tiền, mà cô làm đến cả năm cô vẫn không trả nổi.

Thật bất ngờ, khi đang giữa chừng câu chuyện, Tony đột ngột hỏi cô:

- Tại sao cô không trang điểm như bạn cô, cô có thấy như thế là thiệt thòi không?

Thu Vân vô tình nhìn xuống áo mình, cô đỏ mặt:

- Tại sao anh lại quan tâm điều ấy?

- Vì tôi thấy cô luôn luôn làm cho cô xấu đi, trong khi cô rất đẹp.

Theo bản năng, Thu Vân hoảng hồn nhìn Huệ Linh, rồi nói nhanh:

- Xin anh đừng nói điều này lần nữa, tôi là người phiên dịch để kiếm sống, công việc đòi hỏi tôi phải như thế. Tôi không muốn làm mất lòng bạn tôi.

- Tại sao cô sợ mất lòng, tôi thích cô hơn cô ấy. Và tôi muốn cô biết điều này.

Thu Vân sợ run lên. Chợt nhớ là Huệ Linh không hiểu được những câu đó, cô thấy hoàn hồn, và trấn tĩnh lại:

- Xin anh đừng nói như vậy nữa.

- Xin lỗi cô, nhưng tôi phải nói sớm, vì tôi không muốn kéo dài sự nhầm lẫn thế này. Tôi không thích cô ấy.

Thu Vân lắc đầu liên tục:

- Nếu có như thế, thì xin anh hãy nói với gia đình cô ấy. Tôi không thể nói lại điều đó, bởi vì tôi là người ngoài cuộc.

- Đối với tôi, cô ấy mới là người ngoài cuộc.

Thu Vân không trả lời anh tạ Cô quay lại nhìn Huệ Linh. Bắt gặp cặp mắt đầy nghi ngờ đó, cô chợt bối rối đến mức hoảng hồn.

Giọng Huệ Linh đầy khó chịu:

- Hai người nói cái gì vậy? Tại sao mà có vẻ sợ thế?

Thu Vân lắc đầu. Dù có nhanh trí đến đâu, cô cũng không dựng nổi một câu chuyện để giải thích. Cử chỉ đó càng làm Huệ Linh nghi ngờ hơn. Cô cau lên:

- Cái gì vậy, sao không nói? Hai người có gì mờ ám vậy?

- Đừng nghĩ bậy, tụi tao đang nói về mà y đó.

- Nói cái gì?

Thu Vân suy nghĩ một lát, rồi thận trọng:

- Anh ấy điều tra về mà y, hỏi tao có biết gì về mà y không? Tao bảo mình là bạn, thế là anh ấy hỏi trước đây mà y có quen với ai không? Tao bảo là không biết.

- Nói có bao nhiêu đó mà sao lâu vậy, mà thái độ của mà y kỳ vậy?

- Kỳ là sao, tao không hiểu.

- Thôi, không có gì đâu, miễn mà y đừng gạ tao là được rồi.

- Đừng đánh giá tao thấp như vậy.

Thu Vân nghiêm mặt lại. Một bên là Tony tấn công, một bên là Huệ Linh nghi ngờ. Cô rơi vào tâm trạng vừa sợ vừa bị xúc phạm.

Nhưng Huệ Linh không để ý vẻ mặt của cô. Cô nàng yên lặng ngồi nghe tiếng nhạc từ tầng trên chợt vọng xuống. Mắt nhìn Tony chăm chăm. Rồi cô ta quay lại Thu Vân:

- Nói với anh ấy, tao mời anh nhảy.

Thu Vân quay qua Tony:

- Cô ấy mời anh khiêu vũ, mong anh đừng từ chối.

- Thế còn cô ?

- Tôi sẽ chờ anh và cô ấy ở đây, vì tôi không biết khiêu vũ.

Tony hiểu ý cô. Anh ta giấu kín vẻ miễn cưỡng để đứng lên, đưa Huệ Linh lên tầng trên. Còn lại một mình trong bàn, Thu Vân thở phào nhẹ nhõm. Đến giờ cô hãy còn run vì sự thất vọng bất ngờ.

của Tony.

Cô tì tay trên thành ghế, cúi đầu lặng lẽ suy nghĩ, cô không thấy từ phía cầu thang có một nhóm người đang đi xuống, trong đó có Quốc Tuấn. Khi đi ngang thấy cô, anh ngạc nhiên nhìn. Rồi đến kéo ghế ngồi xuống phía đối diện, gõ nhẹ lên bàn gọi cô.

Thu Vân ngược lên. Đến lượt cô ngạc nhiên ngồi thẳng người lên. Cô chưa biết hỏi gì thì Quốc Tuấn đã lên tiếng trước:

- Sao lại ngồi một mình vậy?

Vừa nói anh vừa nhìn nhìn cô một cách lạ lùng. Thu Vân hiểu ai gặp cô thế này cũng phải thấy lạ thôi. Đã ăn mặc bình thường, lại ngồi một mình. So ra cô đúng là khác thường giữa mọi người.

Có tiếng gọi Quốc Tuấn. Anh ngược lên ra hiệu cho họ về trước. Rồi tiếp tục nhìn cộ Thu Vân quay lại nhìn tốp người đi ra. Và nhìn anh cũng bằng cái nhìn lạ lùng:

- Sao anh không về với họ?

- Thấy em ngồi một mình nên anh muốn hỏi thăm. Sao vậy? Sao lại đơn độc ở đây vậy?

- Em đi với Huệ Linh.

- A, ra vậy, cô ta đâu rồi?

- Dạ, đi lên tầng trên với bạn.

Quốc Tuấn gật đầu như hiểu:

- Vậy em làm phiên dịch cho hai người chứ gì?

Thu Vân mở lớn mắt:

- Sao anh biết à?

- Cô ấy đang quen với một người nước ngoài, chuyện đó trong giới ca nhạc ai cũng biết, không biết cũng không được với cô ta.

- Vâng.

Thu Vân không biết nói gì tiếp. Cô lặng thinh nhìn về phía cầu thang, chờ Huệ Linh đi xuống. Cô nghĩ Quốc Tuấn ngồi lại chờ Huệ Linh. Nhưng anh tỏ ra không quan tâm gì đến chuyện đó. Anh quăng gói thuốc lên bàn, bật đầu rút một điếu, và vừa hút vừa tiếp tục quan sát cô:

- Em vẫn chưa tìm được việc làm à?

- Dạ, chưa.

- Và suốt ngày chỉ chờ Huệ Linh gọi là đi với cô ta.

Cách nói của Quốc Tuấn có vẻ quá thẳng thắn, trần trụi. Thu Vân cảm thấy bị coi thường. Cô lặng thinh không trả lời. Hình như hiểu ý nghĩ của cô, anh nói nhẹ nhàng hơn:

- Đừng nghĩ gì khác, anh hỏi thật tình.

Thu Vân gượng cười:

- Anh nói không sai đâu, có điều là ngoài những giờ đó ra, em vẫn đi dạy kèm.

- Vậy à? Vậy em không còn ý định làm ca sĩ nữa sao?

Mặt Thu Vân đỏ bừng lên, ngượng ngập. Nếu đây là một lời đùa thì đó là cách mỉa mai tàn nhẫn. Cô ngẩng lên nhìn anh. Không thấy vẻ chế giễu như cô tưởng. Cô thấy mình đỡ xấu hổ hơn. Nhưng vẫn không nói được gì. Theo thói quen, cô lại nghiêng đầu giấu mặt trong tóc để đừng bị nhìn.

Giọng Quốc Tuấn như động viên:

- Không có gì phải ngại với anh, cứ nói thật ý nghĩ của em đi.

- Em đã bỏ ý định đó rồi.

- Tại sao?

- Anh Tuấn biết rồi mà.

- Anh không biết, làm sao anh biết ý nghĩ của em được.

Thu Vân trả lời bằng một cái lắc đầu. Quốc Tuấn bỏ qua thái độ tránh né của cô, anh nói rất nghiêm:

- Em hát không tệ đâu, có điều là quá kém tự tin.

- Cám ơn sự động viên của anh.

- Đừng có khuôn sáo vậy, anh không thích. Lần đó anh đã nhận em trở lại, sao em không đến?

Thu Vân ngược nhanh lên, khuôn mặt hoàn toàn ngơ ngàng:

- Anh nhận em?

- Không tin được sao? Có nghĩa là Huệ Linh đã im lặng.

- Em thật tình không biết, và em nghĩ anh từ chối em là hiển nhiên.

- Có thể em nghĩ đúng. Nhưng hãy nghĩ ngược lại thế này, trong một trăm lần em bị người ta lắc đầu, vẫn có một cơ may cho em, nếu có duyên thì tự nó sẽ đến.

Thu Vân nghiêng đầu ngẫm nghĩ câu nói ấy. Cô không biết cuộc gặp hôm nay có phải là duyên không. Nếu như thế thì cô đã một lần đánh mất cơ hội của mình. Nhưng...

Cô lại ngẩng đầu lên, bạo dạn quan sát mặt Quốc Tuấn. Ánh đèn màu hồng làm cô không nhìn được anh có say không. Cô vô cùng muốn biết điều đó. Từ lúc ra trường đến giờ, bị toi tả quá nhiều, cô đã có được một bài học tương đối cần. Đó là đừng tin những hứa hẹn quá dễ của người khác.

Nhưng Thu Vân không kịp tìm hiểu được gì thì Huệ Linh đã đi xuống, bên cạnh là Tony. Vừa thấy Quốc Tuấn, nét mặt cô sáng hẳn lên:

- Sao anh biết em ở đây vậy? À, Thu Vân nói hả, anh Tuấn chờ em đó hả? Hân hạnh quá, có chuyện gì không anh?

- Không, anh đi với bạn, thấy Thu Vân ngồi một mình nên ghé hỏi thăm thôi.

- Vậy hả?

Huệ Linh có vẻ cụt hứng. Nhưng rồi cô lại hoạt bát lên:

- Bạn em đó anh Tuấn, anh là người Úc, là một nhà nghiên cứu... Ở, đại khái là nghiên cứu cái gì đó, gia đình anh có...

- Một công ty rất lớn phải không?

- Ủa, anh biết rồi hả?

Quốc Tuấn mỉm cười:

- Em nói điều này với nhiều người, làm sao anh không biết.

Anh bước tới một bước, chìa tay về phía Tony:

- Chào anh.

Hai người bắt tay nhau. Tony mời anh ngồi lại bàn. Nhưng anh từ chối bằng một câu hẹn gặp lại. Trước khi đi, anh không quên nói một câu với Thu Vân.

- Hãy đến gặp anh bất cứ lúc nào em muốn.

Thu Vân còn đang ngơ ngàng nhìn anh, thì Huệ Linh đã cau mặt:

- Ảnh bảo mày đến gặp chi vậy?

- Tao không biết.

Huệ Linh không nói gì nữa. Nhưng có vẻ không vui. Vả lại cô nháy đã mệt nên bắt đầu bớt hứng thú, cả Tony vốn có vẻ galăng là thế, cũng trở nên ít nói. Thế là ba người ra về.

Tối nay Huệ Linh có vẻ không vui như những lần trước. Hình như cô đã nghi ngờ điều gì đó.

Hay lúc này Tony có thái độ thiếu thân thiện như cô muốn. Thu Vân không hiểu được đó là cái gì. Nhưng cô mơ hồ thấy hoang mang.

Đêm đó về suy nghĩ, Thu Vân quyết định sẽ không gặp Huệ Linh nữa. Tony đã thổ lộ như vậy.

Nếu còn tiếp tục gặp, cô sẽ tự mình chuốc họa vào thân. Cô không thích anh tạ Vậy thì không lý do gì cô để Huệ Linh thù ghét mình. Có lẽ cô là người hiểu nhiều nhất về tính nết hung dữ của cô nàng.

Nhưng để giải thích lý do không phải là dễ. Bỏ việc ngang thì chẳng khác nào cô giựt nợ của Huệ Linh. Việc giải thích và im lặng, chẳng biết cái nào sẽ tệ hại hơn. Nói chung là bị dồn nén đủ thứ. Càng nghĩ cô càng thấy mình sắp ngất thở đến mức không thể chịu đựng được nữa.

Mấy ngày qua đi, Thu Vân không đến dạy thằng bé, cũng không đến tìm Huệ Linh. Cô cứ loay hoay không quyết định được. Và không hiểu sự kéo dài đã tự làm hại mình.

Sáng nay cô đến nhà bà chị Huệ Linh. Cô rất ngạc nhiên khi bà đón cô bằng nét mặt sa sầm:

- Hôm nay thằng nhỏ mắc đi chơi, không cho học nữa, mai mốt cô cũng khỏi tới luôn. Còn tiền nợ con Linh thì lo trả đi.

Thu Vân đứng chôn chân một chỗ. Bị bất ngờ và quê điếng. Cô không sao tưởng tượng nổi,

bỗng nhiên mình bị cư xử như thế. Trước kia cô rất được quý mến. Tại sao bỗng nhiên lại hóa ra thù hằn. Cố gắng lắm cô mới mở miệng được.

- Chuyện gì vậy chị Lan? Em có làm gì không đúng với chị không, mấy hôm nay em không đến vì...

- Thôi thôi, không cần giải thích, tại con Linh nó ngu nên mới tin bạn, ngay từ đầu tôi đã nói mà nó không nghe, đáng đời con này lắm mà.

- Nhưng có chuyện gì? Em không hiểu.

- Hừ, làm bộ thơ ngây hay quá. Rũ quyến rũ của người ta mà còn dám vác mặt tới đây. Thăng Tony nói hết rồi, đừng có mong lừa gạt con Linh nữa.

Mặt Thu Vân tái mét đi, cô lạc giọng:

- Anh ta nói với chị cái gì?

- Tao phải tâu lại với mày nữa à?

Thấy Thu Vân cứ đứng sững nhìn mình, chị Lan hằn học:

- Đi về đi, còn đứng đó làm gì, mai mốt đừng tới đây nữa.

Thu Vân không lý do gì để ở lại nữa, cô khẽ chào rồi quay ra. Nhưng chị gọi lại:

- Khoan, còn khoản tiền nợ con Linh thì mày tính sao đây?

- Em sẽ cố gắng trả, em không gạt chị đâu.

Thu Vân chỉ nói được bao nhiêu đó. Cô đi như chạy ra cửa. Ra đến ngoài đường, cô dắt xe đi dọc vỉa hè. Cổ trấn tĩnh lại cảm giác run rẩy và lạnh ngắt cả tay chân.

Bản năng làm cô nghĩ đến chuyện tìm Huệ Linh để thanh minh. Cô biết sáng nay Huệ Linh đến phòng thu âm của Quốc Tuấn. Và cô đến đó không cần suy nghĩ phân vân.

Đây là lần thứ hai Thu Vân đến đây. Khi cô vào thì thấy Huệ Linh đang đứng trong phòng. Qua cửa kính, cô thấy cả Quốc Tuấn đang đứng bên giàn máy. Anh giơ tay ra hiệu bảo chờ. Thu Vân biết anh tưởng cô đến tìm anh. Nhưng đầu óc đang rối bời nên cô không nghĩ đến chuyện giải thích.

Ở phòng trong, Huệ Linh đã bỏ phone ra. Cô xăm xăm đi ra cửa. Điệu bộ đầy vẻ hung hăng.

Không những Thu Vân mà mọi người trong phòng đều nhìn theo. Thu Vân còn chưa hiểu chuyện gì thì Huệ Linh đã dang tay tát mạnh vào mặt cô:

- Đồ phản bạn.

Thu Vân đứng lui lại, tay ôm mặt. Mãi một phút sau cô mới định thần lại:

- Tao biết mày nghĩ gì rồi, nhưng không phải như vậy đâu.

- Không phải như vậy hả? Có đứa nào ngu mới tin mày, anh ta đã nói với chị tao rồi, đừng có tìm cách giấu tao.

Thu Vân thở dồn dập vì cảm giác quá dồn nén, cô run giọng:

- Ra quán nói chuyện đi, tao sẽ giải thích sự thật, mày bình tĩnh lại đi tao mới nói được.

Huệ Linh quát lên:

- Không đi đâu hết, ở đây nói cho mọi người nghe, mày sợ chứ gì, nếu biết xấu hổ thì đừng có làm.

Giọng Thu Vân cứng rắn:

- Tao chỉ nói thế này, tin hay không tùy mày, là tao không thích anh ta, và hoàn toàn không có ý tranh giành với mày. Còn anh ta thích ai là quyền của anh ta Trong chuyện này tao không có lỗi.

Nhưng tiếng của cô bị Huệ Linh mắng át đi. Cô nàng vừa la hét vừa hoa tay múa chân, chỉ vào tận trán Thu Vân. Khiến cô vừa nghiêng đầu né vừa lùi lại. Phải nói là chưa bao giờ Huệ Linh dữ như thế. Cô làm mọi người trong phòng nhìn nhau lắc đầu. Anh kỹ thuật viên lên tiếng:

- Bớt nóng lại đi Linh, chuyện đâu còn có đó, từ từ nói.

Nhưng Huệ Linh không thèm đếm xỉa đến anh. Cô đang tức không có gì kèm lại được. Cô nguyên rủa Thu Vân toí bời. Nào là đồ vô ơn, đồ phản bội. Và khẳng khẳng đòi Thu Vân phải trả nợ ngay lập tức, Thu Vân xấu hổ phát khóc lên. Đụng tới điểm yếu đó, cô không còn cách nào mở miệng nói được.

Nãy giờ Quốc Tuấn đứng dựa tường, thái độ lơ là như không quan tâm. Nhưng kỳ thực anh quan sát cả hai rất rõ. Anh không hiểu có thật Thu Vân tệ hại như vậy không. Nhưng vẻ hung hăng của Huệ Linh làm anh bực mình. Anh biết tính cô quá rõ, nên nếu Thu Vân có xấu xa như Huệ Linh nói, anh nghĩ đó là sự chọn lựa tất nhiên của anh chàng ngoại quốc kia.

Thấy Huệ Linh xấn xốc như sắp đánh Thu Vân đến nơi, anh từ tốn lên tiếng:

- Thôi đi Linh, em hơi quá đáng rồi đó.

Đang cơn nóng, Huệ Linh quên phắt cả nể nang Quốc Tuấn. Cô quay lại anh, khoa tay lên:

- Cái gì quá đáng? Nó giựt bồ em, em không đánh nó là may lắm, nếu là anh, anh có nhịn được không?

Một nụ cười thoáng qua trên môi Quốc Tuấn:

- Em đã đánh rồi đó chứ. Nãy giờ anh chỉ nghe em nói, sao không để bạn em giải thích xem sao, nghe cô ấy nói, anh nghĩ có thể em hiểu lầm bạn em rồi.

- Cả anh cũng bênh nó nữa sao, chuyện của người khác mắc gì đến anh chứ, ai mượn anh can thiệp, hay là anh cũng khoái nó.

Anh kỹ thuật viên ái ngại nhìn Quốc Tuấn. Rồi khẽ nháy mắt ra hiệu ngăn Huệ Linh:

- Đừng nói bậy Linh, không sợ anh Tuấn giận sao.

- Vậy sao anh không sợ tôi giận, bênh một đứa không ra gì, coi chừng anh cũng thuộc loại không ra gì luôn đó.

Đến lượt Thu Vân hết hồn nhìn Quốc Tuấn. Nhưng anh điềm nhiên:

- Em bớt nói lại đi, đừng để qua cơn giận rồi khó xử với anh. Đây là chỗ làm việc của anh, anh không thích bị làm ồn.

Huệ Linh lại khoa tay lên:

- Nói vậy là sao, ý anh muốn đuổi em chứ gì, anh coi trọng con nhỏ vô danh hơn em chứ gì, cũng được, em cũng đâu có cầu cạnh để được anh thu bằng. Từ đây về sau khỏi cần làm ăn luôn. Con nhỏ này không cầu cạnh ai đâu.

Nói xong cô lao về phía góc phòng lấy giỏ và chiếc áo khoác. Rồi lao ra ngoài.

Cử chỉ của Huệ Linh làm mọi người yên lặng vì bất ngờ. Bỗng nhiên cô chuyển hướng tấn công sang Quốc Tuấn rồi bỏ về như thế. Thật là vớ vẩn. Đúng là mắc bệnh ngôi sao. Cứ tưởng không có mình thì mặt trời không bao giờ mọc lên nổi.

Anh kỹ thuật viên tặc lưỡi:

- Cô Hai này, bậy quá, ai lại giận cả người khuyên can mình chứ. Bây giờ tính sao hả anh Tuấn?
- Gác chương trình này qua một bên, cho cô ta hết giận rồi tính.

Anh ta gật đầu. Rồi đi trở vào phòng. Nãy giờ Thu Vân vẫn ngượng ngập không dám lên tiếng.

Thấy không còn ai nữa, cô rụt rè bước lại gần Quốc Tuấn:

- Em xin lỗi.

Anh quay lại:

- Xin lỗi cái gì?
- Tại em đến đây gây ra chuyện, làm hư công việc của anh.

Quốc Tuấn khoát tay:

- Bỏ đi, đối với anh, chuyện đó không lớn.
- Dù sao em cũng thật tình xin lỗi, thật ra em chỉ định đến để giải thích, không ngờ chuyện lại ầm như vậy. Lẽ ra em nên hẹn nó ra quán cà phê, chứ không để phiền đến anh thế này.

Cô ngừng lại như suy nghĩ, rồi nói hết sức thành thật:

- Cho em xin lỗi.
- Em đừng có nghĩ cho người khác nhiều vậy, anh không bị phiền phức gì đâu. Đừng ngại.

Thu Vân hiểu anh nói thật. Cô thấy bớt ngại hơn. Cô sửa lại chiếc giỏ trên vai:

- Vậy, em xin phép về. Chào anh.
- Khoan về, em ngồi đó đi.

Vừa nói anh vừa chỉ về phía góc phòng. Và cũng đi về phía đó. Thu Vân thấy sát tường chỉ có một chiếc ghế dài. Cô hơi ngại một chút, nhưng cũng ngồi xuống gần anh:

- Có chuyện gì hả anh?
- Nãy giờ anh nghĩ, biết đâu chuyện này lại là cơ duyên với nhau, nếu không thì không có dịp

nào để em đến với anh.

Thu Vân mở lớn mắt:

- Anh muốn em đến gặp anh?

Quốc Tuấn gật đầu:

- Trước đây em đã muốn như vậy mà.

Thu Vân ngượng ngập mân mê quai gỏ:

- Em bỏ ý định đó rồi, anh nhắc lại làm gì.

- Em không biết mình đã để lỡ dịp may rồi.

- Là sao hả anh? - Cô hỏi một cách tò mò mãnh liệt.

Quốc Tuấn định trả lời thì anh kỹ thuật viên chào ra về. Anh gơ tay chào lại anh tạ Rồi quay lại

Thu Vân. Trên môi anh phảng phất một nụ cười:

- Khi em vào đời từ con số không, chắc chắn em phải long đong tìm chỗ đứng cho mình. Và em đã từng bị khước từ phải không?

Thu Vân nhìn anh hoang mang:

- Đúng là như vậy, nhưng em không hiểu anh muốn nói gì.

- Anh muốn nói là, anh không hề khước từ em. Ngay lần đầu Huệ Linh đưa em đến, anh đã quyết định tạo vận may cho em. Không hiểu sao cô ta không nói lại với em, có thể cô ta có lý do riêng. Nhưng không sao, cuối cùng đã ở đây.

Thu Vân hơi nghiêng đầu suy nghĩ, cô đang bàng hoàng về cơ hội mà anh nói. Mừng đến rơi nước mắt. Và vốn kín đáo. Cô chỉ biểu hiện bằng một nụ cười:

- Em không tin anh chỉ nói suông, hoặc làm điều đó vì tội nghiệp em.

- Nếu em không có khả năng, thì anh không thể làm gì cho em. Tất cả thành công nếu có, đều là em quyết định, anh chỉ là người mở đường cho em mà thôi.

- Em hiểu.

Quốc Tuấn chợt nói đột ngột:

- Thực chất chuyện giữa em và Huệ Linh là cái gì?

Thu Vân nói không hề ngập ngừng:

- Em làm phiên dịch cho hai người đó. Đến giờ này xét lại mình, em vẫn thấy mình không làm gì vượt qua giới hạn. Còn chọn ai là quyền của người ấy.

- Anh ta cũng không có lỗi khi thích em.

- Vâng, nhưng em không nghĩ gì về người đó. Chính vì biết người ấy thích em, nên em quyết định rút lui. Sáng nay em tìm Huệ Linh để nói với nó, không ngờ chuyện lại như vậy.

Cô ngừng lại, thở dài:

- Từ lúc ra trường tới giờ, em toàn gặp những chuyện kinh khủng, đến nỗi em không dám nhờ

ai nữa. Bạn em có đùa cũng buồn, nhưng không ai sống gió như em.

- Đến lúc nào đó cũng phải chấm dứt chứ, Vân.

- Em cũng hy vọng thế, chứ nếu bị những cú sốc liên tục, chắc em bị stress mất.

Quốc Tuấn chợt đứng dậy:

- Em vào đây.

Anh đi vào phòng cách âm. Thu Vân ngập ngừng đi theo. Cô đứng giữa phòng ngơ ngác:

- Anh bảo em vào đây làm gì?

- Em lại đây, đeo phone vào. Và hát một bài em thích đi.

Thu Vân thận trọng làm theo lời anh. Cô đứng suy nghĩ một chút, rồi hỏi một cách ngượng ngập:

- Em hát nhạc của anh được không?

- Càng tốt. Này, chừng nào anh ra hiệu thì em vào lời nhé. À, em có biết nhạc lý không?

- Dạ, biết chút ít.

- Tốt. Bây giờ nghe dạo nhạc nghe.

Thu Vân áp phone vào tai. Lắng nghe. Quốc Tuấn bước đến bật đèn đỏ. Thu Vân nghe nền nhạc nổi lên. Cô nhận ra phần nhạc dạo là một bài hát rất quen, thế là cô hát.

Mặc dù trong phòng không có ai. Nhưng Thu Vân run đến lạnh ngắt hai tay Ban đầu cô chỉ lo nhìn Quốc Tuấn, theo dõi nét mặt anh, sợ bị chê Nhưng dần dần cô trấn tĩnh lại. Cô nhắm mắt để khỏi bị mất tập trung. Và để hết tinh thần vào bài hát.

Xong, Thu Vân mở mắt ra. Cô thấy Quốc Tuấn ra hiệu cho cô hát lại lần thứ hai. Thế là cô tiếp tục nhắm mắt. Nghe dạo nhạc, và vào lời đúng ngay nhịp mà lúc nãy anh dạy cô.

Cô ngân đến nốt nhạc cuối. Rồi mở mắt ra quan sát nét mặt Quốc Tuấn. Tim đập dữ dội vì hồi hộp, lo sợ. Cô thấy anh ngồi yên nhìn lại cô, như đang bận suy nghĩ. Hoàn toàn không thể hiện một ý kiến nào trên nét mặt.

Thu Vân gỡ phone cầm trên tay Cô cúi đầu nhìn xuống gạch. Không dám ngước lên. Cô có cảm giác từ đây về sau, số phận của mình được định đoạt vào giờ phút này. Chính vì vậy mà cô căng thẳng.

Quốc Tuấn chợt đứng lên, đi đến trước mặt cô Anh nhìn xuống tay cô Chiếc phone run run làm anh mỉm cười:

- Đưa tay cho anh xem.

Thu Vân ngước lên, ngạc nhiên. Nhưng cũng làm theo lời Quốc Tuấn. Anh nắm tay cô bóp nhẹ. Rồi buông ra. Trên môi vẫn là nụ cười thông cảm.

- Tại sao em phải run như vậy. Không có gì đáng sợ như em tưởng đâu. Nói thử anh nghe, em đang nghĩ gì vậy?

Giọng Thu Vân khàn khàn, vẫn còn run:

- Em biết, thành công hay thất bại của em là quyết định ở lúc này.

Giọng Quốc Tuấn hơi giễu cợt:

- Ai quyết định?

- Anh.

- Anh không quan trọng đến vậy đâu. Cuộc đời em còn dài, không có cơ hội này, em sẽ còn cơ hội khác.

"Đây là cách nói an ủi, có nghĩa là mình lại thất bại, mình tuyệt vọng lắm rồi". nghĩ vậy, cô càng thấy mình suy sụp, cô nói nhỏ:

- Vậy là em không hy vọng gì hả anh?

Quốc Tuấn tựa vào giàn máy, khoanh tay trước ngực và mắt vẫn dán vào khuôn mặt cô Giọng anh nhẹ nhàng:

- Chưa có ai hát nhạc của anh sâu sắc như em, có điều em chân phương quá, em chưa biết sử dụng kỹ thuật. Phải luyện giọng cực lắm đấy.

- Em sẽ cố, chỉ cần anh bằng lòng nhận em thôi.

- Mỗi ngày anh dành cho em từ 8 giờ tối trở về sau, em có thể học đến chừng nào thấy mệt thì thôi.

- Vâng, vâng .. vậy còn .. học phí là bao nhiêu hả anh?

Quốc Tuấn chột cười lớn:

- Hai mươi triệu cho một tháng.

- Hả?

- Thế nào?

Mặt Thu Vân hoàn toàn thất vọng, cô cười gượng:

- Vâng.

- Vâng là thế nào?

- Em sẽ suy nghĩ lại anh ạ.

Quốc Tuấn lặng thinh đến đứng cạnh cô Nhưng không nhìn cô Và mặt anh ngó lơ đằng ra ngoài. Dáng điệu thờ ơ với cô học trò tương lai của mình. Như đã hết trách nhiệm với những gì mình làm nãy giờ.

Thu Vân thất vọng quá. Cô chẳng còn nghĩ gì đến giấc mơ của mình nữa. Mới lúc nãy nó thật gần. Bây giờ thoát trở nên xa xôi. Cô ngược lên nhìn Quốc Tuấn, cười gượng:

- Em về nhà anh. Dù sao em cũng cảm ơn nhiệt tình của anh nãy giờ.

- Thế nào, em bỏ cuộc à?

- Em nghĩ nghề ca hát không phù hợp với mình.

- Không, em sinh ra là để làm ca sĩ, không khác được đâu. Anh đã thấy điều đó ở em.
- Nhưng không phải ai cũng có khả năng đeo đuổi nó, nhất là em. Thôi, em về nha, cảm ơn anh rất nhiều.

Cô đi ra phòng ngoài. Nước mắt bắt đầu viền quanh. Cô đến góc phòng lấy chiếc giỏ khoác lên vai. Ra đến cửa, cô thấy Quốc Tuấn đứng chặn ở đó. Anh nhìn nhìn mặt cô:

- Em dễ khóc thật, giải quyết sự thất vọng của mình như thế thôi sao?
- Thu Vân đứng lại ở một khoảng cách hơi xa, cô đưa tay quệt mắt:
- Có thể đến lúc nào đó, em sẽ đến học với anh, nhưng không phải là bây giờ.
 - "Đến lúc nào đó" là bao giờ?
 - Em chưa biết anh à.

Quốc Tuấn không cười nữa. Anh khoát tay về phía góc phòng:

- Ngồi xuống đây, mình sẽ bàn về chuyện này.

Nhưng Thu Vân vẫn đứng yên:

- Thôi anh ạ, không giải quyết được gì đâu, em hiểu rõ sức mình lắm.

Quốc Tuấn kéo tay cô đến ngồi xuống cạnh anh, dáng điệu tự nhiên:

- Lúc này anh muốn chọc em một chút. Bây giờ không đùa nữa. Anh sẽ đào tạo em thành một ca sĩ thực thụ. Không cần đòi ở em điều kiện gì cả. Mà em cũng không cần thắc mắc tại sao anh làm vậy.

Thu Vân hơi nhích người ra:

- Em không thể không thắc mắc anh ạ.
- Anh làm điều đó chỉ đơn giản vì anh thích, anh nói rất thật lòng.

Thấy Thu Vân có vẻ suy nghĩ, anh nói thêm:

- Trong cuộc sống, không phải bất cứ cái gì cũng có giá của nó đâu. Có những thứ người ta thích cho không, vui lòng mà cho đấy em. Thế nên em đừng hỏi tại sao.

Thu Vân ngược nhanh lên nhìn anh. Rồi lại cúi đầu cho tóc che bớt mặt. Dù không nhìn lâu, cô cũng nhận ra được một vẻ gì đó nghiêm chỉnh toát ra ở anh. Cũng là sự hứa hẹn. Nhưng nó không giống nhạc sĩ Khải Minh. Có cái gì đó tự bản năng bảo cho cô biết rằng, đây là mẫu người thật sự tốt bụng. Nó làm cô thấy yên tâm.

Không cần suy nghĩ lâu, Thu Vân nói một cách thật lòng:

- Khi anh nói, em thành thật tin rằng, trên đời này có những thứ không cần phải trả giá. Nhưng dù vậy, em vẫn trả trong khả năng em có thể. Không phải bây giờ, mà cả là sau này nữa.
- Nghĩ chi xa vậy em. Chỉ cần em hiểu và đừng để phòng là đủ rồi. Anh biết em đã bị thất bại nhiều lần và không còn ngu khờ, em có thể để phòng mọi người, trừ anh. Như vậy cả hai sẽ dễ chịu hơn.

Thu Vân chưa kịp trả lời thì anh nói tiếp:

- Bây giờ anh có hẹn phải đi, em về đi. Còn nữa, em có thể học từ 8 giờ tối. Vì giờ đó anh rảnh. Đây là địa chỉ nhà anh.

Thu Vân đón lấy tấm Card. Cẩn thận cất vào giỏ:

- Em về, chào anh.

- Chào em.

Thu Vân đi ra sân lấy xe. Cô đạp xe trên đường, còn tâm hồn thì thoát khỏi những cảm giác nặng trĩu thường xuyên. Lần đầu tiên cô nhận ra rằng cuộc sống cũng có lúc là thiên đường.

Thu Vân dắt xe vào sân, loay hoay tìm một chỗ để. Hôm nay cô cố ý đi sớm để xem lớp học của Quốc Tuấn như thế nào. Thường đến 9 giờ tối cô mới tới học, vào giờ đó anh chỉ dạy mỗi mình cô Thu Vân nghe nói Quốc Tuấn rất đông học trò. Cô nghĩ những ca sĩ tương lai ấy chắc sẽ hào nhoáng lắm. Và chắc chẳng có ai như cô.

Mà quả thật cô đã "không giống ai" ngay trong sân nhà này. Tất cả đều là những loại xe đời mới, thể hiện chất quý tộc không chắc là thật của các ca sĩ thời trang kia. Còn chiếc xe đạp cũ kỹ của cô thì rơi đến nỗi mấy chỗ sửa xe cũng phải lắc đầu.

Thu Vân đứng nhìn nhìn chiếc xe mình. Cô cũng không thấy mình vui hay buồn. Cô không có ý nghĩ đua đòi. Nhưng bằng lòng với những gì mình có thì không thể.

Chợt có tiếng chân đi xuống cầu thang, Thu Vân lững thững lách người qua mấy chiếc xe để đi lên. Cô gặp một cô nàng đi xuống đầu tiên, trong quen quen. Còn cô nàng thì nhận ra cô ngay:

- Thu Vân, lâu ghê mới gặp.

Thấy Thu Vân nhìn mình ngờ ngợ, cô nàng mỉm cười nhắc:

- Gặp nhau một lần ở quán nhạc sĩ, lần đó có thấy bồ và bà Huệ Linh đó, nhớ chưa?

- Mình nhớ rồi, nhưng lần đó nhìn bồ khác chứ không giống bây giờ.

- Mình mới cắt tóc đấy, mô đen Hàn Quốc đấy nhé, nhìn mình thế nào?

- Tuyệt lắm.

- Hợp với mình không?

- Hợp.

Thu Vân thấy mấy cô nàng kia nhìn mình như quan sát. Một kiểu quan sát rất lạ. Cô thấy hơi gợn người và định đi lên. Nhưng cô nàng cứ đứng chặn trước mặt:

- Hỏi thật nha, bồ đóng học phí bao nhiêu vậy?

Thu Vân lắc đầu thành thật:

- Mình không có đóng.

Cô nàng lập tức quay lại mấy người đứng sau, nháy mắt một cái đầy ẩn ý. Rồi quay lại Thu Vân:

- Thầy cho bồ học không phải không, và chỉ dạy một mình bồ phải không?

Cảm thấy có gì đó như bị bắn tận sau lưng, Thu Vân lắc đầu không trả lời. Mặc cho mấy cái miệng lắm chuyện kia muốn hiểu sao thì hiểu.

Thấy cô làm thinh, cô nàng hỏi tò mò:

- Bờ xin thế nào mà thầy cho học không hay vậy, lại còn dạy đặc biệt nữa. Chuyện của bờ lạ lạ lắm đấy.

- Mình cũng không biết. Xin lỗi quý vị nghe, mình lên học đây.

Rồi cô chủ động đi tránh qua một bên. Lên mấy bậc thang, cô còn nghe giọng của ai đó oang oang:

- Chắc là có chuyện gì đó, chứ không phải cô nàng học suông thôi đâu. Làm gì mà bí mật vậy, thấy ghê.

Lại một giọng khác nói nhỏ hơn, Thu Vân không nghe được. Nhưng nghe một tràng cười rộ lên, cô không khỏi thấy xốn xang. Như vậy là sau lưng cô họ đang bàn tán. Dĩ nhiên là không thân thiện. Bây giờ cô mới thấy chuyện của mình không đơn giản như cô nghĩ.

Thu Vân thần thờ đi vào phòng học. Đầu óc nghĩ lan man. Nhớ lại những cái nháy mắt và những câu bàn tán lúc nãy, cô có cảm giác mình có cái gì đó mờ ám, thật là một cảm giác không dễ chịu.

Quốc Tuấn đang ngồi trước chiếc dương cầm, thử một khúc nhạc. Anh có vẻ chú ý tập trung nên không hay cô đến. Thu Vân lên tiếng:

- Chào anh, em mới tới.

Quốc Tuấn chỉ trả lời bằng một cái gật đầu. Những ngón tay anh vẫn lướt trên bàn phím. Thu Vân biết những lúc như vậy, anh sẽ không để ý đến cái gì khác. Cô ngồi xuống ghế, chống cằm suy nghĩ tiếp chuyện lúc nãy.

Một lát sau Quốc Tuấn quay lại:

- đến đây, Vân.

Anh đưa cô một bản nhạc. Thu Vân lẩm nhẩm đọc. Rồi nhìn anh:

- Bài này lạ quá, em không biết.

Quốc Tuấn cười:

- Anh mới viết, làm sao em biết được.

- Ôi, sáng tác mới hả anh. Hay lắm, điệu nhạc hay lắm.

- Vậy nãy giờ em ngồi nghe đó à?

- Dạ, lúc nghe lúc không, nhưng nhạc hay lắm.

Quốc Tuấn không nói gì, anh đàn hết bản nhạc. Rồi nhìn Thu Vân. Cô hiểu ý hát đại theo. Dù chưa hát quen lần nào, và thỉnh thoảng còn vấp một vài nốt. Nhưng nghe qua cách đàn, cô có thể nhìn lời mà hát tương đối trôi chảy.

Xong, cô đưa mắt nhìn Quốc Tuấn như dò hỏi, anh gật đầu:

- Em khá lắm, anh không ngờ em lĩnh hội nhanh như vậy, có thần lắm Vân. Bây giờ tập bài này cho kỹ. Nó rất quan trọng đối với em đấy.

- Em không hiểu, sao lại quan trọng?

- Em sẽ hát trong đêm giao lưu của anh. Lúc đó anh sẽ giới thiệu bài hát mới, ca sĩ thể hiện là em.

Thu Vân chớp nhanh mắt, kinh ngạc:

- Giao cho em? Trời ơi, có sao không anh? Ôi, không được đâu.

- Em sợ gì vậy?

- đêm giao lưu do đài truyền hình tổ chức phải không anh?

- Phải, nhưng nó không có gì ghê gớm lắm đâu.

- Không, thật sự là em không dám. Nghĩ thử xem, em không phải là ca sĩ, không hề có một chút tên tuổi. Vậy mà lại giới thiệu sáng tác mới của anh. Trong khi lẽ ra anh phải nhờ đến một ngôi sao, anh đừng hạ thấp bài hát của mình như thế. Em làm hỏng nó mất.

Quốc Tuấn cười như động viên:

- đừng đánh giá thấp mình như vậy. Em phải tập như mấy cô kia, nghĩa là giành nhau để có dịp tự giới thiệu mình.

- Em biết sẽ phải làm như vậy, nhưng sẽ là sau này, khi nào em có đủ thực lực. - Thu Vân nói khẽ.

Quốc Tuấn quay hẳn lại nhìn cô:

- Anh rất thích tính khiêm tốn của em.

Thu Vân hơi ngượng, cô quay mặt nhìn tránh đi.

- Không phải em khiêm tốn đâu, mà là thận trọng.

Cách nói của cô làm Quốc Tuấn lại cười. Anh vô tình nhịp nhịp tay trên đàn. Nói với vẻ tự lự:

- Anh đã suy nghĩ và có dự tính riêng của anh. Không phải bất cứ sự hoàn hảo nào cũng đều thành công. Một cú đột phá cũng có lúc trở thành thắng lợi đấy em.

Thu Vân hiểu ngay, cô hỏi thẳng thắn:

- Có phải anh muốn lãng xê em không?

- Nếu như vậy thì sao?

Thu Vân không dám nhìn mặt anh, cô cúi xuống nhìn những phím đàn, nhỏ giọng:

- đó là vinh hạnh của em, nhưng em không muốn, để nâng đỡ em mà anh vô tình là tầm thường bài mới của anh, nó hay lắm đấy.

- Nếu thấy nó hay, thì em có bốn phận thể hiện hết cái hay đó cho mọi người thấy.

Anh đứng dậy, nói như quyết định:

- Không bàn cãi nữa, em về nhà tập bài này, và tìm cho mình phong cách diễn riêng. Không gấp lắm đâu. Bao giờ cảm thấy hoàn chỉnh rồi thì diễn thử cho anh xem.

- Vâng.

Đêm ấy, Thu Vân gần như thức suốt để học thuộc bài hát. Thật ra lời thì rất dễ thuộc. Nhưng cô cứ nghiền ngẫm để tìm cách thể hiện sao cho hay. Cô đã hiểu ý Quốc Tuấn. Nếu dịp này cô không khẳng định được mình, thì có lẽ sẽ khó tìm cơ hội khác. Anh đã cho cô cơ hội như vậy, cô rất sợ làm anh thất vọng.

Suốt gần một tháng, Thu Vân bị ám ảnh bài hát, đến nỗi có đêm cô đã hát trong giấc mơ.

Đêm nhạc của Quốc Tuấn diễn ra khá sôi nổi. Sự thành công vượt trội so với các nhạc sĩ khác. Trước tiên là vì anh có ngoại hình rất thu hút. Đẹp trai và có phong cách lãng tử. Lại là một nhạc sĩ trẻ, có những bài hát nổi tiếng. Bao nhiêu đó cũng đủ để làm nên một thần tượng của giới trẻ.

Nếu ngoài sân khấu, Quốc Tuấn bình tĩnh và có phong cách dễ gần bao nhiêu, thì phía trong hội trường, Thu Vân lại nhột nhột sợ hãi bấy nhiêu. Cô đứng nép sau màn, nhắm mắt cố điều hòa hơi thở. Lúc đi học, cô đã từng hát trước đám đông. Nhưng đó chỉ là những học sinh, sinh viên. Còn bây giờ khán giả lại đủ các tầng lớp. Nó khiến cô sợ run cả người.

Khi cô gái dàn chương trình giới thiệu Thu Vân. Cô vẫn chưa hết bàng hoàng. Nhưng khi bước ra sân khấu, cô nhìn về phía Quốc Tuấn. Thấy nụ cười động viên của anh, đột nhiên cô có tâm trạng thật bình tĩnh.

Ngoài sức tưởng tượng của Thu Vân, khán giả vỗ tay nồng nhiệt khi cô cúi chào. Vào đến hậu trường rồi mà tiếng vỗ tay vẫn chưa dứt hẳn. Thu Vân nhìn một ca sĩ đàn chị. Cô được đáp lại bằng một nụ cười khích lệ:

- Rất ít người được vỗ tay lâu như em, em là một hiện tượng đấy.

Thu Vân cười khiêm tốn:

- Em cảm ơn chị.

Ngoài sân khấu, cô dàn chương trình phỏng vấn Quốc Tuấn một câu thật đúng ý khán giả:

- Thừa nhạc sĩ Quốc Tuấn, ca khúc mới của anh rất hay, và đã được đón nhận rất nồng nhiệt.

Xin anh cho biết, anh đã sáng tác trong hoàn cảnh nào ạ? Có lẽ bắt nguồn từ một cảm xúc về ai đó?

Quốc Tuấn cười với cô một cái, rồi trầm giọng:

- đúng là có như thế, tôi viết bài hát này cho một cô gái, cô ấy không giống bất cứ những người mà tôi đã gặp.

- Có lẽ đó là một nhân vật rất ấn tượng?

- Với tôi thì nó là như thế.

- Vâng, xin cảm ơn nhạc sĩ. Và một câu hỏi tiếp theo của một khán giả vừa gọi đến - Cô mở tờ giấy ra đọc - Xin nhạc sĩ cho biết, vì sao nhạc sĩ lại chọn ca sĩ Thu Vân để giới thiệu bài hát mới vậy? Theo em biết thì cô ấy là một tên tuổi rất mới.

Phía dưới có tiếng cười nổi lên. Thu Vân nép vào màn, chậm chậm nhìn Quốc Tuấn, hồi hộp chờ anh trả lời. Quốc Tuấn không hề nhìn phía hậu trường, giọng anh vẫn vững vàng và cởi mở:

- Câu trả lời có lẽ là các bạn đã nói thay tôi rồi. Tôi rất vui khi nhận những tràng vỗ tay của các bạn. Hẳn các bạn cũng đã thấy khả năng của cô ấy như tôi.

- Vâng, xin chúc mừng nhạc sĩ đã khám phá ra một tài năng mới. Xin chúc mừng ca khúc mới rất thành công của nhạc sĩ.

Lại có những tiếng vỗ tay nồng nhiệt từ phía dưới sân khấu. Đến khi kết thúc đêm giao lưu, khi khán giả tặng hoa cho Quốc Tuấn, anh đã làm một điều mà rất ít nhạc sĩ đã thể hiện. Anh nói trong micro:

- Mời ca sĩ Thu Vân bước ra sân khấu.

Mọi người hơi bất ngờ vì đề nghị đó của anh. Ai cũng nhìn lên sân khấu, chờ đợi. Thu Vân là người bất ngờ nhất. Cô chưa biết làm gì thì có ai đó đẩy cô đi ra ngoài. Quốc Tuấn bước đến, đặt tất cả những bó hoa vào tay cô:

- Tặng người đã gây cho tôi cảm xúc để viết thành bài hát mới của tôi.

Thu Vân choáng váng nhìn anh. Cô có cảm giác mình đứng giữa một đám mây, vì thế nó không có thật. Cô cũng không biết được sau đó tại sao mình lại đứng bên cạnh Quốc Tuấn và cúi chào khán giả. Đến khi bức màn buông xuống, cô mới trở về thực tế, với cảm giác hân hoan mình có một kết thúc tốt đẹp.

Thu Vân định chờ khán giả về hết sẽ lén ra cửa về một mình. Nhưng Quốc Tuấn đã ra hiệu cho cô đứng đó:

- Chờ anh một chút.

Anh đi xuống hàng ghế khán giả, trả lời phỏng vấn của một nhà báo. Khá lâu hai người mới nói chuyện xong. Khi anh trở lên, Thu Vân thấy anh xếp mảnh giấy bỏ vào túi áo, cô không nên được tò mò:

- Cái gì vậy anh?

- À, câu hỏi phỏng vấn đấy mà, chờ anh có lâu không?

- Dạ không lâu lắm.

- Mình về đi, đi kiếm cái gì đó ăn, sau đó anh sẽ đưa em về.

Thu Vân hơi ngược nhìn Quốc Tuấn, ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô những điều ngoài công việc. Và cũng là lần đầu tiên anh đưa cô về. Sự ưu ái đó làm cô thấy ngại:

- Dạ thôi, để em tự về được rồi.

- Sao vậy?
- Đưa như thế phiền lắm.
- Dù sao anh cũng phải biết nhà em chứ.

Nhớ đến chỗ ở của mình, Thu Vân phát hoảng lên:

- Dạ không, đừng nên biết.
- Anh không hiểu tại sao, cái đó kinh khủng lắm sao?
- Với em thì như vậy là kinh khủng, em không muốn thế đâu.

Quốc Tuấn im lặng đi xuống mấy bậc tam cấp. Thu Vân đi theo một khoảng hơi xa Bên ngoài đã vắng người, đêm cũng đã khuya, chỉ còn chiếc xe màu đỏ của Quốc Tuấn đậu trong sân. Anh bước đến mở cửa cho Thu Vân. Cô ngồi nép phía cửa xe. Sự ưu ái của anh làm cô ngại đến mức không sao tự nhiên cho được.

Chương 3

Đến một nhà hàng lại đụng đầu với Huệ Linh. Khi cả hai xuống xe thì ở xe bên kia, HL và một thanh niên cũng vừa bước xuống. Trong thấy hai người, mặt cô nàng lóe lên kinh ngạc. Cô nàng bỗng đi nhanh về phía hai người, làm anh chàng kia không hiểu gì, vội đi theo.

Huệ Linh gật đầu chào Quốc Tuấn, rồi quay qua Thu Vân, cười gần sinh sự:

- Lúc này kết với nhạc sĩ à? Còn chàng mắt nâu kia đâu rồi? Hay là ban ngày đi với người này, ban đêm đi với người kia?

Thu Vân mím môi nhìn chỗ khác, im lặng. Cử chỉ đó làm HL nổi nóng lên:

- Bây giờ mày ngon rồi chứ gì, dựa hơi nhạc sĩ để lên mặt với bạn bè, lên nhanh thật đó. Hồi trước chạy vay nhờ vả tao thì cùn cụt như con chó, đòi tức cười thật.

- Nếu thật sự là bạn bè, thì không ai nói chuyện như vậy, sao không nhìn lại cách cư xử của mày.

- Tao cư xử thế nào. Hừ, đồ phản bạn như mày mà cũng đòi chơi tốt sao, không dám đâu. Giờ thì mình mới thấy ông bà xưa nói đúng, cứu vật, vật trả ơn, cứu nhân, nhân trả oán là vậy đó.

Anh chàng kia chợt kéo tay Huệ Linh:

- Thôi đi Linh, gây gổ giữa đường kỳ cục quá.

Nhưng HL không trả lời, chỉ giằng tay ra khỏi anh ta và bước tới một bước trước mặt Thu Vân:

- Chỗ bạn bè, nói dùm cho mày đừng ảo tưởng nghe. Anh chàng đó coi vậy chứ bệnh hoạn đủ thứ, nội tạng nát bét hết, đồ dõm đó. Có cho tao cũng không thêm.

- Tao không cần biết anh ấy thế nào, nhưng dù sao đó cũng là người mày từng thích, đừng miệt thị người ta.

- Ai thêm miệt thị, tại thấy mày bỏ công săn đuổi đồ dõm tao tội nghiệp nói giùm đó. Lại còn bệnh chầm chầm, đồ vợ vét.

Nãy giờ Quốc Tuấn vẫn lặng thinh nghe đối đáp. Nghe Huệ Linh nói câu đó, anh cau mày:

- Đủ rồi Linh, hai cô từng là bạn bè, dù có nghịch nhau cũng không nên quá đáng như vậy.

HL có vẻ ngán anh một chút. Nhưng tức quá cô nói bừa:

- Anh lúc nào mà chẳng bệnh nó, anh bị xỏ mũi rồi đấy. Đừng tưởng đó là nữ tu nhé anh Tuấn, em lo dùm anh đó.

- Cám ơn em.

HL định nói nữa. Nhưng anh chàng kia đã kéo tay lôi cô đi. Cô quay lại nhỏ nước bọt xuống ngay trước Thu Vân. Cử chỉ kém văn hóa đó làm Thu Vân tức run. Cô định phản kháng. Nhưng Quốc Tuấn đã nắm tay cô bấm nhẹ một cái như ngằm bảo đừng. Thế là cô đứng yên.

Ngồi trong bàn rồi mà Thu Vân vẫn còn tức. Quốc Tuấn nhìn xuống bàn. Thấy tay cô run run, anh cười nhẹ:

- Em dễ bị xúc động quá, đừng để ý đến cô ta, đừng coi thái độ của cô ta là quan trọng, dù sao thì hai cô cũng không thể là bạn được nữa đâu.

Giọng Thu Vân hơi run:

- Chưa bao giờ có ai nặng nhẹ em như vậy. Ngay cả...

Chợt nhớ ra, cô nín lặng. Quốc Tuấn hỏi tới:

- Ngay cả chuyện gì?

Không thể không trả lời được, Thu Vân buông lỏng:

- Ngay cả khi em không có tiền trả tiền nhà, bà chủ vẫn không nặng nhẹ em đến vậy. Đó là những lúc kinh khủng nhất của em. Nhưng cũng không bằng lúc này.

Sợ Quốc Tuấn lại hỏi nữa, cô nói thêm:

- Nhưng chuyện đó đã qua rồi.

- Qua nghĩa là sao, hiện tại em vẫn chưa có việc làm. Tại sao em không nói những chuyện này với anh?

Thu Vân cười gượng không trả lời. Giữa hai người là một khoảng cách một trời một vực. Cũng chưa gọi được là thân. Không lý do gì cô kể với anh những chuyện đó. Thậm chí tối nay cô còn thấy là vì sự thân ái đột ngột của anh.

Hình như hiểu ý nghĩ của cô, Quốc Tuấn nói đơn giản:

- Từ đây về sau, nếu có chuyện gì xảy ra cho em thì hãy nói với anh.

- Dạ.

Thức ăn được mang ra. Nhưng Thu Vân vẫn ngồi yên nhìn. Khuôn mặt vẫn ủ dột như còn bị ám ảnh chuyện lúc nãy. Quốc Tuấn đặt muống nĩa vào tận tay cô:

- Anh đưa em đến đây để em vui vẻ, chứ không có ý gây phiền phức cho em, ăn đi.

- Vâng.

Thu Vân múc muống súp, máy móc đưa lên miệng. Cô cố tươi nét mặt cho Quốc Tuấn vui.

Nhưng cô làm không nổi chuyện đó. Đã từng gặp nhiều chuyện buồn lòng. Nhưng cô vẫn chưa đủ bản lĩnh coi thường tất cả. Cô không biết ở bàn đằng kia, Huệ Linh có bình tĩnh lại chưa. Chứ cô thì không cách gì bình thần cho được. Tại sao xui khiến cô gặp lại cô bạn đánh đá đó vào một đêm vui đầu tiên trong đời thế này.

Khi cả hai rời nhà hàng, Quốc Tuấn mới lên tiếng:

- Tối nay em có muốn đi suốt đêm với anh không?

- Đi đâu hả anh?

- Vào một quán cà phê, hay đi đâu đó. Đêm nay về nhà anh nghĩ em không ngủ được đâu.

- Vâng, em cũng thường hay như vậy lắm. Nếu có nơi để đi thì càng tốt.

- Vậy thì anh sẽ giới thiệu với em chỗ này.

Quốc Tuấn chột rỏ qua một con đường khác. Lát sau anh dừng xe trước một khu vui chơi khá lớn. Thu Vân đứng nhìn một cách tò mò. Khi anh trở lại, cô nói ngay:

- Đây là lần đầu tiên em biết có một chỗ thế này, nhìn họ, em cứ tưởng chỉ mới là buổi tối thôi.

Cô giơ tay lên nhìn đồng hồ, rồi kêu lên:

- Gần một giờ rồi.

- Sao. Sợ hả?

- Không có, em chỉ ngạc nhiên thôi.

Quốc Tuấn kéo tay cô rỏ vào một lối đi nhỏ trái sỏi. Ở đó có quán cà phê khá đông khách. Anh nhìn Thu Vân ngơ ngác quan sát xung quanh mà mỉm cười:

- Lúc còn đi học, anh và một người bạn cũng hay đến đây. Uống cà phê và nói chuyện suốt đêm.

Lâu lắm rồi anh mới trở lại đây.

- Tại sao anh đưa em đến đây?

Quốc Tuấn im lặng đốt một điếu thuốc, rồi trầm tĩnh hỏi lại:

- Tại sao em chịu theo anh đến đây?

Thu Vân chột lúng túng:

- Em cũng không biết, anh rủ thì em đi.

- Nếu anh Tony ấy rủ, em có đi không?

- Không, em không thích đi như vậy.

- Như vậy là em hiểu tại sao rồi.

Vừa nói Quốc Tuấn vừa choàng tay qua vai Thu Vân. Cô chưa kịp hiểu chuyện gì thì đôi môi anh đã áp vào môi cô. Anh tỏ tình bằng hành động đột ngột và im lặng. Nó bất ngờ đến nỗi Thu Vân không hiểu hết ngay được. Cô chờ người ngồi yên, thụ động. Và mở lớn mắt nhìn anh ngạc nhiên.

Khá lâu Quốc Tuấn mới buông cô ra. Anh ngồi ngay ngắn lại, quan sát nét mặt cô. Và vẫn không nói gì.

Hai người rơi vào im lặng thật lâu. Có đến cả giờ đồng hồ. Quốc Tuấn đã thể hiện tình cảm cho cô thấy. Còn lại là tự cô có đón nhận hay không. Anh nghĩ vậy nên không muốn hỏi. Anh không biết rằng Thu Vân có tâm trạng bị đảo lộn, chói với. Vừa kinh ngạc vừa ngỡ ngàng vì lần đầu tiên này. Cô chưa bao giờ tưởng tượng có một cái hôn như thế từ anh. Mà cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có tình yêu.

Tâm trí Thu Vân như rơi vào sự mông lung phức tạp. Đủ thứ ý nghĩ thoát đến rồi lại đi. Cuối cùng cô lên tiếng:

- Đã có nhiều lần em thấy anh giữa mọi người. Anh có một điều khác với những bạn trai mà em biết. Xung quanh anh có rất nhiều con gái, và anh luôn hòa mình với họ.

Quốc Tuấn ngắt lời:

- Nhưng anh chưa bao giờ rủ một người nào đó vào quán cà phê với anh, giống như bây giờ.

Thấy Thu Vân im lặng ngẫm nghĩ, anh lên tiếng:

- Em không tin?

Thu Vân ngược lên:

- Em không dám không tin, mà chỉ không hiểu.

- Không hiểu chuyện gì?

- Anh đã thành đạt, đầy hào quang. Còn em thì không có cái gì cả. Hoàn toàn vô danh, nhỏ nhoi.

Nếu em được như Huệ Linh thì em còn hiểu. Cho nên em không hiểu được anh. Vâng, em không hiểu nổi.

Cô chờ Quốc Tuấn giải thích. Nhưng anh lại nói một cách đơn giản:

- Lúc HL đưa em đến giới thiệu với anh, anh đã có linh tính rằng sau này em sẽ có một cái gì đó với anh, một cái gì đó quan trọng vượt lên quan hệ bình thường. Cho nên anh đã ra ngoài và đến hỏi em.

Thu Vân chợt nhớ lại lần gặp đầu tiên đó. Lúc đó cô thấy Quốc Tuấn đứng trong phòng cách âm. Anh là người duy nhất ở đó đã mở cửa đi ra và hỏi chuyện cô.

Thu Vân không hiểu, nếu lúc đó không quá căng thẳng. Không biết cô có cảm nhận được giống như anh không. Chỉ nhớ rằng cô đã ngạc nhiên vì có người quan tâm đến mình.

Nhưng như thế có gọi là tình yêu không? Tự nhiên cô quay lại nhìn Quốc Tuấn. Anh hoàn toàn không giống những người đang yêu mà cô đã tưởng tượng. Không nồng nàn hoặc say đắm. Cái đó có hay không mà anh không thể hiện? Điều đó làm cô không biết mình vui hay buồn.

- Em nghĩ gì về anh, Vân? - Quốc Tuấn chợt lên tiếng.

- Em nghĩ, anh là một người thầy...

Anh ngắt lời cô một cách dứt khoát:

- Đừng coi anh là thầy, anh không chịu nổi chuyện đó đâu.

Thấy cô có vẻ không nói được, anh có vẻ không vui. Nhưng vẫn nói nhẹ nhàng:

- Hình như trong mắt em, anh chỉ đơn thuần là thầy dạy nhạc. Không thể khác được phải không? Cũng không gượng ép em được, cứ để như vậy đi.

- Anh giận em phải không?

- Anh đâu có vô lý như vậy, và anh để em có thời gian suy nghĩ. Xem liệu em có thể nhìn anh khác đi được không.

Thu Vân rụt rè:

- Anh có thể giải thích được không? Tại sao anh chọn em?

Quốc Tuấn cười cười:

- Không ai giải thích được tình yêu cả, vì nó thuộc về cảm xúc, chứ không phải chuyện tính toán.

Cách giải thích của anh không làm Thu Vân thấy thỏa mãn. Nhưng cô không dám nói ra. Cô thấy Quốc Tuấn có vẻ xa lạ khó hiểu quá. Anh chỉ có hai trạng thái, một là cười cười nhẹ nhàng. Hai là nghiêm nghị, trầm mặc. Cái đó tạo cho cô ấn tượng về một người thầy hơn là người yêu. Và khoảng cách đó thật khó xóa bỏ.

Thu Vân đứng trước máy thu âm, phone áp vào tai. Cô không nhìn ai ngoài bài hát trước mắt. Cô nhìn lời để thêm tự tin, chứ thật ra đã thuộc lòng đến từng nhịp.

Phía đối diện, Quốc Tuấn ngồi chăm chú nghe. Nét mặt biểu lộ một vẻ hài lòng kín đáo. Thu Vân là một trong số ít ca sĩ làm hài lòng nhạc sĩ và người biên tập. Rất ít khi phải yêu cầu sửa chữa. Quốc Tuấn biết để có mấy phút thu âm như vậy, cô đã phải luyện hàng tuần, nhập tâm đến từng lời hát. Sự kiên trì đó làm anh quý mến cô rất nhiều. Và thời gian này anh tự ý bỏ bớt công việc để tập trung ra album riêng cho cô.

Xong một bài, anh bỏ phone xuống, ra hiệu cho Thu Vân bước ra:

- Nghỉ một chút đi em. Qua bên quán với anh.

Thu Vân quay qua rủ cả hai người kia. Nhưng ai cũng từ chối. Chỉ có mình cô và Quốc Tuấn đi ra ngoài.

Sát bên phòng thu là quán cà phê rộng và thoáng, nên hầu như nó là điểm hẹn của giới ca nhạc. Các ca sĩ hay đến đây, nói chuyện phiếm, nghe ngóng tin tức và cả việc khoe với nhau những thứ thời trang mình mới sắm.

Và một lý do khác là nhạc sĩ Quốc Tuấn có gì đó dễ mến, dễ thu hút. Luận bất thành văn. Người ta tụ tập ở đây như một điểm hẹn. Vì rất dễ gặp anh ở đây.

Sau này Thu Vân mới hiểu đó là một trong những lý do thu hút người ta đến phòng thu của Quốc Tuấn. Cô còn biết thêm rằng trang bị kỹ thuật của anh hiện đại và cứ phải đổi mới liên tục. Những lần trước đến tìm anh, cô hay thấy những người làm băng đĩa, những ca sĩ nổi tiếng đến thường xuyên. Nhưng bắt đầu một tuần nay, khi cô đến thu thì lại không thấy ai. Cô hiểu Quốc Tuấn đã dành trọn thời gian cho cô. Điều đó làm cô thầm hạnh diện và sung sướng về đặc ân của anh.

Thu Vân hiểu rằng, trong vô số những người chen chân vào làng ca nhạc, số phận đã đưa cô đến đỉnh cao, vì đã rơi vào giữa những người thành công trên đỉnh vinh quang. Cho nên đó là một áp lực đối với cô. Vì nếu năng lực kém cỏi, cô sẽ bị đào thải ngay. Đào thải và không cách gì vươn lên được như Huệ Linh.

Mãi đeo đẳng những ý nghĩ riêng, Thu Vân không hay mình nhìn chăm chăm vào ly nước. Còn Quốc Tuấn thì nhìn chăm chăm khuôn mặt cô Khá lâu anh mới chủ động lên tiếng:

- Em thường có những lúc quên bằng người ngồi bên cạnh mình. Nãy giờ em nghĩ gì vậy?

Thu Vân ngước lên, vô tình sửa lại thế ngồi. Nhưng vẫn không nhìn anh, cô nói một cách tự lự:

- Em nghĩ nhiều chuyện lắm. Nghỉ về số phận đã đưa em đến đây, rồi lại lo, anh không hiểu là em đã lo đến mức nào đâu.

- Khi thu âm, anh đã hiểu em lo đến mức nào, anh định nói với em là, không có gì lớn lao như em tưởng đâu. Cứ thoải mái lên.

Thu Vân nghe, nhưng không quan tâm đến cách trấn an đó lắm, cô nói với vẻ nghiêm trang:

- Tại sao anh ra album riêng cho em, trong khi em chưa có tên tuổi. Người ta đâu cần biết em hát thế nào, khi nhìn đĩa nhạc, họ thấy một cái tên vô danh là sẽ bỏ qua, em sợ anh mất trắng, em lo lắm.

Quốc Tuấn bật cười:

- Không ngờ em nghĩ chuyện đó. Nhưng hãy cứ tin vào anh. Những gì anh im lặng làm là đang chuẩn bị cơ hội cho em đó.

- Em biết, nhưng lỡ bán ra không được thì sao?

- Thì coi như đó là một kỷ niệm cho hai đứa, với anh, có thành công thì phải có thất bại. Bất quá là mất một số tiền, cái đó có thể kiếm lại, em đừng quan tâm chuyện đó, anh không muốn.

Thu Vân định trả lời. Nhưng cô lại thôi. Cô vừa thấy Huệ Linh đi về phía bàn mình. Với một cô gái vừa mới nhìn đã thấy ngay vẻ đẹp tươi tắn của cô ta.

Không hề nhìn đến Thu Vân, như không đếm xỉa sự có mặt của cô, Huệ Linh chào Quốc Tuấn.

Và kéo ghế ngồi xuống:

- Hôm nay em dẫn học trò mới đến anh này, nó xin làm đệ tử của anh đó.

Cô quay qua cô gái:

- Ngồi đây đi Mai Châu.

Cô gái ngồi xuống, chào Quốc Tuấn một cách lễ phép. Và nhìn Thu Vân, cười làm quen. Cô cũng cười đáp lại. Cô không bức mình về sự có mặt của hai người khách. Nhưng cái cách khiêu khích của Huệ Linh thì làm cô gai góc lên.

HL vẫn không nhìn đến Thu Vân, mà chỉ nói với Quốc Tuấn:

- Nhỏ này là bạn em, là diễn viên múa, nhưng nó hát hay lắm. Diễn ở các tụ điểm rồi, được hâm mộ lắm đó anh.

Cách giới thiệu đó làm Thu Vân nhớ lại lúc giới thiệu cô với Quốc Tuấn. Huệ Linh cũng đã nổ măt trời, đến nỗi không biết bao nhiêu phần trăm là sự thật.

Hình như Quốc Tuấn cũng nghĩ như cô, Thu Vân thấy anh cười cười:

- Làm diễn viên múa cũng có đất lắm rồi. Sao em chuyển hướng vậy?

Mai Châu nói một cách nhỏ nhẹ:

- Dạ, biết là thế, nhưng đâu có ai bằng lòng với mình, em cũng thế, cho nên em hy vọng anh sẽ cho em đổi cảnh.

Cô nàng ăn nói rất khéo, nhỏ và mà không hạ mình. Kiêu hãnh ngầm, nhưng biết cách khiêm tốn. Nếu cô ta là đối thủ của ai, thì người đó hẳn là sẽ mất ăn mất ngủ. Cô ta có vẻ trình độ chứ không phải dân ăn nói xuềnh xoàng như Huệ Linh.

Quốc Tuấn có vẻ có cảm tình với Mai Châu. Đúng hơn là cô đã gây cho anh ấn tượng tôn trọng. Anh lại cười, một nụ cười rất đặc trưng, mà Thu Vân hiểu rất rõ đó là sự dễ chịu. Anh hỏi một cách quan tâm:

- Trước đây em có học qua trường lớp nào chưa?

- Dạ, em học chính qui là trường múa. Nhưng từ nhỏ mẹ em đã cho em học dương cầm, cả học hát nữa.

"Một cô gái quý tộc". Thu Vân nghĩ thầm, cô nghĩ Mai Châu muốn nhảy qua lĩnh vực ca nhạc vì thích nổi tiếng, chứ không phải vì kinh tế như cô Nếu được thế thì tuyệt. Vì cô ta không cần phải làm việc cật lực như cô Nếu cô thất bại thì sẽ không ngả gục.

Nhưng nhìn Mai Châu, cô không tin cô nàng sẽ thất bại.

Quốc Tuấn bắt đầu chú ý thật sự, anh hỏi nghiêng người tới trước:

- Sân khấu ca nhạc có nhiều hào quang, nhưng cũng có nhiều chông gai lắm đấy em, em đã thấy hết chưa?

- Em không dám khẳng định mình thấy tất cả, nhưng bằng lòng trả giá, vì em biết bất cứ vinh quang nào cũng có cái giá của nó.

Huệ Linh có vẻ bồn chồn vì cách nói trêu trọc giữa hai người, cô lạnh nhạt:

- Lúc trước nó học với nhạc sĩ Bình Quân, nhưng học với ông đó chẳng tiến triển gì đâu, cho nên em kéo nó qua học với anh đó.

Như đã bạn trước, Mai Châu nhìn Huệ Linh nhắc nhở. Cái nhìn làm cô nàng nhớ ra và nói tiếp:

- Anh huấn luyện đặc biệt cho nó nhé anh Túân, dạy riêng mình nó thôi, chứ dạy nguyên nhóm khó kết quả lắm.

- Rất tiếc, thời gian của anh kẹt cứng cả. Anh không hứa trước được.

- Hứa đi, hứa đi mà, anh dạy riêng cho một người được, thì thêm người nữa cũng đâu có sao.

Mai Châu ngược đôi mắt đen lóng lánh nhìn anh:

- Em chưa bao giờ hy vọng vào ai như anh, nhiều người nói với em nhạc sĩ Quốc Tuấn rất hay nâng đỡ người khác, em không tưởng tượng nổi, em sẽ thất vọng đến đâu nếu anh từ chối em. Thấy Quốc Tuấn trầm ngâm như suy nghĩ, cô nói thêm:

- Không cần anh phải hứa ngay, cho em một cái hẹn cũng được, được không anh ?

Quốc Tuấn vẫn nghiêng đầu nhìn ra ngoài, trán cau lại nhu suy tính. Cuối cùng anh ngẩng lên, gật đầu:

- Thôi được, tuần sau em tới gặp anh.

Huệ Linh vỗ tay mừng rỡ:

- Hoan hô anh Tuấn.

Mai Châu cười thật tươi:

- Em cảm ơn anh nhiều lắm, cảm ơn về lời hứa của anh.

Thu Vân ngồi yên nhìn hai người. Cô chợt thấy Huệ Linh liếc cô một cái, trên góc môi cô nàng có một nụ cười đắc thắng ngầm. Thu Vân chợt thấy ngờ ngợ... Hình như... hình như Huệ Linh cố ý gài Mai Châu bên cạnh Quốc Tuấn.

Tự nhiên cô thấy xốn xang. Nhưng tất cả đều mơ hồ nên cô không nghĩ cụ thể được.

Nếu Mai Châu không đề nghị, có lẽ Huệ Linh sẽ còn ngồi lại lâu nữa. Khi cả hai đã về. Quốc

Tuấn nhìn đồng hồ, rồi quay lại Thu Vân:

- Hết một chưa, làm việc tiếp đi em.

- Dạ.

Thu Vân đứng lên, theo anh trở qua phòng thụ Cô cố xua đuổi ấn tượng không vui để tập trung vào bài hát. Nhưng không hiểu sao Quốc Tuấn cứ ra hiệu cho cô ngừng lại. Và cứ phải hát đi hát lại nhiều lần. Cuối cùng anh đứng dậy, bước đến phía cô:

- Em làm sao vậy? Nãy giờ em có vẻ thiếu tập trung quá.

- Vâng hả anh, em xin lỗi, để em hát lại.

Quốc Tuấn khoát tay:

- Thôi, nghỉ đi, tối nay cũng nghỉ, mấy ngày nay em làm việc căng thẳng rồi, anh muốn đưa em về đi chơi.

Tự nhiên Thu Vân buột miệng:

- Dạ thôi, tối nay em mệt lắm, em muốn ở nhà nghỉ.

Quốc Tuấn tin cô ngay. Thậm chí Thu Vân rất thắc mắc là sao anh không ngạc nhiên. Không nhận thấy tâm trạng thay đổi ở cô. Hình như anh tất bật quá, đến nỗi không có thời giờ để nhìn hay quan sát cô.

Thật tình là buổi tối anh không đến. Thu Vân không hiểu sao mình lại buồn. Buồn quay quắt chứ không phải là cảm giác man mác. Cuối cùng cô lấy mấy bài hát ra tập lại.

Ngày hôm sau Thu Vân không đến phòng thụ Cô gọi điện cho Quốc Tuấn báo là mệt. Rồi suốt ngày đó cô lang thang ngoài đường như một người thất tình.

Hôm sau khi cô đến phòng thụ thì Quốc Tuấn đã ở đó. Anh đứng ngay dậy khi thấy cô:

- Hôm qua em đi đâu vậy, Vân ?

- Em đi công việc.

- Việc gì, sao không nói một tiếng với anh?

- Em có gọi cho anh rồi.

- Nhưng em chỉ nói là mệt, hôm qua anh đến tìm em mấy lần, em mất tích thật lạ lùng.

Thu Vân nhìn nhìn Quốc Tuấn. Anh có vẻ lo thật sự. Thế rồi cô lại thấy mềm lòng. Thấy mình sắp ngã theo anh.

Quốc Tuấn chợt lấy ra trong túi áo chiếc máy di động, đưa cho cô:

- Em giữ đi, hôm qua anh mua cho em. Suốt ngày tìm em không được, anh nghĩ ra cần phải trang bị cho em.

Thu Vân ngạc nhiên nhìn Quốc Tuấn. Sự xúc động làm cô thấy mềm yếu. Nhưng rồi cô cố cứng rắn lắc đầu:

- Thôi anh ạ, em không nhận đâu.

- Tại sao ? - Quốc Tuấn cau mày.

- Em không phải là ngôi sao, không là gì cả. Xài những thứ này không hợp với em. Làm vậy em thấy mình thật rởm, thật đua đòi.

Quốc Tuấn lắc mạnh đầu:

- Anh cho em là để hai đứa liên lạc với nhau, nếu em nghĩ như vậy là đua đòi, thì chỉ sử dụng với anh thôi. Chỉ có hai đứa với nhau thôi.

- Em không muốn mang ơn của anh nhiều quá.

- Tại sao ?

Thấy Thu Vân chỉ lắc đầu, anh nắm vai cô, xoay lại đối diện với anh:

- Hai đứa là gì với nhau rồi, tại sao em còn ý nghĩ đó?

Thu Vân cúi đầu nhìn xuống gạch, như né tránh. Cử chỉ đó làm Quốc Tuấn không bằng lòng, anh hất tóc cô ra sau để nhìn vào mắt cô, lập lại:

- Hai đứa là gì với nhau đây?

Thu Vân chợt ngẩng lên, vẻ mặt buồn buồn:

- Bao giờ anh cũng là thầy em, một người thầy nâng đỡ em vô tư, và em luôn biết ơn thầy của mình. Ngoài ra không có gì khác.

Quốc Tuấn có vẻ bị choáng. Anh buông vai ra, quay mặt đi:

- Thôi được, không nói đến chuyện này nữa, em vào tập đi.

Cả hai đi vào phòng cách âm, bắt đầu làm việc. Thu Vân hát tương đối trôi chảy. Chứ không vấp vấp nhiều như hôm qua Mặc dù vậy, vẫn phải mất hết hai ngày nữa mới hoàn thành chương trình.

Khoảng tuần sau, cô đến nhà Quốc Tuấn lúc chín giờ. Đó là giờ cô vẫn hay đến học. Gần hai tháng chuẩn bị cho đêm giao lưu của Quốc Tuấn, tiếp đến là thời gian thu âm, cô không đến học hát. Hôm nay cô nghĩ mình sẽ trở lại học như cũ, vì Quốc Tuấn không bảo nghỉ học. Bước lên cầu thang, Thu Vân nghe tiếng đàn vọng xuống. Có cả tiếng hát. Cô rất ngạc nhiên vì không nghĩ ra giờ này là giờ dạy của anh. Và cô đi nhanh lên phòng xem học trò đó là ai. Đứng ở cửa, cô thấy Quốc Tuấn đang ngồi đàn. Cạnh đó là Mai Châu (kekekek who else...) . Mái tóc dài đổ xuống nửa lưng. Cô đứng chống tay lên thùng đàn, mắt ngó vào bản nhạc. Nhìn khoảng cách gần gũi của hai người, người ta nghĩ đó là bạn thân, hoặc người yêu. Thấy trò thì không thể thế được. Ngay cả cô đã từng học riêng với anh, nhưng đã bao giờ gần gũi thế đâu. Thu Vân đứng ở cửa nhìn một lát. Rồi lẳng lặng đi xuống sân lấy xe. Cô buồn rười rượi. Và cô nghĩ rằng đây là lần cuối cùng mình đến đây. Từ đây về sau cô sẽ rút lui khỏi môi trường này. Trước khi mọi việc quá muộn.

Hôm sau Thu Vân lấy hồ sơ đến trung tâm giới thiệu việc làm. Khi về nhà thì có người bảo Quốc Tuấn đến tìm, Thu Vân vừa buồn vừa vui. Nhưng lý trí bảo cô không được nghĩ đến Quốc Tuấn nhiều. Phải tránh xa con người đó, nếu cô không muốn sau này bị khổ.

Mấy ngày tiếp theo, giữa cô với Quốc Tuấn giống như cuộc đuổi trồn. Khi cô đi ra ngoài xin việc thì anh đến. Thậm chí anh chỉ vừa ra khỏi hẻm khoảng mười phút sau thì cô đã về đến. Tối nay cô vừa về tới đầu hẻm thì thấy xe Quốc Tuấn đậu phía đằng cây mẹ Còn anh thì đứng chờ cô bên bờ tường. Anh giữ đầu xe cô lại:

- Mấy hôm nay em đi đâu vậy?
- Em có chút công việc.
- Công việc ! Là việc gì ? Em không đến nhà anh, cũng không đến phòng thu, ngoài những cái đó em còn việc gì khác nữa?
- Anh Tuấn này, em đã suy nghĩ kỹ rồi, em không hợp với giới ca nhạc đâu, cho nên em rút lui, cảm ơn những ngày anh đã đỡ đầu cho em.

Trong bóng tối, cô thấy Quốc Tuấn sững người, có lẽ lời tuyên bố của cô làm anh kinh ngạc ngoài sức tưởng tượng. Nhưng anh chỉ biểu hiện bằng một cái cau mắt nhẹ nhàng:

- Bỏ bao nhiêu thời gian và công sức vào đó, bây giờ khi sắp thành công thì lại bỏ cuộc, em có điên không ?

Anh chọt nắm cánh tay cô, lắc mạnh:

- Em có điên không?
- Em không nói ra, nhưng đã suy nghĩ rất kỹ, em có lý do riêng của em anh ạ.
- Lý do gì?
- Xin lỗi, em không thể nói với anh.

- Vậy có thể nói với ai?

- Em không cần giải thích với ai cả. Em biết như vậy là làm mất công anh... Nhưng mà...

Quốc Tuấn chận tay lại:

- Thôi khỏi nói nữa, định cảm ơn anh, sau đó là xin lỗi, thậm chí trong đầu em đang nghĩ sẽ có ngày đền ơn anh, đúng không? Anh không cần nghe mấy chuyện đó. Điều chủ yếu nhất là em không được bỏ cuộc.

Thu Vân lắc đầu:

- Em phải rút lui càng sớm càng tốt. Anh không biết là... em đã hối hận vì đã... đã đến với anh, không như thế thì hay hơn.

Quốc Tuấn nhíu mày:

- Tại sao?

- Tại em không có khả năng.

- Vô lý, đừng đem lý do mơ hồ đó ra, không thuyết phục được anh đâu.

- Anh không tin thì thôi vậy.

- dĩ nhiên là anh không tin. Nói thẳng ra đi, có phải em không thích bị anh yêu, có không? Nếu vậy thì anh rút lời lại, xem như anh chưa từng nói gì hết.

Thu Vân cảm thấy khổ sở vô cùng. Vừa muốn nói thật vừa muốn buông xuôi, mặc anh muốn hiểu sao cũng được. Vì khi đã trốn tránh thì còn tha thiết làm gì.

Quốc Tuấn hoàn toàn không hiểu nổi ý nghĩ của cô Anh đang thất vọng, dĩ nhiên là thất vọng nặng nề. Gần như là mất tất cả. Nhưng anh cố dùng lý trí chế ngự bản năng muốn buông xuôi.

Anh nói như thuyết phục:

- Em đã lao vào nó một cách kiệt sức, anh không tin bỗng nhiên em lại chán. Suy nghĩ lại đi Vân, tương lai của em sẽ sáng hơn cả Huệ Linh, đừng bỏ cuộc.

- Em biết điều đó lắm.

- Biết mà vẫn bỏ thì lạ thật, em làm lương tâm anh bị cắn rứt. Gần như anh là người cơ hội.

Nhưng không bao giờ anh dựa vào ơn nghĩa để áp đặt em. Không bao giờ.

- Em biết.

- Vậy thì xem như anh chưa từng có tình cảm với em, trở lại công việc đi em. Chỉ còn một bước ngắn nữa thôi là em thật sự thành công đó.

- Em không hiểu, tại sao lại là bước ngắn?

Quốc Tuấn nói như thông báo:

- Em sẽ dự thi tiếng hát truyền hình, thời gian không còn lâu nữa đâu, trong khi anh lại mất mấy ngày tìm em, đừng lưỡng lự nữa. Không còn thời gian nhiều em hiểu không?

"Thi tiếng hát truyền hình". Chỉ một khái niệm đó thôi cũng đủ làm Thu Vân bị cuốn hút mãnh

liệt. Quốc Tuấn đã nói đúng, cô không đủ sức để lường lự.

Tối hôm sau Thu Vân trở lại nhà anh học . Khi cô đến thì Mai Châu đã có mặt ở đó . Hình như đến không lâu lắm . Thu Vân cố ngăn cảm giác không vui trong lòng . Cô bước hẳn vào phòng . Thấy cô, Quốc Tuấn đứng dậy :

- Lại đây em.

Anh quay lại dặn Mai Châu :

- Em tập lại đoạn này đi, chú ý cách luyện giọng chút nhé.

- Dạ, nhưng anh phải ngồi bên cạnh theo dõi sát em chứ, không thì hát sai ai sửa cho em.

- Đoạn nay khá đạt rồi, chỉ cần tập thêm thôi.

Anh đưa Thu Vân đến góc phòng . Cả hai ngồi đối diện nhau qua bàn :

- Em sẽ hát một bài qui định của nhạc sĩ Vượng Minh, và một bài tự chọn của nhạc sĩ Kim Sơn.

- Bài qui định em có thể hát bài mới của anh không ?

Quốc Tuấn lắc đầu :

- Không nên, bao giờ thành ca sĩ thực thụ, em sẽ tha hồ chọn những bài em thích . Và có quyền từ chối những gì em không thích.

Thu Vân nhìn sơ qua hai bản nhạc . Cả hai đều là bài cô thích . Rất hợp với sở trường của cô .

Thật lạ . Tự nhiên cô ngược lên nhìn Quốc Tuấn :

- Em thích bài này lắm.

- Dĩ nhiên, chỉ với làn điệu thể này, em mới có đất để diễn thôi . Em chưa có khả năng thể hiện xuất sắc những đề tài không hợp gu với mình.

Thấy khuôn mặt lo lắng nên anh vội nói như trấn an :

- Ngay cả những ca sĩ thành đạt cũng vậy, chứ không phải riêng em đâu.

Thu Vân chưa kịp nói ý nghĩ của mình, thì phía đằng kia, Mai Châu đã gọi lớn:

- Anh Tuấn, tới nghe xem đoạn này em hát được chưa.

Quốc Tuấn đứng dậy đi về phía Mai Châu . Và anh ngồi lại khá lâu . Kiên nhẫn luyện giọng cho cô . Thu Vân cũng lẩm nhẩm hát nhỏ trong họng . Cô chờ Quốc Tuấn trở lại đệm đàn... Nhưng anh vẫn không rời khỏi chỗ đằng kia . Ban đầu Thu Vân không để ý . Nhưng rồi cô nhận ra Quốc Tuấn cũng nhiệt tình với cô học trò mới không kém với cô trước kia . Bỗng nhiên cô đâm ra bất mãn.

Cô ngồi chờ đến 10 giờ, vẫn không thấy Mai Châu ra về . Cuối cùng cô hiểu người về trước mới chính là mình . Cô khoác giỏ vào vai, đứng lên đi về phía cửa :

- Em về nghe anh.

Quốc Tuấn bỏ đàn xuống :

- Sao về sớm vậy ?

- Em sẽ về nhà tập.

Thấy anh định đứng dậy, cô nói nhanh :

- Khởi tiền em.

Quốc Tuấn chỉ đứng yên nhìn Thu Vân đi ra hành lang . Khi đến cầu thang, tự nhiên cô nhìn vào phòng . Cô thấy Mai Châu đưa mắt nhìn theo . Vẻ mặt có cái gì đó như hả hê . Thu Vân không hiểu có phải đó là cảm tưởng của mình, hay cô nàng thật sự là như vậy . Nhưng dù sao cô cũng thấy khó chịu . Cô có cảm giác Huệ Linh cố ý gán ghép Mai Châu học ở đây.

Tối hôm sau Thu Vân cũng đến . Nhưng tình hình cũng không thay đổi được gì . Gần như là tệ hại hơn . Vì Quốc Tuấn cũng chỉ để cô ngồi riêng một góc tự tập.

Thái độ của anh không có gì là nhiệt tình như trước kia . Tự nhiên Thu Vân nghĩ rằng anh đã chuyển sự nhiệt tình ấy sang cô học trò mới . Nếu vậy thì anh lặn lội tìm cô trở lại làm gì ?

Tối nay cô kiên nhẫn chờ thêm nửa tiếng nữa . Nhưng Mai Châu cũng không chịu về . Cô giận thật sự . Và đứng dậy đi thẳng về phía hai người :

- Em về.

Thấy khuôn mặt tối thui của cô, Quốc Tuấn đứng lên, đi theo cô xuống cầu thang :

- Em có sao không Vân ?

- Ý anh muốn hỏi cái gì ?

- Em không khỏe hay là có chuyện gì, hôm qua nay anh thấy em rất lạ.

Thu Vân lẳng lặng tiếp tục đi xuống . Nhìn bề ngoài cô rất bình thường . Nhưng trong lòng thì giận run, một cảm giác bưng bưng làm tim đập mạnh . Quốc Tuấn hiểu cử chỉ lặng lẽ đó theo cách nghĩ của anh . Anh cho rằng cô không có nhiệt tình . Giọng anh pha một chút trách móc :

- Anh cảm thấy hình như em không còn hứng thú nữa, nếu em miễn cưỡng thế này, thà em bỏ cuộc hẳn, làm việc nửa vời sẽ không đạt được gì đâu, em làm anh thất vọng quá.

Thu Vân bị chạm tự ái mạnh mẽ . Cô xụ mặt đứng hẳn lại giữa cầu thang :

- Nếu thấy em không xứng đáng thì thôi vậy, em xin phép rút lui.

Trong bóng tối, Quốc Tuấn nghiêng đầu cố nhìn vẻ mặt Thu Vân . Lần đầu tiên anh thấy cô phản ứng như vậy . Rất kỳ lạ so với tính cách của cô . Tự nhiên anh cũng thấy giận :

- Tùy em, anh không ép . Chào.

Anh quay người đi lên, Thu Vân bị hẫng vì thái độ tẻ nhạt đó . Cô đứng lặng một mình, khá lâu cô mới tiếp tục đi xuống, nước mắt viền quanh mi.

Cô đến dắt xe . Nhưng chưa ra cổng thì nghe tiếng Quốc Tuấn gọi lại :

- Chờ một chút, Vân.

Sự giận hờn làm Thu Vân muốn bỏ đi luôn . Nhưng uy lực của anh làm cô không dám . Cô đứng lại, nhưng không quay lại hỏi . Quốc Tuấn từ tốn đi đến gần cô :

- Anh muốn nghe em giải thích.
- Thì anh cứ nghĩ em bất tài, lười biếng và đừng thêm quan tâm đến em.
- Vân.

Giọng nói nghiêm nghị làm Thu Vân không dám gay gắt nữa . Cô đứng yên, Quốc Tuấn nhìn thẳng vào mặt cô, đôi mắt không có một chút trù miến nào . Nhưng giọng vẫn nhẹ nhàng :

- Tại sao em thay đổi như vậy ? Anh đã làm gì em ?

Như bị quỷ xui khiến, tự nhiên Thu Vân bật ra :

- Anh không làm gì cả và luôn là người tốt, lòng tốt của anh rộng rãi quá nên em không dám nhận, tốt hơn là em rút lui.

Mắt Quốc Tuấn nhú lại, khó hiểu :

- Em mĩa mai anh đó à ?
- Em không dám, tại anh bắt buộc em nói thế mà.
- Được, vậy thì cứ nói tiếp đi.

Thu Vân ngẩng mặt lên, hất tóc ra phía sau trong cử chỉ bị kích động.

- Anh trách em lười biếng, thiếu nhiệt tình . Nhưng em biết tập làm sao bây giờ, suốt buổi tối anh có nhìn qua em lần nào đâu.

Quốc Tuấn lẩm bẩm :

- Thì ra là vậy.

Anh nhìn cô, ánh mắt dịu hơn.

- Sao em không nói với anh ?
- Em biết mình không có quyền nói, anh cho bao nhiêu em nhận bấy nhiêu, vì anh đâu phải chỉ tốt với một mình em.
- Em ám chỉ cái gì vậy ?

Đã phóng lao đi rồi thì không làm sao kèm nó lại cho được, Thu Vân cũng vậy, cũng chỉ muốn nói cho hết :

- Bây giờ là qua lúc của em rồi, em biết rõ thế lắm, nên không thể đòi hỏi gì cả, nhưng mà em xin anh, đừng có chỉ nhìn lỗi về phía em.
- Thế nào là "qua lúc của em" . - Quốc Tuấn hỏi với vẻ chú ý.
- Trước đây anh đỡ đầu cho em, bây giờ là Mai Châu, sau đó là người khác nữa . Thậm chí em đang nghĩ, nếu còn có ai đó có khả năng, anh cũng sẽ nâng đỡ như với em.
- Anh không thương người mệnh mỏng vậy đâu.

Thu Vân không thêm nghe, cô nói hấp tấp :

- Anh cảm thông với những ai giống như em, sau đó nâng đỡ họ, sau đó nữa sẽ là yêu . Em cứ tự hỏi, lúc trước anh yêu ai, rồi sau Mai Châu nữa là đến ai.

Thật bất ngờ ngoài sức tưởng tượng, Thu Vân thấy mình nhận được một cái tát . Cô còn đang choáng váng thì giọng Quốc Tuấn vang lên nghiêm khắc :

- Anh cảnh cáo em, nếu còn đánh giá anh như vậy, thì đừng coi anh là thầy nữa . Em về đi. Rồi anh bỏ vào nhà . Đi thẳng trở lên phòng học chứ không vào phòng khách . Thu Vân vẫn đứng yên như cây khô, tay ôm một bên mặt, chỗ bị tát . Dù đã hết bị đau, nhưng cô vẫn không sao định thần lại cho được.

Đây là lần thứ hai khi ra đời, cô bị tát như thế . Nhưng lần này tủi nhục bẽ bàng gấp mấy lần điều Huệ Linh đã làm với cô . Dù cho cái giá đánh đổi là một ngôi sao, cô cũng không thềm. Cô thất thểu dẫn xe ra khỏi nhà Quốc Tuấn . Tâm trạng khốn khổ lao đao . Cô ôn lại tất cả những sự việc xảy ra với mình từ hai năm nay, chỉ toàn là long đong, cay đắng . Cứ nghĩ tới đó là thấy cuộc đời bế tắc, chán đời . Cô không trách Quốc Tuấn, chỉ thấy buồn cho số phận của mình.

Phải mất một tuần sau Thu Vân mới lấy lại tâm trạng thăng bằng . Lần này cô xin được việc làm dễ dàng, nên cũng thấy khuây khỏa.

Cả tuần nay cô đi điều tra ý thích của người tiêu dùng cho một công ty nước ngọt . Suốt ngày chạy ngoài đường . Chiều tối về đến nhà là ngủ mê mết . Công việc căng thẳng giúp cô tạm gác được chuyện riêng . Thậm chí mỗi khi nhớ lại chuyện ca hát, cô thấy nó xa xôi như ở thế giới nào đó đã qua.

Chiều nay Thu Vân và Hoàng Vĩnh vào một quán cà phê sang trọng . Chủ quán rất dễ dãi và chịu trả lời những câu hỏi, nên Thu Vân cảm thấy tự tin lên . Cứ thế cô hỏi và Hoàng Vĩnh đánh dấu câu trả lời vào phiếu . Cuối cùng cả hai đứng lên ra về.

Ra gần đến cửa, Thu Vân mới phát hiện có mặt Quốc Tuấn trong quán . Cô không biết anh mới vào hay lúc nãy cô xón xác không thấy . Nhưng gặp thế này cô thấy thật không dễ chịu . Cô cuộn tròn xấp giấy trong tay, chào anh một cách lễ phép và định đi thẳng . Nhưng Quốc Tuấn giơ tay ra hiệu cho cô đứng lại . Rồi anh cũng đứng lên kéo ghế bảo cô ngồi.

Thu Vân lưỡng lự một chút . Rồi bảo Hoàng Vĩnh ra ngoài chờ, cô miễn cưỡng ngồi xuống đối diện với Quốc Tuấn, cười một cách gượng gạo :

- Lúc nãy chỉ lo tìm chủ quán nên em không thấy anh, anh đến lâu chưa ạ ?
- Cũng khá lâu, anh bàn công việc với một người bạn đã định về nhưng thấy em nên ở lại.
- Dạ.
- Em uống gì ?
- Dạ thôi, em còn phải đi tiếp nên không ngồi lại lâu được.
- Lúc này em chuyển qua làm tiếp thị à ?
- Dạ.

- Lương khá không ?

Thu Vân trả lời một cách miễn cưỡng :

- Dạ, tùy chương trình, với tùy khả năng của mỗi người.

Quốc Tuấn không hỏi nữa . Anh búng tàn thuốc vào gạt, và nhìn vào đó hơi lâu, như đang nghĩ về một chuyện chẳng liên quan đến những gì đang nói . Thu Vân cúi xuống nhìn đồng hồ . Thấy gần hết giờ làm việc, cô ngẩng lên:

- Bây giờ em phải về công ty nộp phiếu, em về trước nha . Xin phép anh.

Cô đứng lên, Quốc Tuấn cũng đứng dậy :

- Để anh đưa em đi.

- Dạ thôi, em đi với bạn em, nó đang chờ ngoài kia.

- Thì cứ bảo cậu ta về trước, để anh đưa đi.

Thu Vân vẫn lắc đầu :

- Dạ thôi, phiền anh lắm.

Quốc Tuấn vẫn cương quyết :

- Đừng cãi anh, em đến nói với bạn em đi.

- Dạ không để em tự về . Thôi, em đi đây.

Cô đi nhanh ra phía Hoàng Vĩnh . Quốc Tuấn cũng đi theo . Rất tự nhiên, anh nói với Hoàng Vĩnh :

- Em về trước đi, bạn em để anh đưa về.

Thái độ cứng rắn của anh làm Thu Vân không thể phản đối . Cô đành đưa xấp phiếu cho Hoàng Vĩnh về công ty . Quốc Tuấn có vẻ dễ chịu lại vì cách giải quyết của cô, anh khoát tay :

- Em ra xe đi.

Thu Vân im lặng đi bên cạnh anh, đến chỗ đậu xe, cô bỗng đứng lại :

- Em vừa nhớ ra chiều nay tụi em phải họp, em phải về công ty ngay . Anh khỏi đưa, để em đi taxi cũng được.

Quốc Tuấn cũng đứng lại, hỏi thẳng :

- Hình như em muôn tránh mặt anh ? Liệu có tránh mãi được không ?

Thu Vân lắc đầu :

- Dạ, không phải, nếu em tránh mặt anh thì chẳng khác nào một học trò vô ơn . Chỉ tại em bận công việc thật anh ạ.

- Bỏ đi.

Vừa nói anh vừa bước tới mở cửa xe . Thu Vân đành ngồi vào, đóng cửa lại . Cô có cảm tưởng

Quốc Tuấn cố ý gặp cô để nhắc lại chuyện hôm nọ, nên cô đâm ra mất tự nhiên . Quả thật cô rất sợ khi nhắc lại chuyện không vui đó.

Quốc Tuấn bắt đầu câu chuyện một cách thẳng thắn :

- Anh xin lỗi về chuyện hôm nọ, lẽ ra anh không nên làm như vậy.

Thu Vân không thể giả vờ được nữa, cô lạnh lùng :

- Em quên rồi, không nhớ gì đâu.

- Em nói dối, những chuyện như vậy, có đến 10 năm cũng không sao quên được.

- Đừng nhắc nữa, em đã nói là em không muốn nhớ.

- Anh cũng không hiểu tại sao lúc đó mình làm như vậy . Anh đã từng có nhiều hành động sai lầm, nhưng đó là một trong những cái sai nặng nề nhất.

Thu Vân quay phắt nhìn chỗ khác, như không muốn nghe.

- Em quên rồi.

- Anh chắc chắn em sẽ không quên, cho anh xin lỗi.

- Gây ra làm gì rồi phải nói như thế, em không cần, vớ lại em quyết định thay đổi việc làm rồi, nhớ mấy chuyện đó làm gì.

Quốc Tuấn quay phắt lại nhìn cô, giọng cương quyết :

- Em không được đại dột như vậy.

- Không phải đại dột, may là em sáng suốt rút lui sớm . Em biết bất cứ vinh quang nào cũng có cái giá của nó . Nhưng cái giá phải trả làm em thấy sợ, thà sống bình thường mà hay hơn.

- Em sợ gì ?

- Sợ tất cả chuyện hậu trường, những ganh đua tị hiềm, những quan hệ tình cảm nhập nhằng, nó làm em thấy ngột thở.

- Cụ thể là cách sống của anh . Phải không ?

Đã đến mức như vậy, Thu Vân quyết định nói thẳng :

- Vâng, bây giờ em không dối lòng nữa . Em sợ cách sống của anh . Nói thẳng ra là căm ghét.

- Anh không ngờ đó Vân, ngoài sự tưởng tượng của anh thật, anh đã sống thế nào chứ ?

- Ngay từ đầu, em đã thấy ở anh có cái gì đó làm người ta không yên tâm, anh là người của số đông, chứ không thể của riêng ai cả, nếu người nào muốn anh là duy nhất người đó là sẽ khổ.

Quốc Tuấn bàng hoàng :

- Không ngờ em có ý nghĩ đó.

Thu Vân liếm môi, cố giữ cho giọng nói được bình thường :

- Xung quanh anh lúc nào cũng là con gái . Còn anh thì hòa mình với tất cả, dễ mềm lòng, dễ bị lôi kéo quyến rũ, chất nghệ sĩ trong anh làm em thấy sợ . Đó là ý do em không dám yêu anh.

Quốc Tuấn quay mặt nhìn ra ngoài, môi hơi nhếch lên :

- Không ngờ em đánh giá anh như vậy, quá tệ . Bây giờ anh mới hiểu hết những câu em đã nói .

Có phải em nhìn vào Mai Châu rồi kết luận rằng anh là một người bay bướm.

- Em không nghĩ nặng như vậy, chỉ cho đó là việc tất nhiên, anh sinh ra để làm nghệ sĩ, mà nghệ thì dễ rung động với cái đẹp, không có cái đó anh sẽ không sáng tác được.

- Cái đó là lãng nhăng chứ không phải rung động, em lẫn lộn rồi.

Thu Vân lắc đầu :

- Dù sao em cũng nhận ra mình không thích hợp với môi trường đó, và em xin rút lui.

- Em không được quyền phủ nhận công lao của anh . Như vậy là ngu ngốc, rồi sau này em sẽ hối hận.

- Có thể, nhưng em sẽ không bị khổ.

Quốc Tuấn thở dài :

- Em ấu trĩ lắm, Vân.

Thu Vân lặng thinh . Không đồng ý cũng không phủ nhận . Cô chỉ có ý nghĩ duy nhất là cố giữ vững mình . Cố không để bị chao đảo . Nhưng Quốc Tuấn đã dập tắt sự chống chọi đó một cách cương quyết . Bằng cử chỉ vô cùng nhẹ nhàng, anh kéo cô ngã vào người, áp sát đầu cô trong ngực anh.

- Không ngờ em yêu anh, vậy mà anh vô tình làm em sợ, mà hoàn toàn vì một người không đáng.

Cử chỉ âu yếm như thế khó mà làm cho ai cưỡng lại nổi, nếu đã bị yêu, Thu Vân cũng vậy, cô không còn đủ lý trí chống chọi . Nhưng vẫn cố thoát mình khỏi sự cám dỗ . Cô ráng ngẩng đầu lên :

- Buông em ra đi, đừng làm như vậy, đừng để em khó xử, em xin anh đó .

Chương 4

Nhưng Quốc Tuấn vẫn giữ cô trong tay, giọng thuyết phục :

- Tại sao em phải trốn chạy kiểu đó, anh thấy vô lý vô cùng.

Không thoát ra được, Thu Vân đành ngồi yên :

- Em đã nói là em không dám yêu anh, em sợ bị khổ, chẳng lẽ anh không hiểu điều đó . Anh không thay đổi được con người anh, còn em thì không chấp nhận . Đừng tới với nhau vẫn hay hơn.

Quốc Tuấn buông cô ra :

- Em coi trọng Mai Châu đến vậy sao ? Cô ta không là gì hết, tại sao cô ta lại làm em đề phòng, anh không chịu được đâu.

Thu Vân ngồi ngay ngắn lên, sửa lại cổ áo :

- Anh hiểu sai em rồi, không phải em chỉ nhìn vào Mai Châu mà nhìn cách anh yếu lòng với con gái đẹp.

Quốc Tuấn có vẻ giận :

- Anh phải giải thích thế nào đây, cô ta muốn học riêng, và đóng học phí rất cao . Anh biết cô ta khó mà lên đỉnh cao và đã nói điều đó, nhưng cổ vẫn háo hức muốn học, nếu biết em không thích anh đã từ chối thẳng rồi.

Thu Vân buột miệng :

- Nhưng anh hoàn toàn không ngó ngang đến em, nếu không muốn nói là quá chăm chú vào cô ta.

Nói xong câu đó, cô chợt thấy vô cùng hối hận . Vì nhận ra mình trẻ con, nhỏ nhen, ích kỷ . Cô bụm miệng lại, nín lặng.

Cô khẽ liếc nhìn Quốc Tuấn, chờ một cái cau mặt phê phán . Nhưng không như cô nghĩ, anh có vẻ hài lòng, và lại kéo cô vào người :

- Đừng giận anh, mấy ngày đó anh có tâm lý bất thường đến nỗi trở thành ngu ngốc . Thấy em cứ ngồi im, anh nghĩ em không muốn anh lại gần, thế là anh...

- Em hẹp hòi và ganh tị quá phải không anh ?

- Anh thích được thấy em ghen như vậy.

- Sao bây giờ em thấy mấy chuyện đó kỳ cục quá, thật ra không phải em ghen với Mai Châu, mà là...

Quốc Tuấn ngắt lời :

- Anh hiểu rồi, nhưng đừng coi anh là hạng lăng nhăng nữa, anh cảm thấy bị xúc phạm.

- Em xin lỗi.

Quốc Tuấn vỗ nhẹ lên tay cô :

- Thôi, coi như cả anh và em đều không nhớ chuyện đó nữa, trong mắt anh, em chỉ là cô gái mới lớn, và anh không giận những đánh giá lệch lạc của em đâu.

Anh ngừng lại, kéo mặt cô đối diện với anh :

- Anh đã quyết định em là người duy nhất, và anh sẽ làm mọi cách đưa người anh yêu đạt tới sự thành công, và em đừng từ chối những gì anh làm cho em . Em hứa không ?

Thu Vân không trả lời . Tự nhiên cô úp mặt trong ngực áo Quốc Tuấn . Cảm giác tin cậy làm cô thấy mình như được sống lại và ngay lúc này, cô mơ hồ có linh cảm là cuộc đời cô sẽ đi theo con đường danh vọng . Sợ hãi hay đam mê thì cũng đưa đẩy cô lao tới mà thôi.

Đêm đầu tiên khai mạc cuộc thi tiếng hát truyền hình, khán giả đầy cả nhà hát . Những nhà báo, những người quay phim, nhiếp ảnh đi tới đi lui dưới sân khấu . Đó là không khí bận rộn, ồn ào

rất quen thuộc của những đêm ca nhạc . Đêm nay sẽ là đêm khởi đầu để tìm kiếm một ngôi sao mới trong giờ ca nhạc.

Những thí sinh lần lượt bước ra sân khấu . Vì Quốc Tuấn đã đăng ký sớm, nên Thu Vân diễn ngay đêm đầu tiên . Và cô đã làm ngạc nhiên cả ban giám khảo và khán giả, vì phong cách diễn xuất vượt trội của mình.

Thu Vân bước ra sân khấu, dù không nhìn xuống ban giám khảo, nhưng cô vẫn cảm nhận được cái nhìn nồng nàn của Quốc Tuấn dành cho cô . Nó làm cô hưng phấn và muốn thể hiện hết mình . Và bây giờ cô đã vững vàng bình tĩnh, chứ không nhút nhát như một năm trước đây. Nhìn cô biểu diễn ai cũng dự đoán cô sẽ vào vòng chung kết với thứ hạng cao . Phải thừa nhận rằng cô có nét diễn xuất rất lạ . Không ra nhiều động tác, nhưng sự duyên dáng thể hiện trong khóe mắt, lẩn khuất trong những cái cười và cái nghiêng đầu rất ấn tượng . Bên cạnh đó, cô có chất giọng truyền cảm, ngọt ngào, trau chuốt . Một ca sĩ ngôi sao cũng không thể có những nét gây ấn tượng nào vượt xa hơn thế.

Tất cả các thành viên trong ban giám khảo đều chấm cho Thu Vân với số điểm cao nhất . Ngày hôm sau, tên của Thu Vân xuất hiện trên vài tờ báo . Với những câu nhận xét ngắn về triển vọng của cô . Phải nói Thu Vân là hiện tượng hiếm hoi . Khi gây được sự chú ý ngay lúc cuộc thi chưa kết thúc.

Buổi sáng Thu Vân dậy rất muộn . Cô chưa kịp thức thì Quốc Tuấn đã đến . Anh đưa cô đi ăn sáng và trước cái nhìn dò hỏi của cô, anh chìa tờ báo đặt trước mặt cô, cười âu yếm :

- Em đọc đi.

Thu Vân đón lấy tờ báo, đọc xong, khuôn mặt cô đỏ bừng sung sướng :

- Sao người ta đưa tin nhanh thế ? Thật là lạ lùng.

- Lạ lùng vì lần đầu tiên tên em được đưa lên báo ?

- Dạ, em thấy ngộ lắm, đúng hơn là không ngờ.

Quốc Tuấn xếp tờ báo lại, mỉm cười :

- Sau này tên em sẽ xuất hiện thường xuyên trên báo chí, truyền hình và các băng rôn ngoài đường phố, dần dần em sẽ thấy quen thôi.

- Sao anh biết ?

- Anh biết, chắc chắn là như vậy, hôm qua bạn bè anh chỉ toàn nhận xét về em, anh rất hãnh diện.

Thu Vân hơi ngượng vì được khen . Nhưng khuôn mặt cô không giấu được sự vui sướng, dù cô đã cố dè nén.

Khi bánh mì và hột gà được mang ra, Quốc Tuấn nhìn xuống bàn, hơi lắc đầu :

- Lẽ ra phải có rượu sâm banh cho em, nhưng buổi sáng thế này thì không tiện . Còn tối thì anh

phải chấm thi, cho anh hẹn đến đêm tổng kết nhé.

Thu Vân nhìn anh chăm chăm :

- Tối nay cho em theo anh với, được không anh ? Em sẽ ngồi phía sau và không làm phiền anh đâu, em thích ở đâu có anh, buổi tối ở nhà em buồn lắm.

Quốc Tuấn có vẻ thích cách thể hiện tình cảm của cô, anh hỏi lại :

- Muốn thật không ?

- Thật mà.

Chợt nhớ ra, cô hơi nghiêng người tới nhìn anh :

- Tối qua điểm tổng kết của Mai Châu có sao không anh ?

- Không, anh nghĩ là cổ không vào vòng chung kết nổi.

- Chắc nó buồn lắm.

- Ai cũng buồn, nhưng với Mai Châu thì sẽ nặng nề hơn, vì cổ quá tự tin, tự tin đến mức bỏ qua lời cảnh báo của anh.

Thu Vân chớp chớp mắt, suy nghĩ :

- Cái gì làm nó tự tin như vậy ?

- Anh không hiểu hết, có thể vì Huệ Linh làm cho cổ ảo tưởng, cũng có thể cổ nghĩ rằng cổ có nền tảng vững chắc, nhưng giữa múa với hát đâu có liên quan gì với nhau, dù sao cô ta cũng còn trẻ con lắm.

Anh chợt cười, và buông một nhận xét :

- Chỉ có trẻ con và còn non nớt mới dám chủ quan như vậy, dù sao cô ta cũng chưa từng trải.

Thu Vân im lặng ăn . Cô ngẫm nghĩ và thấy Quốc Tuấn nhận xét quá chính xác về Mai Châu . Nhưng có một điều anh không để ý hay cố tình không nói ra . Đó là sự lôi kéo gần như lộ liễu . Dùng từ chính xác nhất là cố ý quyến rũ . Đã vài lần Thu Vân thấy cô nàng liếc mắt ỡm ẹo với Quốc Tuấn . Và lờ đi như không biết cô có quan hệ thế nào với anh . Cô mơ hồ cảm thấy Huệ Linh có dính dáng tới việc này . Nhưng không dám nói ra với Quốc Tuấn.

Khá lâu rồi Thu Vân không gặp Huệ Linh . Nhưng cô biết cô nàng hay đến phòng thu của Quốc Tuấn . Lúc trước tuyên bố là không thèm dính dáng đến anh . Nhưng sau đó thì chủ động đến tìm, như không có chuyện gì xảy ra . Không biết anh có coi thường HL không ? Chứ cô thì đã không còn tôn trọng từ lâu.

Buổi tối cô theo Quốc Tuấn đến nhà hát . Thu Vân sợ mình chủ quan khi đánh giá . Nhưng mấy đêm liền cô không thấy thí sinh nào có số điểm vượt lên hơn cô . Điều đó làm cô vừa phật phồng vừa hy vọng.

Sau đêm diễn ở vòng bán kết, số điểm của cô vẫn cao nhất . Còn Mai Châu chỉ trung bình . Khi vào hậu trường, khuôn mặt cô nàng đầy vẻ lẳng suy tư . Thỉnh thoảng cô nàng ném về phía Thu

Vân một cái nhìn đầy ác cảm.

Sáng hôm sau Thu Vân chờ Quốc Tuấn đến . Nhưng mãi không thấy, cô nóng ruột thay đồ đến nhà anh . Khi vào sân, cô thấy xe của Mai Châu ở đó . Theo thói quen, cô đi lên phòng học . Nhưng cửa phòng vẫn đóng . Cô bèn trở xuống đi vòng qua hành lang vào phòng khách. Có tiếng nức nở ở trong vọng ra, làm Thu Vân đứng lại, nép vào tường nhìn . Qua cửa sổ, cô thấy Mai Châu đang ngồi trên thành ghế, vòng tay ôm ngang người Quốc Tuấn mà khóc . Còn anh thì xoa đầu cô, và cúi xuống nói cái gì đó đều đều và rất nhỏ nên cô không nghe.

Tim Thu Vân chợt đập mạnh . Rồi, không kiểm soát được mình, cô chợt lao nhanh vào phòng . Tiếng chân làm hai người trong phòng quay ra nhìn . Khuôn mặt Quốc Tuấn lộ vẻ bối rối, hoảng hốt . Một vẻ bối rối vốn không hợp với tính cách của anh . Điều đó càng làm Thu Vân thấy đau lòng lẫn giận dữ . Mãi cô run bần bật :

- Không ngờ anh là như vậy.

Cô quay ngoắc người trở ra, nhanh đến nỗi Quốc Tuấn không kịp phản ứng . Đến khi cô dắt xe gần đến cổng, anh mới đi theo kịp.

- Bình tĩnh lại đi Vân, em làm cái gì vậy ?

Thu Vân hất tay anh ra :

- May là em đến lúc này, nếu không em còn làm anh lắm, anh là người bắt cá hai tay.

- Đừng nghĩ vậy . Vân, để anh giải thích đã.

- Em không thèm nghe, thấy bao nhiêu đó cũng đủ rồi, em không muốn làm anh nữa . Từ đây về sau không bao giờ em nghe lời anh nữa, còn giải thưởng của em thì chuyển qua cô ta đi, em không thèm.

- Cứ mỗi lần giận anh là em đòi bỏ công việc, bộ em coi nó là trò đùa sao.

- Còn hơn là trở thành ngôi sao mà phải liên lụy tới anh, em ghét anh và không tin nữa.

Nói xong cô đẩy mạnh anh ta, cương quyết đi ra cổng . Nhưng Quốc Tuấn đã bước đến đóng cửa lại . Anh dẫn chiếc xe khỏi tay cô, dựng dưới gốc cây :

- Em vào nhà đi . Sẵn có Mai Châu ở đây, thì nói luôn cho ra lẽ.

- Em không quan tâm chuyện của hai người.

Thu Vân vừa nói vừa nguẩy đầu chỗ khác, rằng cô cần lấy môi, đau điếng mà cô cũng không hay . Cô mất bình tĩnh tới nỗi không nhận thức được mình đang làm gì . Còn Mai Châu thì đã hết khóc . Thấy Thu Vân phản ứng như thế, cô đành nhượng bộ :

- Em về nghe anh Tuấn.

Không ai trả lời cô, Mai Châu vội vàng đến dẫn xe, đi nhanh ra đường . Đợi cô nàng đi khuất rồi, Quốc Tuấn quay lại Thu Vân :

- Vô nhà đi em.

Thu Vân không trả lời, cô ngồi phịch xuống băng đá . Bắt đầu khóc tức tưởi . Quốc Tuấn ngồi xuống bên cô, nói nhanh như sợ không còn cơ hội giải thích :

- Đêm qua Mai Châu sợ không vào được vòng chung kết, nên sáng nay cô tới nhờ anh giúp . Em biết những chuyện như vậy là hiển nhiên, vậy thì em quan tâm làm gì.

- Em không quan tâm tới chuyện người này người kia đến nhờ vả anh, nhưng em chịu không nổi cách thân mật của anh với họ . Có cần phải quá thân thiết thế không ? Anh không biết giữ khoảng cách sao ?

- Thôi được, từ đây về sau anh sẽ thận trọng hơn, anh hứa như vậy, mình hòa đi em.

Thu Vân không trả lời, chỉ một lời giải thích hứa hẹn như thế, không làm cho cô tin tưởng ngay được . Bên cạnh cô, Quốc Tuấn nói một cách kiên nhẫn :

- Có lẽ em đã nói đúng, tính cách của anh hơi phóng khoáng . Trước đây anh đã quen như vậy, và không ai có quyền khống chế thói quen đó, nhưng từ đây về sau anh sẽ bỏ hẳn, hoàn toàn vì em, em tin không ?

Thu Vân nói như rên rỉ :

- Tại sao cái gì em ghét thì em lại gặp chứ . Lúc còn đi học, em có nhỏ bạn cứ khổ sở về người yêu của nó . Anh ta bảo yêu nó, nhưng sau lưng cứ tán tỉnh hết người này đến người khác . Em rất ghét mẫu người như vậy . Vậy mà trời xui khiến em gặp anh, chẳng lẽ em phải chịu như thế suốt đời sao ?

Vừa nói cô vừa lau mắt, nhưng nói xong cô lại không kiềm được và khóc thê thiết . Cô làm Quốc Tuấn hoảng thật sự . Và tìm mọi cách giải thích . Cuối cùng cô cũng dịu đi . Nhưng như thế không có nghĩa là dứt hẳn . Trong tự nơi sâu thẳm của lòng mình, cô vẫn thấy không yên ổn . Nhưng bảo dứt khoát thì cô làm không nổi chuyện đó.

*

* *

Từ sau lần đoạt giải cao cuộc thi tiếng hát truyền hình, cuộc đời Thu Vân thật sự rẽ sang một bước ngoặt mới . Cùng với những buổi biểu diễn và những đĩa nhạc được tung ra thị trường, tên tuổi cô nổi lên như một ngôi sao . Cô bận rộn liên tục với những công việc thu âm, quay phim, tập dượt... Tất cả những hoạt động đó đều do Quốc Tuấn dẫn dắt . Đây là thời kỳ hạnh phúc nhất của cô, và cô nép dưới bóng mát do anh tỏa xuống cuộc đời . Trong tình yêu còn có sự biết ơn không bờ bến . Cô nghĩ mình sẽ không bao giờ để đánh mất nó, hay trong đời mình sẽ có những sóng gió khác.

Tối nay diễn xong, Thu Vân rời sân khấu thì có một người đến gặp cô . Đó là Tony . Phải nói là cô thật sự ngạc nhiên vì cuộc gặp này . Cô kêu lên, giọng thân thiện :

- Không ngờ gặp anh ở đây, anh có khỏe không ?

Cô cầm lấy bó hoa Tony trao, và mỉm cười khiêm tốn.

- Cám ơn anh , anh có khỏe không ?

- Tôi vẫn bình thường . Tôi rất sung sướng khi cô còn nhớ tôi, và vui vẻ với tôi.

- Lâu rồi mới gặp lại anh, tôi vui lắm . Anh đã từng đối xử tốt với tôi, cho nên dù không gặp, tôi vẫn xem anh là bạn.

- Cám ơn cô.

Cả hai đi song song ra cửa . Tony nhìn những bó hoa đầy ắp trên tay cô, anh nói như nhận xét :

- Cô đã thay đổi rất nhiều, đã trở nên nổi tiếng, xin chúc mừng cô.

- Cám ơn anh . Nhưng nãy giờ tôi vẫn còn ngạc nhiên khi anh đến tìm tôi.

- Lúc ấy cô bỗng nhiên biến mất, tôi đã rất buồn, tôi muốn gặp cô nhưng không biết tìm ở đâu . Cho đến một hôm tôi thấy ảnh cô trong đĩa nhạc . Ồ, lúc ấy tôi vô cùng ngạc nhiên . Và từ lúc đó, tôi luôn theo dõi cô.

- Thế à ? Còn tôi thì không nghĩ là anh có thể biết tôi.

- Cô diễn xong chưa ? Tôi sẽ đưa cô về.

Thu Vân lắc đầu :

- Cám ơn anh, nhưng tôi có hẹn với một người bạn, anh ấy sẽ đến đón tôi.

Cô nhìn đồng hồ . Rồi nhìn ngóng ra phía cổng . Không thấy xe của Quốc Tuấn, cô quay lại Tony :

- Có lẽ anh ấy chưa đến, tôi phải ở lại chờ.

- Vậy tôi xin phép ngồi lại với cô một lát, bao giờ bạn cô đến, tôi sẽ đi, cô có vui lòng không ?

Thu Vân nói một câu đại loại như rất hân hạnh sự quan tâm của anh . Cô đi về phía băng đá, ngồi xuống . Tony cũng ngồi bên cạnh cô . Anh nói ngay như đã thấy từ nãy giờ :

- Cô rất đẹp, đẹp hơn thời gian trước rất nhiều.

- Có lẽ vì tôi hóa trang thôi, cám ơn anh đã khen.

Tony hơi nheo mắt, diễn đạt một cách khó khăn :

- Thật sự là cô đã thay đổi, rất đẹp, bởi vì bây giờ cô là một ngôi sao, ý tôi muốn nói là... cô không còn khó khăn như trước kia, cho nên sẽ thay đổi.

Thu Vân cau mặt, cô hiểu, cuối cùng cô mỉm cười :

- Vâng, tôi đã hiểu, có lẽ tôi đã thay đổi thật, nhưng đó chỉ là bên ngoài thôi.

- Vâng, vâng, cô nói đúng, đó chỉ là bên ngoài.

Anh nín lặng một lát, rồi nói tiếp bằng giọng sôi nổi :

- Dù cô có thay đổi, thì tôi vẫn yêu mến cô như trước kia.

Thu Vân ngẩn người một thoáng, giọng cô trở nên dè dặt hơn :

- Xin cám ơn.

Tony hỏi một cách thật lòng :

- Tại sao thời gian đó cô không đi với Huệ Linh, có phải cô muốn dứt khoát với tôi không ?

Thu Vân cười với vẻ không vui :

- Lúc đó tôi chỉ là một phiên dịch, tìm được việc khác lương khá hơn nên tôi nghỉ, có gì đâu mà gọi là dứt khoát.

- Cô có nói thật không ?

- Tôi nói thật.

Tony hoàn toàn không tin, và anh nói thẳng :

- Nhưng tôi vẫn không tin . Tôi nghĩ rằng vì tôi đã tỏ tình, nên cô không thích.

- Ngoài công việc của người phiên dịch, lúc đó tôi còn là bạn của Huệ Linh, tôi không muốn mất tình bạn.

Giọng Tony trở nên sôi nổi :

- Tôi hiểu, tôi hiểu, nhưng bây giờ bạn cô đã có người khác, tôi rất mong muốn lập lại tình cảm với cô . Vâng, tôi vẫn mong như thế.

- Cám ơn anh, nhưng tôi nhận thấy chúng ta không hợp nhau.

Nói xong cô vén tay áo nhìn đồng hồ, gần một giờ . Khách giả đã về từ lúc nào, những hàng ghế trống trơn . Cô đứng dậy, bồn chồn nhìn ra đường . Vẫn không thấy Quốc Tuấn, cô thất vọng quay lại nhìn Tony :

- Có lẽ bạn tôi không đến, tôi phải về đây.

Tony có vẻ muốn nói tiếp câu chuyện bị Thu Vân cắt đứt . Nhưng vì lịch sự, anh đành gác qua một bên . Anh cũng đứng dậy đến phía cô:

- Khuya thế này, hãy để tôi đưa cô về, cô có đồng ý không ?

Thu Vân lưỡng lự một chút . Chợt nhớ ra, cô lấy máy gọi cho Quốc Tuấn . Nhưng hoàn toàn không có tín hiệu, cô thất vọng lắc đầu :

- Máy tôi hết pin rồi, xin lỗi, có thể gọi nhờ máy anh không ?

Tony luồn tay trong áo, lấy chiếc máy đưa Thu Vân . Cô bấm số của Quốc Tuấn, vẻ mặt đầy lo lắng . Mãi một lúc sau cô mới nghe tiếng anh trả lời :

- Alô.

- Em đây, sao anh không đến đón em ?

- Không có anh em cũng có thể về được, đừng làm phiền anh.

Thu Vân mở lớn mắt kinh ngạc . Nhưng cô chưa kịp hỏi gì thêm thì Quốc Tuấn đã cúp máy . Cô đứng ngẩn người một lúc . Rồi gọi lại . Vừa nghe tiếng anh, cô hấp tấp nói ngay :

- Alô, em muốn anh giải thích hành động của anh, như vậy là sao, em không hiểu.

- Anh không có thời giờ giải thích, chào em.

Thế rồi lại tắt máy . Thu Vân thần thờ trả máy cho Tony . Bây giờ cô thấy giận thật sự . Cô không hiểu có chuyện gì xảy ra, và tại sao Quốc Tuấn nói năng kỳ quặc đến vậy . Nhưng cho dù có chuyện gì, thì anh cũng không nên bỏ mặc cô một mình giữa đêm khuya như vậy.

Thấy Thu Vân cứ đứng sững như thất thần, Tony nhìn nhìn mặt cô :

- Có chuyện gì vậy, cô Vân ?

- Không có gì cả.

Nói xong cô thần thờ bỏ đi . Tony lập tức đi theo :

- Bây giờ cô đi đâu ? Tôi sẽ đưa.

Lẽ ra tối nay cô phải đến phòng thu, cô đã ký hợp đồng với một người làm băng đĩa . Và hẹn ông ta lúc 11 giờ ở phòng thu của Quốc Tuấn . Nhưng bây giờ cô đang giận và không muốn gặp mặt anh. Cô quay qua Tony :

- Nhờ anh đưa tôi về nhà, có phiền anh không ?

- Không phiền . Tôi không thấy phiền, ngược lại.

Thu Vân thở dài nhìn Tony hăng hái đi đến chỗ lấy xe . Cô ngồi bên cạnh anh mà tâm trí cứ quay quắt nghĩ về Quốc Tuấn . Lần đầu tiên anh như vậy . Một người yêu luôn nhẹ nhàng, dễ gần, bỗng nhiên nghiêm khắc khó chịu . Chính hành động đó làm cô thấy khổ sở.

Khi Tony ngừng xe trước nhà, anh định bước xuống theo cô, nhưng cô ngăn lại :

- Khuya rồi, anh về đi . Cám ơn anh đã đưa tôi về.

Tony nhoài người qua cửa nhìn cô :

- Bao giờ tôi có thể gặp cô ?

- Bao giờ rảnh tôi sẽ gọi điện cho anh.

- Vậy thì đây là số phone của tôi.

Anh nhanh nhẹn lấy card đưa cho Thu Vân . Cô thờ ơ cất vào xắc tay . Và khẽ giơ tay chào anh.

Cô bước đến bấm chuông . Người mở cổng là mẹ cô . Thấy không có Quốc Tuấn, bà ngạc nhiên:

- Cậu ấy đâu rồi con, sao con về một mình vậy ?

- Bạn con đưa về mẹ ạ.

Cô đi vào nhà . Bà Xuyến đi theo, vẻ sẵn sàng :

- Mẹ nấu chè táo với hạt sen từ chiều, chờ hai đứa về ăn đó, hay là mẹ múc cho con một ly nghe.

- Dạ thôi mẹ, con mệt quá, con đi ngủ mẹ ạ.

Thu Vân đi lên phòng mình, bật đèn . Cô ngồi xuống giường chứ không thay đồ . Tự nhiên cô nhìn quanh trong phòng . Rồi nhớ chiếc giường cá nhân trong căn phòng trọ nóng bức ngày trước . Cuộc sống huy hoàng bây giờ là Quốc Tuấn cho cô . Cô coi anh như thần hộ mệnh . Một vị thần lúc nào cũng cư xử thân ái dịu dàng . Thế mà tối nay...

Thu Vân nằm ngửa ra giường một cách chán nản . Chuyện giận hờn giữa hai người yêu nhau

không phải là lớn . Nhưng với cô thì có tầm quan trọng khác . Tối nay cô thấy khổ sở vô cùng. Đáng lẽ hôm sau phải đến gặp Quốc Tuấn hỏi cho ra lẽ . Nhưng cô tự ái không thèm gặp . Và thay vì đi thu âm, cô lại rủ bạn cũ đi Vũng Tàu chơi đến chiều mới về.

Vừa vào nhà, mẹ cô đã thông báo :

- Hôm nay có ông làm bằng đĩa ghi đó đến tìm con, ông ấy tới bốn, năm lần, gọi điện cũng không liên lạc được với con . Ông dặn con về thì tới phòng thu liền . Tối nay có hát ở đâu không con ?

- Dạ có, nhưng đến tối lặn mẹ ạ, con mệt quá, con muốn đi nằm một chút.

Lên đến cầu thang, cô quay lại, ngập ngừng :

- Ngoài cái ông đó ra, còn ai tới tìm con không mẹ ?

Bà Xuyên nói một cách vô tình:

- Không có ai cả, chỉ có ông đó thôi.

Thu Vân thất vọng đi lên . Cô càng thấy giận Quốc Tuấn hơn . Và nhất định không thèm hạ mình làm lành với anh.

Buổi tối cô đến tụ điểm một mình . Sau khi chơi liền một lúc 4 bản, cô rời sân khấu . Nhưng chưa kịp ra về thì ông Hưng đã tóm cô lại :

- Trời ơi, Thu Vân . Hôm qua nay cô đi đâu vậy, liên lạc cũng không được . Báo hại tôi tìm cô suốt cả ngày.

- Dạ, cho con xin lỗi, con định diễn xong hai điểm nữa là tới phòng thu đấy.

- Chắc chứ ? Hôm qua tại nó chờ cô cả ngày, nên thế người khác vô lịch của cô, chắc chắn tối nay cô đến chứ ?

- Dạ, chắc ạ, con không mất uy tín đâu.

- Được rồi, cô nói thế thì tôi yên tâm rồi . Tôi phải gọi điện hỏi một lượt các tụ điểm mới biết cô ở đây, không biết cô có gặp chuyện gì không ? Thế này thì yên tâm rồi.

Rồi ông ta lo về . Thu Vân cũng phóng xe đến điểm diễn mới . Mãi đến hơn một giờ cô mới rảnh để đến phòng thu.

Khi cô đến thì một ca sĩ đang thu . Trong phòng còn có Mai Châu ngồi chờ . Quốc Tuấn ngồi trước giàn máy . Anh không hề quay lại nhìn, như không biết cô đã đến . Thu Vân định ra ngoài chờ . Nhưng sợ Mai Châu vào trước, cô đành ngồi vào một góc, quay mặt chỗ khác.

Từ lúc Thu Vân nổi lên, quan hệ giữa cô và Mai Châu trở nên căng thẳng ngầm ngấm . Dù bề ngoài như chẳng có chuyện gì . Lỡ đụng mặt nhau thì cả hai cũng phớt lờ như không thấy . Với Mai Châu thì là sự ganh ghét vì thua kém . Thu Vân thì không ghét . Nhưng ấn tượng cô ta và Huệ Linh bắt tay nhau để khiêu khích cô, làm cô dị ứng với cô ta.

Cô ca sĩ đã thu xong và ra về . Anh biên tập quay lại nhìn Mai Châu :

- Bây giờ Thu Vân đến rồi, em chịu khó chờ thêm nhé . Hay là sáng mai em tới vậy.

Thu Vân đã quen với những ưu ái của một ngôi sao . Nên cô xem đó là hiển nhiên . Ban đầu cô có thấy ngại . Nhưng người ta đã xem đó là chuyện thường, nên cô quen dần đi mà không hay . Và thường những ca sĩ bậc trung nhường cho cô vô điều kiện . Tối nay cô biết mình có lỗi . Và lẽ ra phải chờ Mai Châu . Nhưng không muốn cô ta lên mặt với mình, nên cô bình thản đón nhận sự ưu ái của anh biên tập . Thu Vân đứng lên, bước vào vị trí thu . Nhưng MC đã phản ứng gay gắt :

- Em tới trước, phải chờ từ tối đến giờ, tại sao bắt em phải chờ nữa, sao anh bất công quá vậy ?

Quốc Tuấn quay lại nhìn cô . Nhưng vẫn im lặng . Anh biên tập lộ vẻ bối rối :

- Em thông cảm đi, ông Hưng đã tìm Thu Vân suốt ngày hôm qua, tới nay cố đến là mừng lắm rồi, ông mà biết cố bỏ về là phiền lắm.

- Tại sao phiền ? Người ta hát, còn em thì không hát sao . Em đến đây cũng do ông Hưng mời, chứ có phải tự đến đâu, em có xin xỏ ai đâu.

Thu Vân vẫn đứng bên máy, chờ sự quyết định của anh biên tập . Anh ta nhăn nhó :

- Thôi mà Châu, em chịu khó chờ sáng mai không được sao.

- Phải rồi, tại em không phải là ngôi sao sáng giá như người ta chứ gì.

Cô bước thẳng tới phía Thu Vân, gần giọng :

- Tới sau thì phải thu sau chứ, biết điều một chút đi, giành giật kiểu đó coi không được đâu.

- Ai hát trước ai hát sau là tùy biên tập sắp xếp, tôi không có ý kiến.

- Không có ý kiến mà nhào vô giành thu trước . Ngang vừa vừa thôi, đừng ý mình là ngôi sao, mai mốt sao tắt rồi không ai thêm ngó tới đâu.

Thu Vân nóng lên, mặt cô bừng lên, khiêu khích :

- Nếu ý là ngôi sao thì sao, người ta ngó hay không thì cứ đợi đấy . Mình lo nhìn mình đi, chứ đừng nhìn người khác.

Sự đố kỵ giữa hai cô làm anh biên tập nhăn nhó khó xử . Quốc Tuấn chột lên tiếng :

- Thôi đủ rồi, lập lại trật tự đi . Ở đây tôi không có thói quen ưu đãi ai cả, cũng không cần biết ngôi sao hay người bình thường . Ai tới trước thì làm việc trước.

Thu Vân tái mặt, không nói được tiếng nào . Quốc Tuấn như không màng tới ý nghĩ của cô, anh tiếp tục nói như ra lệnh :

- Đã đổi chương trình rồi, thì cứ như vậy mà làm, không thay đổi dù bất cứ lý do gì . Mai Châu vào vị trí đi.

Anh biên tập có vẻ ngại . Nhưng không dám phản đối Quốc Tuấn . Mai Châu cười đắc thắng và đi đến chỗ Thu Vân . Cô khẽ nhếch mặt lên khiêu khích . Thu Vân mím môi nhìn thẳng vào mặt cô ta . Rồi quay ngoắt người đi đến góc phòng khoác giỏ lên vai . Cô bỏ về không cần một lời giải thích.

Sáng hôm sau, khi cô còn chưa thức dậy thì có điện của ông Hưng . Giọng ông ta sôi nổi :

- Tôi đã nghe chuyện hôm qua rồi, sao lại thế cô Vân . Nếu có tôi thì đã giải quyết khác rồi, thôi thì cô thu trong ngày hôm nay đi nhé.

Thu Vân ngồi lên, hất mớ tóc ra sau một cách mệt mỏi :

- Xin lỗi nhé ông Hưng . Nhưng tôi sẽ không tới phòng thu đó nữa . Cho phép tôi rút tên trong chương trình này đi.

- Sao vậy, sao vậy, chuyện đó làm cô tự ái phải không ? Tôi biết và hiểu lắm, nhưng cô đừng để ý mà, đĩa nhạc này mà không có cô tham gia thì nó chìm ngấm mất.

- Xin lỗi ông, tôi đồng ý tham gia bất cứ chương trình nào của ông, và thu ở đâu cũng được, trừ phòng thu của nhạc sĩ Quốc Tuấn, ông thông cảm.

Không đợi ông ta nói tiếp, Thu Vân gác máy, rồi buông người xuống giường ngủ tiếp . Đêm qua cô thức mãi đến gần sáng, bị dày vò bởi sự tự ái, ghen tuông . Quốc Tuấn đã làm cô mất mặt với Mai Châu . Đó là điều làm cô đau nhất . Và cô thề với lòng sẽ không bao giờ tha thứ.

Thu Vân vui mặt trong gối, cố ngủ lại . Nhưng nhớ tới chuyện đêm qua, cô lại thấy dội lên một cảm giác đau thắt ở ngực . Cảm giác đó làm cô mệt mỏi muốn buông xuôi tất cả.

Thu Vân còn đang dật dờ trên giường thì mẹ cô đẩy cửa vào :

- Vân à, có khách nè con.

- Ai vậy mẹ ?

- Ông này giới thiệu là quay phim, con xuống dưới nói không ?

- Mẹ bảo ông ta chờ con dùm, con dậy ngay ạ.

Bà Xuyên đi ra rồi, Thu Vân vẫn nhắm mắt nằm yên thêm vài giây . Rồi uể oải bước xuống . Cô qua phòng rửa mặt, nhìn vẻ bơ phờ của mình trong gương, cô lấy lược chải vội lại mái tóc . Một ngày đi chơi ngoài nắng, cộng với sự phiền muộn mất ngủ . Da mặt cô mất đi vẻ tươi tắn bình thường . Cô lo ngại thoa một lớp kem mỏng và một chút son môi . Thấy mình đã tươi tỉnh, cô mới yên tâm đi xuống tiếp khách.

Có hai người đàn ông ngồi chờ cô . Một người là đạo diễn Huỳnh Tài, còn người kia cô không biết . Nhưng cũng đoán ông ta là người làm phim ca nhạc . Cô mỉm cười chào :

- Xin lỗi đã để hai anh chờ, đêm qua em thức khuya quá.

Đạo diễn Huỳnh Tài xuề xòa :

- Không sao, chuyện đó là thường mà . Chúng tôi ngại đến sớm quá, phá giấc của cô.

- Dạ, không sao ạ.

- Đây là anh Hoài, chuyên làm phim ca nhạc.

- Dạ, chào anh.

Đạo diễn Huỳnh Tài vào đề ngay :

- Anh Hoài định mời cô tham gia cuộc thi hát này đây, đây là một chương trình đặc biệt, quy tụ toàn những ca sĩ có tiếng. Cô Vân nghĩ sao?

- Dạ, chừng nào khởi quay hả anh?

- Đầu tháng sau. Cô tham gia ba bài, mấy bản đó toàn là những bài được yêu thích, người ta yêu cầu nhiều lắm.

Rồi anh ta đưa cô chương trình. Thu Vân cầm lên đọc kỹ, xong cô đưa trả lại anh:

- Xin lỗi. Có thể cho em đổi bài khác được không ạ?

Huỳnh Tài nhướng mắt:

- Sao vậy? Đây là những bài thành công nhất của cô mà.

- Vâng, nhưng em sẽ không hát nhạc của nhạc sĩ Quốc Tuấn, còn bài hát của ai là tùy các anh chọn.

Huỳnh Tài gãi gãi đầu:

- Chà, phiền phức vậy sao. Thông cảm nghe Thu Vân, làm chương trình này, chúng tôi chọn lọc sẵn rồi, toàn những bài được yêu thích, cô thay đổi như thế phải tập tành cực lắm đấy.

- Dạ, không sao. Em sẵn sàng tập bài mới, anh có thể chọn bài của nhạc sĩ khác, em sẽ đến tập với người đó.

Hai người đàn ông nhìn nhau trao đổi. Cuối cùng người đàn ông tên Hoài gật đầu chiều ý cô.

Đạo diễn Huỳnh Tài hỏi:

- Vậy Thu Vân tự chọn bài hát, hay là chúng tôi chọn?

- Dạ, thế nào cũng được ạ, miễn là đừng giành bài của các ca sĩ khác, em sao cũng được.

Huỳnh Tài suy nghĩ một lát, rồi quyết định:

- Thôi vậy, cô sẽ hát một bài của nhạc sĩ Kiến Phong, và một của nhạc sĩ Khải Minh. Đó là những bài mới chưa có ai giới thiệu cô sẽ tập trực tiếp với hai người đó chứ?

- Vâng, như vậy hay hơn.

- Vậy cô hẹn giờ đi, chúng tôi sẽ báo trước với ông ấy.

Thu Vân suy nghĩ một lát, rồi quyết định:

- Thứ hai tuần tới vậy, còn giờ thì em sẽ gọi điện hẹn với ông ấy sau.

- Vậy cũng được, thế nhé.

Hai người đứng lên ra về. Thu Vân cũng đi lên phòng. Định nằm thêm một lát. Nhưng nhớ ra có lịch tập ở đài truyền hình, cô gượng ngồi lên, xuống bếp ăn qua loa. Rồi lên phòng thay đồ. Bây giờ cuộc sống của cô là những đêm diễn, những cuộc hẹn và những buổi tập dợt, thu hình, thu âm. Bận rộn đến chóng mặt. Cô theo đuổi cuộc sống ồn ào của mình, không có thời giờ để thở hay để nhìn lại mình.

Bây giờ cũng vậy. Chuyện xảy ra với Quốc Tuấn gây cho cô cú sốc mạnh. Nhưng cô không có

lúc rảnh để ngẫm nghĩ những gì mình làm, chỉ hành động theo bản năng . Công việc cứ cuốn trôi tới mà sống, còn cô thì cũng không biết làm gì hơn.

Tất cả những việc làm của Thu Vân, Quốc Tuấn không hề có phản ứng . Anh im hơi lặng tiếng như không có việc gì xảy ra . Và hoàn toàn không đến tìm cô, cũng không gọi điện . Thu Vân không biết rằng, việc mình rút tên khỏi chương trình thu đĩa của ông Hưng, đã gây cho cô tai tiếng không ít . Có dư luận cho rằng cô kiêu kỳ, vô trách nhiệm . Những cái đó cô nghe hết . Nhưng nó không làm cô đau bằng cú đòn của Huệ Linh tung ra.

Những ngày gần đây, khi vào tập dợt ở đài truyền hình, Thu Vân thường bắt gặp những cái nhìn kỳ lạ, những nụ cười bí hiểm và cả vài câu nói bóng gió . Nhưng cô đã quá quen với chuyện tọc mạch nhau, nên không quan tâm lắm . Thậm chí nếu có ai đó ném vào mặt cô những câu hiềm tị, cô cũng không vì vậy mà nhớ lâu.

Nhưng đến khi chính miệng Mỹ Thanh nói ra, thì Thu Vân thấy choáng váng thật sự.

Hôm nay chỉ có hai người trong phòng hóa trang . Mỹ Thanh đến ngồi gần Thu Vân, vẽ mặt nghiêm trang :

- Mà có biết sáng nay tao nghe chuyện gì về mày không Vân ?

Thu Vân vừa đánh phấn vừa mỉm cười :

- Chuyện tao với ông Hưng phải không ? Thật ra tao có nói là không rút tên, nhưng không thu ở chỗ anh Tuấn, tự nhiên ông ấy đi rêu rao lung tung, tao cũng không thanh minh làm gì.

- Mày làm vậy anh Tuấn giận lắm đó.

Thu Vân nói mà mắt vẫn nhìn trong gương :

- Mặc kệ anh ta.

- Nhưng chuyện đó không quan trọng bằng chuyện này, lúc sáng ngồi ở quán nhạc sĩ, nhỏ Linh kể um sùm với tụi nó chuyện tranh chấp giữa mày với nhỏ Châu.

Thu Vân quay phắt lại :

- Chuyện gì ?

- Thì vụ trong phòng thu đó . Nhỏ Linh nói anh Tuấn bắt mày phải chờ nhỏ Châu, nó còn bảo mày vừa khóc vừa bỏ về . Nói chung là anh Tuấn cho mày rơi đài và đang nâng đỡ Mai Châu.

Thu Vân tái mặt buông rơi bông phấn . Cô nhìn Mỹ Thanh chăm chăm:

- Nó nói như vậy sao ?

- Tụi nó cười quá trời, suốt cả buổi tụi nó bàn tán chuyện đó . Tới lúc anh Tuấn với nhỏ Châu vào mới thôi . Lúc này thấy hai người đó hay đi chung với nhau lắm, bởi vậy tụi nó tin con Linh nói, cũng không có gì lạ.

- Đừng nói nữa.

Thu Vân nói như la lên . Cô đứng bật dậy, bỏ đến phía góc phòng, bùm miệng đứng yên . Cử chỉ

bất ngờ của cô làm Mỹ Thanh ngỡ ngàng nhìn theo.

Một lát, Thu Vân quay lại, đôi mắt còn đỏ hoe . Mỹ Thanh dè dặt :

- Đừng thèm để ý dư luận Vân, nói chán rồi nó cũng hết nói thôi.

- Tao không thèm để ý tụi nó, nhưng không ngờ anh ta là như vậy . Thay người yêu như thay áo, đến giờ tao mới biết tại sao anh ta cư xử như vậy, sở Khanh !

Bất thần cô ném chiếc lược xuống đất, bật khóc . Mỹ Thanh thở dài :

- Đừng có khóc, coi chừng tụi nó vô đó . Mày lau mặt đi, tụi nó mà thấy mày khóc thế nào cũng kể với anh Tuấn.

Nghe câu đó, Thu Vân chột nín bật, vội vã lau mặt, cô không sợ bất cứ lời nhạo báng nào .

Nhưng sợ Quốc Tuấn biết được điểm yếu của cô.

Nếu trước đây cô yêu con người đó như một thần tượng, thì bây giờ chỉ còn lại là sự thù hận quay quắt.

Thu Vân chán đời đến nỗi không muốn ca hát gì nữa . Nhưng đã lỡ ký hợp đồng làm phim, nên cô cố gắng thực hiện cho xong . Như một sự trùng hợp, bài hát của Khải Minh có âm điệu buồn buồn, rất hợp với tâm trạng của cô, nên chẳng cần phải cố gắng diễn xuất nhiều.

Còn ngoài giờ quay phim, cô đi chơi với bạn bè thời sinh viên . Cô chán thế giới ca sĩ đến nỗi tránh mặt tất cả . Thậm chí có lúc quá chán đời, cô nghĩ đến chuyện đi làm bình thường như bạn bè . Và cắt đứt tất cả mối quan hệ hiện tại.

Tối nay Thu Vân đi cùng một nhóm bạn vào nhà hàng . Cô ngồi quay mặt vào trong và không để ý xung quanh, nên không thấy bên cạnh có một bàn nhậu . Bất ngờ một gã con trai đứng lên rời bàn, đi về phía cô . Anh ta đứng bên cạnh, cúi xuống tận mặt cô :

- Xin chào ca sĩ Thu Vân, tôi là người hâm mộ rất nhiệt tình đây, làm quen nghe.

Giọng anh ta lè nhè và mùi rượu nồng nặc, Thu Vân khó chịu né đầu qua một bên, nhưng giọng vẫn khiêm tốn :

- Dạ, rất vui được biết anh.

- Được tận mặt nhìn cô, nói chuyện với cô, thật là quá đã, tôi sẽ kể chuyện này cho bạn tôi nghe . Bây giờ cô hát cho bạn tôi nghe đi, yêu cầu nghiêm túc đấy.

Mọi người trong bàn nhìn nhau, không biết xử trí thế nào . Thu Vân cảm thấy buồn nôn vì mùi rượu từ người anh ta . Cô nghiêng người tránh . Nhưng cô càng tránh thì anh ta càng chồm tới . Thật là ghê sợ . Cô ráng nói mềm mỏng :

- Dạ, ở đây hát không tiện đâu, nếu anh thích, mời anh đến các tụ điểm ca nhạc, tối thứ bảy tôi hay diễn ở đó.

- Đâu được, đâu được . Ở đó khác với ở đây, cô hát ở đây tôi nhìn rõ hơn, cô nở lòng nào từ chối, hả cô Thu Vân.

Thu Vân quay mặt chỗ khác, không trả lời . Anh ta sống sượng kéo mặt cô lại :

- Sao cô không nói gì vậy, khi dễ tôi hả, coi thường tôi hả.

Nói rồi anh ta đứng thẳng lên, giơ hai tay lên đầu, miệng la lớn :

- Thưa quý vị, tối nay ca sĩ Thu Vân có mặt trong phòng này, cô ấy sẽ hát cho chúng ta nghe, đề nghị chúng ta hoan hô . Hoan hô đi.

Thật lạ, trong phòng bỗng vang lên tiếng vỗ tay nồng nhiệt . Lời nói nhêu ngoa của một gã say trở thành có giá trị . Thu Vân không thể từ chối được . Cô đứng lên hát một bài . Ngoài sự tưởng tượng, người ta lại vỗ tay rầm rộ.

Gã say có vẻ khoái chí vì thành tích của mình . Hắn bị rượu làm cho quên trời quên đất . Và hắn ngang nhiên nắm tay Thu Vân :

- Cô hát hay quá, cô là ca sĩ mà tôi ái mộ nhất từ trước đến nay, mời cô qua bàn uống với tôi.

Hắn kéo Thu Vân đi . Đến mức này thì cô chịu hết nổi, cô nghiêm mặt:

- Yêu cầu anh đừng làm quá trớn, nếu không tôi sẽ nhờ bảo vệ can thiệp.

Tên say rượu hơi khựng lại, nhưng cố vớt vát vài câu cho đỡ quê . Nhưng hắn càng nói, Thu Vân càng cự tuyệt quyết liệt . Nếu không có bảo vệ can thiệp, chắc cô không cách gì thoát được con người sàm sỡ như hắn.

Mấy ngày sau, chuyện ca sĩ Thu Vân bị một khán giả ái mộ níu kéo giữa chốn đông người lan nhanh . Thậm chí có cả bài báo viết về sự kiện đó . Nhưng chỉ bình phẩm về đạo đức . Mặc dù bài báo không nêu tên cụ thể, nhưng ai cũng biết đó là cô.

Đọc bài báo đó, Thu Vân cảm thấy bức mình phiền toái vô cùng . Khi đã trở thành ngôi sao, đời tư luôn bị dòm ngó . Với một người bình thường thì những hành động riêng tư không bị ai theo dõi . Nhưng với một ngôi sao thì mỗi chút mỗi biến thành dư luận.

Thời gian này cô bị tai tiếng đủ thứ . Người ta nói khi còn hàn vi, cô đã tìm cách "mồi chài" người yêu của bạn, sau đó khi nổi tiếng, cô quyt hợp đồng với những người làm băng đĩa . Bị nhạc sĩ Quốc Tuấn chỉnh cho một trận về thói kiêu kỳ . Việc cô từ chối hát những bản nhạc của anh cũng bị xem là hành động vô ơn... Nói chung, cô là một ngôi sao bị tai tiếng nhiều nhất . Mà điều đáng căm giận hơn, là cô biết tất cả điều đó do Huệ Linh tung ra.

Tất cả dư luận nghe được không làm Thu Vân đau đớn . Mà điều đau đớn nhất là mối liên kết giữa Huệ Linh, Mai Châu và Quốc Tuấn . Cô yên trí Quốc Tuấn đã bị Mai Châu quyến rũ, và anh cư xử như thế do sự tác động của cô ta . Sự im lặng của Quốc Tuấn trong thời gian này càng làm cô khẳng định điều đó . Và cô càng thêm căm thù anh.

Chuyện dư luận còn đang làm Thu Vân bị xốc, thì lại thêm một phiền toái khác, còn kinh khủng hơn . Đó là sự theo đuổi của "khán giả hâm mộ" hôm nọ.

Thời gian này Thu Vân không còn thiết gì đến chuyện ca hát . Cô hay từ chối lời mời của các

chương trình, để thời giờ đó cùng bạn bè đi chơi.

Qua trung gian của Mỹ Thanh, Thu Vân đã quen với một nhóm bạn mới . Và phong cách chơi mới lạ của nhóm làm cô thấy thích . Đúng hơn là muốn quây để quên buồn.

Thu Vân gặp lại anh ta ở vũ trường sao đêm . Lần này anh ta bảnh trai và tỉnh táo . Trông anh ta thật lịch sự . Thoạt đầu khi anh ta đến đứng bên cạnh, cô không nhận ra ngay . Nếu anh ta không cười làm quen:

- Hình như cô không nhớ tôi ?

Thu Vân nhìn anh ta ngơ ngợ . Giữa ánh đèn mờ mờ, khói thuốc mù mịt và tiếng ồn của nhạc, cô cũng không nghe được anh ta nói gì . Thấy thế, anh ta bèn kề vào sát tai cô :

- Cô là thần tượng của tôi và mình đã gặp nhau một lần cô nhớ không ?

Thu Vân nhướn mắt:

- Ở đâu ?

- Ở nhà hàng, lần đó tôi đã chọc cô giận, về nhà tôi cứ hối hận mãi . Và đã tìm cô khắp nơi.

- Chi vậy ?

- Tôi muốn xin lỗi cô.

- Khỏi, hơi đâu mà làm chuyện đó . Tôi không nhớ đâu.

- Tối nay cô không hát sao ?

- Không.

- Sao vậy ?

Thu Vân chợt cười :

- Tôi chán mấy chuyện đó lắm.

- Một ngôi sao như cô, được bao nhiêu người mến mộ mà bảo chán, thật khó tin.

Thu Vân yên lặng không trả lời . Cô chống tay trên quầy . Nghiêng đầu nhìn xuống ly nước . Còn anh ta thì nhìn cô một cách say mê . Rồi anh ta nói cuồng nhiệt :

- Mỗi lần nhìn cô hát, tim tôi muốn tan rã vì yêu mến cô . Tôi sưu tầm tất cả những băng nhạc của cô, mua tất cả những bài hát có hình cô . Sau khi gặp cô rồi, tôi càng điên đảo với cô hơn.

"Cách nói chuyện nghe có vẻ không bình thường". Thu Vân nghĩ vậy và ngược lên nhìn anh ta .

Rồi cô chợt hỏi :

- Anh làm nghề gì vậy ?

- Tôi là thủy thủ.

- Những người làm nghề đó, đa số thích ăn chơi, từng trải và có thể có nhiều bạn gái . Tại sao anh lại thích tôi với cách thích của một cậu bé ? Tôi không hiểu nổi.

Anh ta nhìn cô đắm đuối :

- Khi đã hâm mộ rồi, thì thích cách nào không quan trọng, tôi chỉ biết là cô đã làm tôi mê mẩn.

Cô hát hay lắm . Diễn xuất cũng khá tuyệt.

Thu Vân lặng thinh một lát, rồi lên tiếng:

- Anh hay tới đây lắm à ?

- Lúc trước thì không, nhưng tôi nghe nói cô hay đến đây, nên tôi đến tìm cô.

Nói rồi anh ta luồn tay trong áo lấy ra một chiếc hộp đỏ . Thu Vân tò mò nhìn động tác của anh ta . Cô thấy một chiếc nhẫn tuyệt đẹp trong hộp . Anh ta đưa nó đến trước mặt cô :

- Tặng cô, tôi mua nó ở Hồng Kông, lúc nào tôi cũng mang theo để có dịp gặp cô sẽ tặng.

Anh ta định xỏ chiếc nhẫn vào tay Thu Vân . Nhưng cô rút lại :

- Đừng làm thế . Tôi không nhận đâu.

Nói xong cô rời quầy, lẩn vào đám đông ngoài sân nhảy . Nhưng anh chàng ấy vẫn không buông tha . Anh ta bám riết theo cô . Làm cô bắt đầu thấy hoảng sợ.

Sau lần đó, anh ta lùng sục Thu Vân khắp nơi . Khi cô đi quay phim thì anh ta đến trường quay, kiên nhẫn đứng chờ đến lúc quay xong để đòi đưa cô về . Nhiều lần như vậy, Thu Vân trốn chui trốn nhủi con người kỳ lạ ấy . Anh ta làm cô khổ sở vì cách hâm mộ quá mức cuồng nhiệt của anh ta.

Đã mấy lần cô nhờ một ca sĩ hoặc ai đó cùng đoàn đưa về . Nhưng nếu cô đi với ai, thì anh chàng thủy thủ gây sự với người đó . Cuối cùng ai cũng sợ và không dám tiếp xúc riêng với cô, vì sợ bị liên lụy .

Chương 5

Thu Vân khổ sở vô cùng . Cô không hiểu nổi tại sao trên đời có con người như vậy . Tối nay quay xong ở công viên . Khi mọi người lục tục về, thì anh chàng xán đến bên cô, chìa ra lon nước yến:

- Uống đi cho đỡ mệt, thấy cô mệt tôi xót ruột quá.

- Cảm ơn . Tôi không uống.

- Vậy để tôi đưa cô đi ăn, tôi đưa cô về nhé.

Thu Vân hất mặt về phía băng đá :

- Tôi muốn nói chuyện với anh.

Khi cô và anh ta ngồi xuống, cô lên tiếng ngay:

- Anh Bình này, tôi muốn nói là, anh hãy chấm dứt tình trạng này đi, tôi không chịu đựng nổi nữa đâu.

- Tình trạng gì ?

- Anh đừng có đeo đuổi tôi như thế, nó vô lý quá, tôi đâu là gì của anh . Tại sao anh không chế tôi như vậy.

- Tôi không hề khống chế, chỉ muốn đưa đón cô, có làm gì quá đâu.

Thu Vân lắc đầu ngán ngẩm:

- Trời ơi, nhưng tôi đâu có là gì của anh . Làm ơn đừng bám theo tôi như thế, anh không biết anh đã gây cho tôi biết bao lời đồn đại rồi sao.

- Tôi không cần sợ thiên hạ, tôi biết người ta thấy tôi khủng khi đeo cô . Nhưng tôi yêu cô, còn hơn cả yêu, đó là sự hâm mộ, cô là thần tượng của tôi . Và tôi hy sinh tất cả vì cô.

- Không cần, tôi không cần cái đó . Nếu thật sự thích tôi, thì làm ơn đừng đeo đuổi tôi nữa.

- Cô có người yêu rồi à ?

- Không có, mà nếu có thì ảnh hưởng gì đến anh ?

- Nếu cô phản bội tôi, tôi sẽ giết cô, rồi tôi chết luôn.

Thu Vân quay phắt lại nhìn anh ta . Trong bóng tối, cô thấy khuôn mặt anh ta ánh lên vẻ kỳ quặc, dài dại, ngây ngây . Hình như anh ta là người tâm thần.

Ý nghĩ đó làm Thu Vân kinh hoàng . Thốt nhiên, cô ngồi nhích ra :

- Anh đừng có nói bậy.

- Tôi nói thật, không dọa đâu . Tôi đã hưởng đủ thú trên đời rồi, đâu còn ham muốn gì nữa, chỉ có tình yêu với cô mới làm tôi thấy hạnh phúc thôi.

- Nhưng tôi không yêu anh.

- Tại sao không chịu yêu tôi, tôi hứa sẽ làm cho cô sung sướng, muốn gì được nấy, tiền bạc thừa mứa, cô còn muốn gì hơn.

- Nhưng tôi không yêu anh, cũng không cần tiền của anh.

- Nếu cô từ chối tôi, cô sẽ chết . Hai đứa mình chết chung.

Thu Vân thốt lên một tiếng sợ hãi:

- Anh là một người điên.

- Đừng có nghĩ tôi như vậy, tôi cấm cô nói câu đó . Ai nói câu đó với tôi, người đó sẽ chết, cô nghe chưa.

Thu Vân nhìn mặt anh ta . Càng nhìn cô càng nhận rõ một nét man dại, mông muội . Cô sợ điếng người khi biết chắc đó là dấu hiệu của một người bị tâm thần . Hay ít ra lúc nay cô đã tưởng tượng như vậy.

Giọng cô tắc nghẽn vì sợ :

- Tôi van xin anh đấy, hãy buông tha tôi, có rất nhiều ca sĩ đẹp hơn tôi, họ sẽ đón nhận anh vì anh giàu có . Hãy buông tha tôi đi.

Anh chàng thủy thủ cau mày :

- Tôi yêu cô chứ có hại cô đâu . Tại sao sợ tôi . Mà tôi thì không thích ai ngoài cô, cô thật là khả ái, tôi thích mấy cô như thế lắm.

- Nhưng tôi không chịu nổi cách khống chế của anh, hãy đi khám lại thần kinh của anh đi. Nói xong cô đứng dậy, bỏ chạy ra cổng . Nhưng cô vừa chạy được vài bước đã bị anh ta bắt được . Anh ta nắm vai cô, lắc mạnh :

- Cô bỏ đi đâu, có phải cô muốn trốn tránh tôi không ?

Hành động bất thường của anh ta làm Thu Vân sợ phát điên lên . Cô nhìn quanh, giờ này đã tối nên người ta không còn ai . Cô cố tìm cách đẩy anh ta ra :

- Anh làm gì vậy . Buông ra.

Nhưng anh ta càng giữ chặt cô hơn . Gần như cưỡng bức để giữ cô . Cả hai đôi co dữ dội, một bên cố chạy thoát, một bên mạnh mẽ khống chế . Anh ta lặp đi lặp lại một cách man dại :

- Tại sao cô chạy trốn tôi, tại sao không chịu yêu tôi . Cô muốn chết phải không ?

Thu Vân vùng vẫy đến hoa mắt . Cô thoáng thấy từ ngoài cổng một chiếc xe màu trắng chạy vào . Một tia hy vọng lóe lên . Cô kêu lên cầu cứu . Nhưng bị anh ta bịt chặt miệng . Sự mệt mỏi và sợ hãi làm cô kiệt sức . Và cô khụy người xuống, ngất xỉu dưới chân anh ta.

Khi tỉnh lại, Thu Vân nhận ra mình đang nằm trên giường . Nhớ lại chuyện lúc nãy, cô hoảng hốt ngồi bật dậy định nhảy xuống . Nhưng thấy bàn phấn quen thuộc của mình, cô ngồi trở xuống, đưa tay chận ngực, thở dốc hoàn hồn.

- Yên tâm đi, đây là phòng của em, em an toàn rồi.

Giọng nói vang lên phía sau làm Thu Vân giật bắn mình quay lại . Cô thấy Quốc Tuấn đứng khoanh tay bên cửa sổ, lẳng lặng quan sát cô . Có lẽ thấy ma cô cũng không sợ hơn . Cô đứng bật dậy:

- Sao anh lại ở đây ?

- Anh đã đưa em về, nếu không đến kịp, không biết hấn đã làm tiếp chuyện gì . Tại sao em dấn dấp đến một tên điên như vậy ?

- Thì ra chiếc xe lúc nãy là anh.

- Đạo diễn Huỳnh Tài gọi điện cho anh.

Thu Vân buông một tiếng cảm ơn khô khan . Rồi lại ngồi trở xuống:

- Sao anh ta làm chuyện đó, nếu anh ta ở lại giúp thì hay hơn . Nhưng dù sao em cũng cảm ơn anh.

Quốc Tuấn không trả lời . Thái độ của anh làm Thu Vân cũng không biết nói cái gì . Đến giờ cô cũng còn ngạc nhiên vì anh có mặt ở đây, mà lại đã đến giúp cô . Cô không tin anh còn quan tâm đến cô.

Quốc Tuấn chột lên tiếng :

- Một thời gian dài, anh im lặng quan sát cách sống của em, và anh thấy em đã đi quá xa.

Thu Vân ngược lên :

- Anh muốn nói chuyện gì ?

- Nói về tất cả những hành động của em . Từ việc em kiêu kỳ với Mai Châu, đến việc em dứt khoát không hát nhạc của anh . Và vô số những việc làm ngông cuồng khác . Em đã thay đổi quá nhiều.

- Làm sao anh biết những chuyện đó ?

Quốc Tuấn không trả lời cô, chỉ tiếp tục bằng giọng phán xét :

- Trong số những ca sĩ thành đạt, chưa có ai ngông cuồng như em, cũng chưa ai gây nhiều dư luận như em . Em muốn hình mình nổi tiếng về cách sống bất cần như vậy sao ?

- Chuyện đó thì liên quan gì đến anh ?

Quốc Tuấn không quan tâm tới câu nói ngông nghênh ấy, anh hỏi một cách nghiêm khắc :

- Tại sao em từ chối các sô diễn ? Anh không quan tâm tới việc em cần kiếm tiền hay không, mà chỉ nói về cách sống của em . Bỏ hát để la cà ở mấy chỗ ăn chơi . Anh không tin em hủy hoại danh tiếng của mình như vậy . Càng không thể tin đó là em.

Thu Vân cười lạt lẽo:

- Em là vậy đó, anh lạ lắm sao.

- Anh không tin, mỗi lúc nghĩ về em, anh vẫn không tin đó là cô gái sâu sắc mà trước đây anh đã gặp. Rốt cuộc em có khác gì Huệ Linh ? Sự nổi tiếng đã làm em đánh mất mình rồi, phải không ? Nghe cách phê phán đó, tự nhiên Thu Vân thấy buồn tủi, nó động đến chỗ đau sâu kín nhất của cô . Nước mắt cô bắt đầu chảy . Nhưng không khóc ồn ào . Quốc Tuấn không thấy điều đó, anh nói tiếp :

- Em nghĩ khi đã thành đạt, thì người ta tự cho phép mình sống buông thả sao ? Lầm rồi, càng nổi tiếng, em càng phải giữ gìn hơn cả người bình thường, vì người ta luôn nhìn vào em . Nếu cứ sống như vậy, em sẽ không còn gì đâu . Thu Vân bắt đầu khóc sục sạo . Rồi cô cắt ngang :

- Anh nói với em chuyện đó để làm gì ? Lấy tư cách gì để nói ? Trong khi chính anh là người đẩy em làm những chuyện đó . Nếu trước kia em yêu anh thế nào, thì bây giờ chỉ còn thù ghét . Bộ anh không biết em hận anh đến mức nào sao ?

- Em hận anh ? - Quốc Tuấn nhướng mắt hỏi.

Thu Vân quệt mắt, mặt ngẩng lên một cách bất mãn :

- Không bao giờ em quên được chuyện anh hạ nhục em trước mặt Mai Châu . Vâng, em là thế đó, đã mắc bệnh ngòi sao . Và em không chấp nhận được khi anh làm nhục em như vậy.

Quốc Tuấn ngấm nghĩ một lát, rồi ngược lên :

- Em đang nhắc chuyện ở phòng thu lần đó phải không ?

- Em nghĩ anh và cô ta đều đắc thắng vì đã hạ được em.

- Em mắc bệnh ngôi sao thật rồi đó Vân.

Thu Vân đứng dậy :

- Nếu vậy thì không có chuyện để nói đâu.

Cô bỗng khóc nức lên :

- Tôi không muốn thấy mặt mấy người, anh rút ngay cho tôi.

- Được, anh sẽ không đến tìm em nữa, không bao giờ đến nếu em cứ tiếp tục như vậy . Nhưng trước khi về, anh phải nói cho hết . Nếu không, sẽ không ai nói với em đâu.

- Em không có nhu cần nghe.

Nhưng Quốc Tuấn vẫn cứ nói :

- Ngày trước em thơ ngây và thành thật bao nhiêu thì bây giờ ngang nhiên dối trá bấy nhiêu .

Anh không tin được em có thể tắt máy để tránh liên lạc với anh, chỉ vì em cần gặp bạn cũ.

Thu Vân nhú mồm :

- Anh nói cái gì ?

- Buổi tối đó gọi mãi không được, anh đã đến chỗ em, nếu không tận mắt thấy em với anh chàng ngoại quốc ấy, có lẽ có ai nói anh vẫn không tin.

- Anh đừng có gán ghép như thế.

- Để anh nói hết, sau hành động đó, em lại không thềm đến phòng thu, mà bỏ đi Vũng Tàu chơi, sao em coi thường ông Hưng quá vậy, và cả anh nữa.

Thu Vân thở hắt một cái, lẩm bẩm :

- Không ngờ mọi người nghĩ tôi như vậy.

- Em nghĩ lại xem em còn quá đáng thế nào nữa . Ông Hưng mời Mai Châu tham gia, cô ta chờ hơn một ngày, khi em về thì ngang nhiên gạt người ta ra . Anh không chấp nhận thái độ kiêu căng đó Vân ạ, anh muốn em biết cách khiêm tốn lại.

Quốc Tuấn nhếch miệng với vẻ khô khan :

- Càng lên cao, người ta càng cần phải nhún nhường, em có như thế không ?

- Cho nên, để dạy em một bài học, anh đã hạ em trước mặt Mai Châu, trong khi anh thừa biết tội em không ưa nhau và anh đã đạt được ý muốn rồi đó . Huệ Linh nó đem chuyện đó đi nói khắp nơi . Anh hài lòng rồi phải không ?

Càng nói càng tức, Thu Vân quát lên :

- Và các người có kéo vào nhà hàng để chúc mừng chuyện đó không ? Mừng vì liên minh ma quỷ của các người, vì các người đã hạ nhục được tôi.

Quốc Tuấn cau mặt:

- Em nhắc từ đó nhiều lần quá, cái gì là hạ nhục . Chỉ một chuyện cón con cũng làm em thối phồng lên . Có nghĩa là, em nâng mình lên cao quá, em là cái gì đó tuyệt đối, không xâm phạm được phải không ?

- Ừ đó, thì sao ?

- Em quá quắt lắm, được . Vậy thì cứ chia tay, từ đây về sau anh không muốn quan tâm đến em nữa.

Thu Vân vẫn ngồi yên :

- Em thấy Mai Châu nó rất biết cách ngả ngón với tất cả con trai . Nhất là với anh, thảo nào anh khổ công tiếp thị để nó thành ngôi sao, ghê quá !

Quốc Tuấn cười nhạt :

- Cho dù như thế, cô ta cũng dễ thương hơn em nhiều.

Thu Vân đứng bật dậy :

- Anh ra khỏi nhà tôi ngay.

Cô chưa nói hết thì có tiếng chuông reo . Cô bước tới nhấc máy . Tiếng của anh chàng thủy thủ vang lên:

- Alô, tại sao lúc này em đuổi anh, mấy tên lúc này là gì của em . Em nhờ họ đuổi anh phải không . Tại sao em làm vậy ?

- Tôi... tôi không nhờ họ, cái đó là vô tình mà.

- Thật không ?

- Thật.

- Được, vậy thì nói cho anh yên tâm, em có yêu anh không ?

- Không . Đừng có bức bách tôi.

- Nếu em không yêu anh, anh sẽ giết em.

Mặt Thu Vân trở nên tái nhợt . Cô lạc giọng :

- Đừng có hăm dọa tôi.

Cử chỉ của Thu Vân làm Quốc Tuấn bắt đầu chú ý, anh bước đến đứng bên cạnh :

- Ai gọi vậy ?

Thu Vân không trả lời, cô vẫn đứng nghe . Nhưng tay bám chặt vào thành ghế, gần như muốn quỵ xuống . Quốc Tuấn nhìn thấy cử chỉ đó, anh giật ống nghe trên tay cô, áp vào tai . Trong máy, tiếng của anh chàng thủy thủ còn vang lên rành rọt, đe dọa :

- Anh chưa thích ai như thích em, bắt buộc em không được bỏ anh, nếu không, anh sẽ đâm ngay vào tim em, rồi anh cũng chết theo em luôn.

Quốc Tuấn cau mặt, cắt ngang:

- Thôi đủ rồi, đồ điên.

- Này, anh là ai, anh là ai mà ở trong nhà Thu Vân, nói nhanh lên.

Quốc Tuấn quát lên:

- Nếu anh còn hăm dọa cô ta kiểu đó, tôi sẽ đi kiện anh, nghe chưa ? Đúng là đồ điên.

Anh gác máy, rồi quay qua Thu Vân :

- Tại sao em quen với anh ta ? Ở mấy chỗ ăn chơi đó phải không ?

Thu Vân lặng thinh . Cô xấu hổ không dám thú nhận với Quốc Tuấn . Và càng thấy khốn khổ khi vướng vào một người đáng sợ như Huy Bình . Cô ngồi phịch xuống giường, ôm lấy đầu :

- Tại sao tôi lại rơi vào chuyện bất thường này chứ, tôi chán lắm rồi.

- Vậy bây giờ em định sẽ thế nào đây, hai người quen nhau trong trường hợp nào ?

- Tôi gặp anh ta trong vũ trường.

Quốc Tuấn chột nhếch môi, như chuyện đó không có gì đáng ngạc nhiên :

- Bây giờ em chán anh ta rồi chứ gì ?

- Anh đừng nói bậy, tôi chưa bao giờ quen, làm sao nói đến chuyện chán.

- Nếu em không hứa hẹn thì anh ta không dám uy quyền như vậy, đó là phản ứng của một người bị phản bội.

Thu Vân lắc mạnh đầu, nói như rên rỉ :

- Đừng có gán ghép nữa, tôi không hề qua lại với anh ta, không hiểu sao anh ta cứ bám riết lấy tôi . Tôi biết làm sao bây giờ . Đó là một người tâm thần thật rồi.

Quốc Tuấn yên lặng ngẫm nghĩ, anh có vẻ tin Thu Vân :

- Xem như đây là chuyện rủi ro của em, em đã gây ra thì phải chịu khó dọn dẹp, không trốn tránh được đâu.

- Anh ta cứ dọa giết tôi, thà để bị giết cho xong, cứ chịu khùng bố tinh thần như thế, tôi điên mất.

Ngay lúc đó có tiếng chuông reo, Thu Vân ngẩng lên định cầm ống nghe . Nhưng Quốc Tuấn ngăn lại :

- Để anh.

Lại là giọng của Huy Bình . Lần này anh ta có vẻ bị kích động dữ dội, anh ta quát tháo như đang ở trước mặt Thu Vân:

- Alô, Thu Vân . Tại sao có đàn ông trong nhà của cô . Cô phải giải thích mau, anh ta là ai, nói đi.

- Lại là anh nữa à, anh muốn gì vậy ?

- Tôi hỏi anh là ai, là bồ mới của cô phải không ?

Quốc Tuấn nói rành rọt :

- Này, anh có bình thường không vậy, cô ta chưa bao giờ hứa hẹn với anh, anh lấy quyền gì xâm phạm đời tư người ta.

- Nhưng mà tôi yêu cổ.
 - Đó là chuyện của anh, tình cảm có một chiều thì không thể gọi là quan hệ, anh bất thường quá đấy.
 - Nếu cổ bỏ tôi, tôi sẽ giết cổ . Tôi không sợ ở tù đâu.
 - Nay anh bình tĩnh lại đi, phân tích vấn đề cho rõ ràng đi . Đây là tự anh áp đặt, tưởng tượng, chứ Thu Vân không hứa hẹn gì với anh, anh hiểu không . Đừng quá khích như vậy.
 - Tôi không cần biết, nếu cổ không yêu tôi, tôi sẽ giết cổ, rồi tôi cũng chết luôn.
- "Đúng là một người điên cuồng, mất trí" . Quốc Tuấn thấy lo ngại thật sự . Anh nghiêm giọng :
- Nếu anh cứ khủng bố Thu Vân kiểu đó, tôi sẽ kiện anh ra tòa.
 - Tôi thách anh kiện, tôi không sợ gì hết vì không có được Thu Vân thì tôi sống làm gì, tất cả đều vô nghĩa.

Quốc Tuấn nghiêm nghị :

- Nhưng yêu kiểu đó thì chẳng khác nào ghét người ta, anh càng hung bạo thì Thu Vân càng sợ anh thêm thôi.
- Nếu cổ không bỏ tôi, tôi sẽ chịu chuộc cổ hết mình.
- Nhưng cổ chưa bao giờ yêu anh, sao lại gọi là bỏ.
- Vì thế tôi mới muốn giết cổ.
- Anh đúng là đồ điên, nếu chuyện này còn tiếp tục, tôi buộc phải thưa anh ra tòa thôi.
- Nay, tôi muốn biết anh là gì của cô . Có phải vì có anh nên cổ phản bội tôi không ?
- Đồ điên, anh nên đến bệnh viện tâm thần đi.

Nói xong anh dẫn máy xuống . Khuôn mặt đỏ bừng tức giận . Anh quay qua Thu Vân :

- Hậu quả sự trác táng của em là vậy đó, chỉ có trong môi trường đó mới có những người bệnh hoạn như vậy, em mở mắt ra chưa ?

Thu Vân không nói gì . Cô ngồi bó gối trên giường . Đầu cúi xuống giấu trong tay . Nhìn cô thật không còn thần sắc . Quốc Tuấn lắc đầu ngán ngấm :

- Mai mốt đừng nghe điện thoại nữa, anh ta tới nhà cũng không được tiếp, nếu em còn muốn sống.

Thu Vân khóc sục sịt :

- Anh bỏ em đi, đừng liên lụy đến em, coi như nó không liên quan gì đến anh . Lỡ biết lần này rồi thôi đi.

Quốc Tuấn không trả lời, anh đi về phía cửa sổ, cố trấn tĩnh lại mình . Phía giường, Thu Vân vẫn cúi đầu khóc thút thít . Trông cô khổ sở đến mức anh không còn đủ sức để giận . Anh thở dài, bước đến bên giường :

- Đừng khóc nữa, lỡ xảy ra chuyện như vậy thì hai đứa cùng giải quyết . Anh không để anh ta

hại em đâu.

Thấy Thu Vân không nói, anh kéo mặt cô lên :

- Nín đi, anh đã nói rồi, anh ta không làm gì được em đâu.

Thu Vân lắc đầu :

- Anh không sợ bị giết sao ? Anh ta không phải loại người dọa bằng miệng đâu.

Quốc Tuấn cười như coi thường :

- Anh không tin anh ta đủ sức làm chuyện đó với anh . Con người không dễ chết vô lý vậy đâu.

- Nhưng anh ta thuộc liều lĩnh, anh hiểu không ?

- Hiểu chứ, nói chuyện vài câu anh cũng biết về anh ta rồi.

Thu Vân hít mũi :

- Tại sao anh muốn dính vào chuyện của em, anh không sợ phiền phức sao ?

- Chuyện của em cũng là của anh, nếu bỏ mặc em, anh sẽ bị dẫn dắt suốt đời.

Thu Vân ngược lên nhìn một cái, rồi quay mặt ngó chỗ khác :

- Vậy trong lòng anh, em với Mai Châu, ai quan trọng hơn ?

- Em bị lệch lạc quá Vân ạ, anh không yêu ai hơn em, cái gì thật nhất không bao giờ anh để lẫn lộn . Và anh bỏ qua tất cả những gì em gây ra cho anh . Anh muốn em cũng phải khác đi.

- Tất cả những gì em làm, đều vì giận anh, em không mắc bệnh ngòi sao như anh nghĩ đâu, vì em đâu có quan trọng nó . - Thu Vân nói như thú nhận.

Quốc Tuấn nhìn cô chăm chú :

- Thật không ?

- Nếu bây giờ đổi những thứ có được để lấy lại tình cảm của anh, em sẵn sàng đổi.

- Anh hiểu rồi, không cần phải nói nữa.

Thu Vân chợt đứng lên :

- Đừng bỏ em, lúc này em sợ lắm, anh ta luôn là nỗi ám ảnh của em, còn em thì không có ai bên cạnh để bảo vệ, em sợ lắm anh biết không ?

- Anh biết.

Cả hai ghì chặt lấy nhau . Cảm giác nhớ nhung lâu nay làm cả anh lẫn cô đều muốn giành nhau để biểu hiện tình yêu của mình . Bây giờ Huy Bình và sự đe dọa của anh ta không còn tồn tại nữa.

Có tiếng gõ nhẹ cửa phòng, làm Thu Vân ngồi yên lắng nghe . Bà Xuyên cau mày :

- Giờ này ai gọi vậy kìa, mở cửa không con ?

Thu Vân dè dặt :

- Thôi đi mẹ ạ, khuya quá rồi.

Bà Xuyên lẩm bẩm :

- Không lẽ thằng nhỏ đó cũng ra đây, làm sao nó biết con diễn ngoài này . Con đã yêu cầu giữ bí mật rồi mà.

Ngoài cửa, tiếng Mai Châu vọng vào :

- Vân ơi Vân.

Thu Vân thở nhẹ, rồi đứng lên bước ra . Cô mở hé cửa:

- Có chuyện gì không ?

- Mình nói chuyện một chút được không ?

- Chờ một chút.

Thu Vân trở vào phòng khoác thêm áo . Rồi trở ra . Cả hai đến đứng bên lan can nhìn xuống sân . Giờ này người ta không còn ai, dưới sân khách sạn hoàn toàn yên lặng . Gió từ ngoài biển thổi vào lồng lộng, Thu Vân khép áo sát vào người, yên lặng chờ Mai Châu lên tiếng.

Cả hai cùng tham gia đêm diễn tối nay . Từ lúc lên xe đến giờ không ai nhìn đến ai . Ông trưởng đoàn biết hai cô gắng nhau nên đã cho xếp tiết mục của cả hai khá xa nhau . Thu Vân cũng không bận tâm lắm về chuyện đối mặt với MC, bây giờ cô nàng đến chủ động nói chuyện, làm cô cũng thấy ngạc nhiên.

Chờ hoài không thấy Mai Châu lên tiếng, Thu Vân chủ động hỏi trước :

- Có phải mày muốn nói về chuyện anh Tuấn ?

- Sao mày biết ?

Thu Vân cười, và mắt vẫn nhìn ra phía trước :

- Ngoài chuyện đó, tao và mày đâu có gì để nói.

- Tao cũng nghĩ vậy . Tại sao mày quay lại làm phiền anh ấy, mày không thấy vậy là thiếu tự trọng sao ?

- Thế nào là thiếu tự trọng ?

- Mày cặp với người này người kia, bây giờ gặp phải một tên tâm thần thì quay lại níu kéo anh ấy, nếu cần người bảo vệ . Sao không kiếm ai đó, nếu tao là mày thì tao không còn mặt mũi nào nhìn anh Tuấn.

Thu Vân nghiêm mặt :

- Tao có thể nào thì đó cũng là chuyện riêng tư, không nên xen vào đời tư người khác, như thế không hay đâu.

Mai Châu nheo nheo mắt, dáng điệu khinh miệt :

- Nếu những chuyện mày làm không ảnh hưởng đến tao, thì tao hoài hơi nói đến mày . Trong mắt mọi người, mày là một ngôi sao . Nhưng trong mắt tao, mày chỉ là một ca sĩ vươn lên nhờ sự may mắn . Cho dù mày nổi tiếng đến đâu, thì xuất thân vẫn là tầng lớp hạ lưu, tao không hề ganh tị với đứa có bần nôi.

- Vậy sao ? - Thu Vân cười nhạt.

MC vẫn điềm nhiên :

- Anh Tuấn thấy rất rõ điều đó, và anh ấy không chịu nổi sự kèn kieu của mày.

Tự nhiên Thu Vân nhớ lại buổi tối ở phòng thu . Cô lại nhớ lên cảm giác ghen giận . Dù đã làm lành với Quốc Tuấn, đã cố bỏ qua chuyện đó . Nhưng quên thì không thể quên . Thậm chí mỗi khi nhớ lại cô vẫn còn thấy giận cực độ.

Chính vì vậy mà cô bị trúng tên . Mặt cô lạnh ngắt với cảm giác bị khiêu khích . Cô trả đũa ngay :

- Thật là khi mày kiêu hãnh về xuất thân của mình, có thể là thế, có thể mày vốn như một tiểu thư, nhưng tại sao một tiểu thư quý tộc lại hạ mình xin xỏ tình yêu ? Và điều tệ hại hơn, tại sao phải bám lấy sân khấu để làm một ca sĩ hạng trung ?

- Đồ khốn kiếp . - Mai Châu nói bằng khuôn mặt rất lạnh.

- Tao không dám nhận từ đó, hãy dành lại cho chính mình đi.

Mai Châu nhếch môi :

- Anh Tuấn đã từng nói với tao, anh ấy thất vọng về mày, điều đó không có gì lạ.

Thu Vân choáng váng đứng yên . Bí trúng tên thật nặng . Và Mai Châu đã nhạy bén nhận ra điều đó, cô bồi thêm :

- Chưa có ai hiểu tâm hồn anh ấy hơn tao, tao không nông cạn như mày, yêu một người mà chẳng hiểu gì về người đó . Tội nghiệp cho một trí óc nghèo nàn như mày.

- Mày chịu khó thức đến khuya để tìm tao, chỉ để nói cho được điều đó thôi sao ?

- Không, đó chỉ là chuyện nhỏ . Còn một điều quan trọng hơn, một điều mà mày ảo tưởng đến lối bịch, đó là tình yêu mà mày nhận được.

- Nếu có thể, thì đó cũng là chuyện riêng tư của tao, tọc mạch làm gì.

Mai Châu vẫn không hề thấy bị trúng tên . Vẻ mặt cô vẫn bình tĩnh, trơ lạnh :

- Mày có biết là, trong thời gian mày quấy phá cho nổi sóng, thì đó cũng là giai đoạn êm đềm nhất của bọn tao không ? Tao và anh ấy bắt đầu cần nhau, cho dù mày có quay lại dành anh ấy, thì mày vẫn là người mới.

- Vậy à ?

- Nếu là tao, tao sẽ tự trọng quay đi, vì tao không thể yên ổn hưởng một tình cảm không còn nguyên vẹn.

Thu Vân tức đến choáng váng . Nhưng vẫn cố bình tĩnh :

- Mày cho rằng nếu không có tao, thì anh ấy đã quay hẳn về mày, cứ giữ lấy ý nghĩ đó để an ủi mình, tao không cần.

Mai Châu quay lại đối diện với Thu Vân, khuôn mặt trơ lạnh . Thu Vân cũng nhìn thẳng lại, nhưng đôi môi mím lại để đừng run . Trong một thoáng, cả hai bỗng nhận ra rằng mình khá

giống nhau . Cũng mái tóc dài nên thơ, cũng khuôn mặt thanh tú và dáng người thon thả . Và chính vì thế, cả hai càng thấy ghét nhau hơn.

Thu Vân quá nhạy cảm và dễ xúc động, nên cô không chịu nổi khi phải nhìn Mai Châu . Cô quay mặt chỗ khác :

- Tao biết mày đang nghĩ gì, nhưng nếu cho rằng anh Tuấn lẫn lộn vì sự giống nhau đó, thì mày đã tự coi thường mình.

- Tao không quan trọng những cái nhỏ nhặt đó, chỉ cần đạt được mục đích . Điều tao cần là tình cảm, và sẽ làm mọi cách để có được nó.

- Vậy thì chúc thành công.

Mai Châu thấy ghét sự bình tĩnh của Thu Vân . Vốn hiếu thắng, cô chỉ thích đối thủ của mình bối rối hoặc run rẩy vì những đòn cân não mình tung ra . Thu Vân càng vững vàng, cô càng thấy lòng háo thắng của mình bị tổn thương.

Tự nhiên cô cũng quay mặt chỗ khác . Cô có cảm tưởng nếu đối mặt thêm nữa, mình sẽ thua Thu Vân . Càng ngày cô càng hiểu tại sao Huệ Linh ghét Thu Vân đến thế . Bởi vì cô ta có một sức thuyết phục không ai phủ nhận được, đó là vẻ duyên dáng cùng với tài năng bẩm sinh.

Lúc đầu khi chưa biết Thu Vân, Huệ Linh đã phác họa cho cô đó là một con nhỏ bất tài . Chỉ nhờ vào cách cư xử khéo léo mà tiến thân . Lúc ấy Huệ Linh bảo đảm với cô rằng, cô vượt xa cả Thu Vân, và phải biết tranh thủ tình cảm của nhạc sĩ Quốc Tuấn để được lãng xê . Vì anh rất nổi tiếng trong giới ca nhạc.

Lúc ấy Mai Châu bị nói khích nhiều hơn là muốn chinh phục Quốc Tuấn . Nhưng càng ngày cô càng bị anh thu hút . Và yêu một cách say mê . Đó cũng là lúc cô bất lực thừa nhận rằng Thu Vân có thực lực chứ không như Huệ Linh nói . Cô hiểu mình là con cò mà HL dùng để hạ Thu Vân . Nhưng không sao rút ra được . Vì cô đã yêu quá sâu đậm.

Tối nay là lúc cần phải làm một cái gì đó để giành lại tình yêu . Nhưng cô chỉ làm được như thế . Không thể tiến xa hơn được . Vì Thu Vân không phải bông bột rỗng tuếch như cô nghĩ.

Mai Châu nhìn xa ra biển . Cố tập trung tinh thần để nói một cái gì đó . Nhưng Thu Vân đã lên tiếng :

- Khuya rồi, vào ngủ đi Châu, chúc ngủ ngon.

MC chưa kịp lên tiếng thì Thu Vân đã quay người đi vào phòng . Cánh cửa đóng hẵn . Im lìm . Chút ánh sáng trong phòng hắt ra cũng tắt ngấm . Để lại dãy hành lang nhiều bóng tối bí ẩn.

Thu Vân cởi áo khoác, nằm xuống giường . Nhưng rồi cô lại ngồi lên, lặng lẽ suy nghĩ . Nếu Mai Châu nghĩ cô vững vàng thì thật là lầm . Cô bị tổn thương còn tệ hại hơn cả lần ở phòng thu . Nó không ồn ào mà lắng lại sâu hơn . Vì cô biết mình đã bị chia sẻ tình cảm.

Cô đã phạm một sai lầm không thể cứu chữa, đó là để mình có khoảng cách với Quốc Tuấn . Và

Mai Châu đã tận dụng thời gian đó . Dù ít hay nhiều, Quốc Tuấn cũng đã gần bó với cô ta.

Thu Vân đau khổ đến mức đâm ra tuyệt vọng . Cô không còn tin Quốc Tuấn nữa . Đó là lý do làm cô mất tự tin vào tình yêu của mình.

Trưa hôm sau về thành phố, Thu Vân không gọi điện báo với Quốc Tuấn . Nhưng anh thì biết và gọi cho cô :

- Em về sao không cho anh biết, Vân ?

- Sao anh biết em về ? - Thu Vân hỏi lại.

Quốc Tuấn im lặng . Thu Vân có cảm tưởng anh cố ý giấu diếm . Cô hỏi thẳng:

- Có phải Mai Châu cho anh hay không ?

Im lặng khá lâu, rồi giọng anh miễn cưỡng :

- Cô ấy mới gọi điện cho anh.

"Có nghĩa là hai người thân nhau đến mức quan tâm cả giờ giấc của nhau" . Ý nghĩ đó làm Thu Vân như bị sụp đổ . Giọng cô rời rạc :

- Vậy sao ?

- Em đi có mệt không ?

- Em bình thường.

- Có chuyện gì xảy ra không, có gặp trục trặc gì không ?

- Không có.

- Còn khán giả ?

- Người ta tặng hoa và xin chữ ký cũng đông, nói chung là cũng giống mấy lần trước.

Quốc Tuấn cười nhỏ :

- Em vẫn được người ta mến mộ, mặc kệ những xì căng đan em gây ra, có nghĩa là họ rất cuồng nhiệt với em, em vui không ?

Thu Vân muốn hét lên "Em không cần những cái đó " . Nhưng không hiểu sao cô chỉ buông thõng :

- Em không biết.

- Này, hình như em không vui, hay tại mệt, nói anh nghe đi.

- Em không có gì đặc biệt cả, rất bình thường.

- Anh nhớ em lắm.

- Em cũng vậy.

- Bây giờ ngủ đi cho khỏe, chiều anh sẽ qua em.

- Vâng.

Tự nhiên cô buột miệng :

- Còn bây giờ tới chiều, anh sẽ làm gì ?

- Anh đang ở phòng thu, lát nữa anh sẽ ăn ở đây, và ở lại tới chiều . Có gì không em ?

- Không có, em chỉ hỏi vậy thôi, vậy nhé, em cúp máy đây.

Thu Vân bỏ ống nghe xuống . Cô quay lại giường mở va li, bắt đầu dọn dẹp . Nhưng cô làm những ý nghĩ bất an . Ai dám khẳng định giờ này Mai Châu không có mặt ở phòng thu ? Và điều tệ hại hơn, là chỉ có hai người trong phòng cách âm.

Trước đây Thu Vân đã từng bị ấn tượng đó dày vò, bây giờ nó càng day dứt hơn . Cô bồn chồn đi tới đi lui trong phòng . Tự ái không cho cô chạy ngay đến phòng thu để xác nhận . Còn ở nhà thì có cảm giác lập lờ, cô chịu không nổi.

Buổi chiều Quốc Tuấn đến, anh lên thẳng phòng Thu Vân . Vừa thấy cô, anh ôm xiết vào lòng :

- Anh nhớ em quá . Gần một tuần rồi phải không ?

Và anh hôn cô . Thu Vân đáp lại bằng một sự lặng lờ, gần như là thờ ơ . Cô vẫn tự hỏi, trước khi đến cô, Quốc Tuấn có gặp Mai Châu chưa.

Quốc Tuấn không hề hiểu tâm trạng cô . Anh giữ đầu cô trong ngực, âu yếm như một đứa trẻ :

- Một tuần nay em nhớ anh không ?

- Nhớ.

- Mai Châu đã tìm em nói chuyện phải không ? Cố nói gì vậy ?

Như có một luồng điện truyền qua người, làm tê điếng, Thu Vân thở phập phồng:

- Anh đã biết thì hỏi em làm gì ?

Quốc Tuấn mỉm cười :

- Anh không biết, cố chỉ nói là có nói chuyện, anh định sẽ hỏi em.

Thu Vân quay mặt đi để khỏi phải thấy cái cười đó . Cô cố giữ cho giọng được tự nhiên :

- Anh gặp Mai Châu rồi à ?

- Gặp rồi, lúc trưa anh và cô ăn trưa với nhau.

Bắt gặp cái nhìn kỳ lạ của Thu Vân, Quốc Tuấn như hối hận đã nói ra cái điều không nên nói .

Anh chợt lặng thinh . Anh không hiểu sự im lặng đột ngột ấy chẳng khác nào một nhát dao đâm xuyên tim Thu Vân . Nó chứng tỏ sự lập lờ của anh . Chứng tỏ một cuộc sống riêng tư mà cô không kiểm soát được . Và hơn lúc nào hết, Thu Vân hiểu Mai Châu không nói phóng đại .

Trong thời gian cô quay lưng . Hai người đã có một thời gian êm đềm, bắt đầu thấy cần nhau.

Bây giờ cho dù có cô . Mỗi quan hệ đó cũng vẫn cứ phát triển.

Thu Vân đưa tay lên xoa trán . Cô rời Quốc Tuấn, đi về phía bàn :

- Hình như anh rất hay gặp Mai Châu ?

- Anh không giấu em chuyện đó, nhưng nếu em nghĩ nó không lành mạnh thì không đúng đâu.

- Nếu Mai Châu không nói với em, thì anh có nói không ?

- Anh không biết . Có lẽ vì không có điều kiện.

- Thời gian gần đây, mình gặp nhau mỗi ngày mà anh.

Quốc Tuấn lắc đầu như không muốn nói chuyện đó :

- Thật tình anh không để ý, anh thấy nó không có gì quan trọng.

Thu Vân xoay người hẳn lại đối diện với nhau, cô nói với một nụ cười mà, nếu không nhạy cảm, người ta sẽ cho đó là vẻ vô tư :

- Trong số những người quen biết, anh thân với Mai Châu nhất phải không ?

- Bảo thân thì không đúng, nhưng quả thật anh với cô có nhiều điểm hợp nhau . MC có học thức, có một nhân cách đáng nể, nói chuyện với cô anh thấy thoải mái lắm.

- Có phải trong lúc xa em, anh hay tâm sự với nó lắm phải không?

- Cô kể với em à ?

- Và hai người bắt đầu thấy cần nhau phải không?

- Đừng hỏi chuyện đó nữa em, không như em nghĩ đâu.

- Có phải nếu không có em, anh sẽ từ từ yêu nó không ?

Quốc Tuấn nói rất thành thật :

- Anh không biết, anh chưa nghĩ tới chuyện đó . Nhưng anh thừa nhận cô ta là người thông minh, hiểu lòng người . Lúc anh buồn nhất, nếu không có cô, anh không biết mình sẽ ra sao.

Anh ngừng lại, kéo Thu Vân vào lòng:

- Thông cảm cho anh Vân ạ, anh không phải là gỗ đá . Cho nên anh không thể gạt bỏ một người hiểu anh, biết cách làm nguôi ngoai khi anh đau khổ.

- Vâng, em hiểu, đó là tâm lý chung mà.

- Nhưng anh chỉ có thể yêu em, không ai làm cho anh rung động hay say đắm như em, điều đó chỉ có thể tìm thấy ở em . Và anh muốn em tin một cách tuyệt đối ở anh.

Thu Vân cười gượng :

- Em hiểu tâm lý đó mà, nếu em không chấp nhận thì là ích kỷ . Em không hẹp hòi thế đâu.

Quốc Tuấn cúi xuống hôn phớt lên môi cô:

- Chính điều đó làm anh càng yêu em hơn.

"Trong khi chính điều đó lại làm em nản hơn, muốn xa anh hơn, vì em không phải là một vị thánh" . Thu Vân nghĩ thầm một cách chán nản . Cô có cảm giác một người vợ bắt buộc phải chấp nhận nhân tình của chồng, để tỏ ra mình rộng lượng. Cảm giác đó thật không dễ chịu . Cô nản vô cùng.

Chỉ một sự sai lầm nhỏ mà cô tạo ra một sai lầm lớn . Bây giờ nếu chia tay với Quốc Tuấn, chắc hẳn anh sẽ ngã về phía Mai Châu . Cô sẽ càng đau khổ hơn . Còn giữ thì không yên ổn . Càng nghĩ càng đau khổ không chịu được.

Chợt có tiếng chuông reo . Thu Vân quay lại nhấc ống nghe :

- Alo.

- Thu Vân hả, em có khỏe không ?

Đó là giọng của Huy Bình . Vậy là anh ta đã về . Tự nhiên cô thấy thần kinh căng thẳng :

- Tôi bình thường, cảm ơn anh.

- Anh vừa lên bờ, và lập tức gọi điện cho em . Tối nay mình đi chơi nghe em.

Anh ta nói cứ như không có chuyện gì xảy ra . Cứ như cô đã từng hẹn hò với anh ta . Thật không sao chịu được . Giọng cô dứt khoát:

- Tôi vừa đi lưu diễn về, còn rất mệt, xin lỗi anh.

Quốc Tuấn quay nhanh lại nhìn Thu Vân . Anh đã đoán ra đó là ai . Anh định cầm lấy máy .

Nhưng Thu Vân giằng lại . Bên kia đầu dây, Huy Bình nói nhẹ nhàng :

- Em mệt thì thôi . Vậy sáng mai anh đến đưa em đi ăn sáng được không? Anh mang rất nhiều quà cho em, phải nhìn em nhận quà anh mới bằng lòng.

- Không, không, ngày mai tôi phải đi tập, anh đừng đến.

- Hình như em muốn tránh mặt anh ?

- Bây giờ tôi bận, và mệt ghê gớm . Bao giờ rảnh tôi sẽ gọi điện cho anh.

- Lần này anh ở trên bờ ít lắm, không gặp em anh buồn chồn lắm, cho anh gặp một lần đi.

- Được rồi, bao giờ khỏe tôi sẽ gọi cho anh.

Không đợi anh ta nói thêm, Thu Vân vội vàng gác máy.

Quốc Tuấn lên tiếng ngay :

- Tại sao em không cho anh nói chuyện với anh ta ?

- Em không muốn có chuyện rắc rối xảy ra . Lần trước anh ta làm em khiếp đảm đã đủ rồi.

- Em định trốn như vậy đến chừng nào ?

- Em không biết, nhưng tránh được lúc nào hay lúc ấy.

Quốc Tuấn nghiêm giọng :

- Không giải quyết như vậy được, vậy anh là gì của em đây.

- Nếu không có người yêu, em sẽ đỡ gặp rắc rối hơn.

Quốc Tuấn mím môi với vẻ tự ái :

- Em sợ anh ta đến mức phủ nhận cả anh sao, thật là quá đáng.

- Vậy để anh ta biết em có người yêu thì ích lợi gì, anh không nghe anh ta đòi chết chung với em sao.

Lần đầu tiên, Quốc Tuấn quát lớn :

- Vậy thì cứ để tụi anh đối đầu với nhau, em giải quyết như vậy là coi thường anh, hiểu không?

- Bây giờ đến lượt anh quay em phải không ?

- Nếu như vậy mà giải quyết được việc, thì anh cứ làm.

- Em cấm anh, chuyện của em tự em giải quyết, đừng xen vào đời tư của em.
- Em vừa nói gì ?- Quốc Tuấn nhú mày.
- Em nói là, anh có cái riêng tư của anh, em tôn trọng nó, ngược lại, yêu cầu anh đừng can thiệp chuyện của em.

Quốc Tuấn giận đỏ mặt :

- Được . Tùy em.

Anh đi thẳng ra cửa, bỏ về . Thu Vân đứng nhìn theo, rồi ngồi phịch xuống giường . Bất chợt cô dẫn mạnh tay xuống gối, như muốn vùng vẫy cho vơi nỗi bứt rứt.

Cô biết mình đã nói bậy, đã làm tổn thương tự ái của Quốc Tuấn . Nhưng chính cô cũng bị tổn thương mà không thể bộc lộ . Nếu Quốc Tuấn thông minh thì phải nhận ra sự giận dữ của cô chứ.

Thu Vân buồn nản úp mặt xuống gối, cô đã trả đũa Quốc Tuấn . Nhưng như thế không làm cô thỏa mãn tự ái, chỉ càng thấy khổ sở mà thôi.

Hôm sau cô đến tìm Quốc Tuấn để xin lỗi . Nhưng anh không có ở nhà . Cô bèn đến phòng thu tìm . Anh kỹ thuật viên bảo Quốc Tuấn đang ngồi bên quán . Cô để xe ở sân, rồi đi qua bên đó. Mới đi đến giữa sân, cô đã thấy anh ngồi ở bàn dưới gốc cây . Không có ai cùng bàn ngoài Mai Châu . Hai người đang cúi xuống xem chung cái gì đó . Quốc Tuấn vừa nói vừa ra hiệu như giải thích . Còn Mai Châu thì nghe chăm chú . Cả hai không thấy cô đang đi vào.

Bất kể hai người bàn công việc hay là gì . Chỉ cần thấy họ ngồi với nhau, Thu Vân cũng đã bốc lên cảm giác bức tức, khổ sở . Cô muốn quay trở ra ngay . Nhưng sợ mấy bàn xung quanh dòm ngó, cô cố làm như không có gì . Và đến phía bàn Quốc Tuấn.

Cô ngồi xuống bàn, cố mỉm cười tự nhiên :

- Xin chào.

Cả hai đồng ngẩng lên . Mai Châu hé miệng cười với Thu Vân, cử chỉ lạnh nhạt như bị làm gián đoạn . Thu Vân coi thái độ đó là thản nhiên, nên không thêm quan tâm . Cô chỉ chú ý đến Quốc Tuấn.

Anh ngẩng lên nhìn cô, lạnh nhạt :

- Chờ một chút.

Anh cúi xuống tiếp tục hướng dẫn bản nhạc . Thu Vân giận điên người . Nhưng vì sợ mấy bàn xung quanh, cô ráng nuốt giận ngồi chờ . Cuối cùng Quốc Tuấn cũng quay qua cô :

- Có chuyện gì không ?
- Có nhưng anh cứ bàn công việc đi, em chờ cũng được.
- Cũng xong rồi.

Thu Vân không nói gì . Cô chờ Mai Châu rút lui . Nhưng cô nàng thản nhiên ngồi yên, như chờ

cô nói xong chuyện để trả lại thế giới riêng của hai người . Cô ta làm Thu Vân mỗi lúc mỗi choáng người vì tức . Và cô cũng ngồi yên, nhất định đối đầu với cô ta.

Quốc Tuấn nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng :

- Ngoài chuyện hôm qua ra, em có chuyện gì khác không ? Bàn về công việc thôi.

Thu Vân cố tạo một nụ cười :

- Anh về bây giờ chưa . Khi về em sẽ nói.

Quốc Tuấn gọi tính tiền . Rồi quay qua Mai Châu :

- Em về chưa ?

- Em ở lại tập cho xong đoạn này, lát nữa em về bên đó chờ anh.

"Về bên đó chờ" - Có nghĩa là hai người đang dành thời giờ cho nhau . Ý nghĩ đó làm Thu Vân điếng cả người . Con giận như không còn hạn độ nào nữa . Cô ráng dần xuống theo Quốc Tuấn trở qua phòng thu . Nhưng vào đến sân, cô không nói gì mà chỉ xăm xăm đi đến dẫn xe.

Quốc Tuấn giữ tay cô lại :

- Muốn nói chuyện sao lại bỏ về ?

Thu Vân quắc mắt nhìn anh . Và không biết mình đang làm gì, cô vung tay tát cho anh một cái . (Yes !) Quốc Tuấn sững sờ đưa tay lên mặt . Rồi lập tức anh nhìn vào phòng như sợ mọi người thấy . Anh cũng quắc mắt nhìn lại cô :

- Cô làm gì vậy ?

Thu Vân không trả lời . Chỉ dắt xe ra đường . Quốc Tuấn bước đến một bước . Giằng lấy tay cô :

- Nếu coi thường tôi quá thì cứ chia tay đi, đừng làm như vậy.

Thu Vân run bần bật :

- Anh sẽ được toại nguyện.

Cô hất tay anh ra . Rồi lên xe phóng đi . Cô chạy xe trong trạng thái quáng quàng, mất bình tĩnh cực độ . Và khóc giữa đường mà quên mất mình đang tạo ra một dư luận mới.

Về đến phòng mình, cô gieo người xuống giường, khóc nức nở . Khóc thật lâu mà vẫn chưa dịu lại tâm trạng cuồng loạn.

Chợt có tiếng chuông reo, Thu Vân vùng lên, chụp lấy ống nghe :

- Alô.

- Thu Vân ơi, em rảnh chưa, chiều nay anh đến đưa em đi hát nhé, đi một chút cũng được, anh không làm phiền em đâu.

Lại là Huy Bình . Thu Vân hét lên :

- Đừng gọi tôi nữa . Làm ơn để tôi yên đi.

Cô quăng ống nghe xuống giường . Tâm trạng căng thẳng đến tột cùng . Chuyện này chưa hết thì lại đến chuyện kia . Chỉ cần nghe đến tên của Huy Bình,...

(rách trang 205, 206)

- Cô ráng một chút được không, hát một bài thôi cũng được, đã lỡ quảng cáo rồi, làm thế mất uy tín quá.

- Tôi biết vậy lắm, nhưng tôi ngồi đây không nổi nữa, vô cùng xin lỗi.

- Vậy thôi vậy... thôi cô ráng hết bệnh nhé, cô nằm nghỉ đi.

- Vâng . Tôi xin lỗi ông nhiều lắm.

Cô tắt máy, đặt lên bàn . Rồi chui vào giường nằm . Cảm giác ở dưới phòng khách, có một người nguy hiểm đang đợi mình làm cô muốn phát điên lên . Tự nhiên cô nghĩ đến Mai Châu . Cô ta luôn thanh thản và yên ổn . Cô ta có được sự che chở của Quốc Tuấn . Trong khi anh ta bỏ cô một mình với nỗi sợ chết người . Những ý lệch lạc đó không ngừng dày vò cô . Làm cho cô càng thấy căm giận Quốc Tuấn.

Hôm sau vừa sáng sớm, Thu Vân đã ra khỏi nhà . Cô sợ Huy Bình sẽ lại đến như hôm qua . Và suốt cả ngày cô ở ngoài đường, đến tận khuya mới về nhà . Cô trốn anh ta như thế chỉ được hai ngày . Cứ nghĩ như thế sẽ được yên ổn . Nhưng cô không nghĩ ra được gã con trai si tình ấy không hề chịu thua.

Chiều nay có chương trình tập dợt ở nhà văn hóa . Thu Vân vừa dắt xe vào sân đã thấy Huy Bình ngồi ở phía hành lang . Không hiểu anh ta đến tìm cô hay là có công việc gì . Nhưng Thu Vân không có thời giờ nghĩ ra điều đó . Vừa thấy anh ta, cô đã hoảng hồn dựng bừa chiếc xe giữa lối đi . Rồi chạy quáng quàng lên cầu thang.

Thu Vân đâm sầm vào một người đang đi tới mà cũng không nhận ra được người đó là ai . Còn anh ta thì giữ lấy vai cô :

- Có chuyện gì vậy ?

Thu Vân định thần lại nhìn kỹ người ấy . Cô nhận ra Quốc Tuấn . Nhưng không có thời giờ giải thích với anh . Vì Huy Bình đã lên đến hành lang . Anh ta gọi giật ngược :

- Thu Vân, đừng có trốn anh.

Thu Vân xô mạnh Quốc Tuấn ra, chạy ào vào căn phòng gần đó . Mọi người trong phòng quay ra nhìn cô, không hiểu chuyện gì . Thu Vân lắp bắp :

- Đừng cho anh ta vào, đừng để anh ta thấy tôi.

Cô nhìn quanh, rồi chạy đến nép sau tấm màn . Đứng thở dốc.

Ở ngoài hành lang, Quốc Tuấn cố giữ Huy Bình lại . Nhưng anh ta đã xô mạnh anh ra rồi đuổi theo Thu Vân . Anh ta xông vào phòng . Nhưng bị vài người giữ lại :

- Xin lỗi . Anh là ai ? Anh đi đâu vào đây vậy ?

- Tôi tìm ca sĩ Thu Vân, cổ mới chạy vào trong này . Các anh cho tôi gặp cổ đi.

- Nhưng đây là chỗ làm việc, còn chuyện cá nhân mời anh giải quyết chỗ khác đi.

Huy Bình hùng hổ lên :

- Tôi chỉ gặp cô Thu Vân, tại sao các anh cản tôi . Máy người có quyền gì ?

Rồi anh gạt mọi người ra, bước tới giữa phòng, nhìn quanh:

- Thu Vân, anh biết em ở đây mà, đừng trốn anh, cho anh gặp em chút đi, anh không làm gì em đâu mà.

Mọi người vội bước đến vây quanh Huy Bình, mỗi người một tiếng :

- Chỗ làm việc của người t, anh vào đây quấy rối là phiền phức lắm đó.

- Chuyện riêng tư, anh nên ra ngoài giải quyết đi.

- Nếu anh còn làm mất trật tự, chúng tôi sẽ gọi bảo vệ lên đó.

Huy Bình nổi nóng lên :

- Tôi thách các anh gọi đó, chuyện của người ta ai mượn các anh xen vào.

Trong phòng ồn ào đến nỗi tiếng ồn vang ra ngoài, mọi người đổ qua xem . Huy Bình bị hai người bảo vệ kè ra ngoài . Anh ta tức tối cố thoát ra, vừa đi anh ta vừa quay lại la lớn :

- Không ngờ em đối xử với anh như vậy, anh sẽ tìm cách giết em, em nghe không Thu Vân.

Khi anh ta đi khuất rồi, người đi tản mát vào các phòng . Trong phòng, mọi người còn tiếp tục bàn tán về anh ta . Quốc Tuấn bước đến phía sau tấm màn . Anh thọc hai tay trong túi quần .

Đứng trước mặt Thu Vân :

- Có chuyện gì nữa vậy ?

Thu Vân không trả lời . Khuôn mặt cô hãy còn tái mét, hoảng sợ . Tay chân run bần gần như đứng không vững . Cô chột ngồi quỳ xuống gạch, gục đầu xuống hai tay . Nhìn thật thảm nảo.

Quốc Tuấn ngồi quỳ một chân, kéo mặt cô lên :

- Có chuyện gì nữa vậy, anh ta đã làm gì em ?

- Không làm gì hết . Mấy hôm nay anh ta cứ chờ trước nhà tôi, còn tôi thì lang thang ngoài đường . Tôi cũng không hiểu tại sao anh ta biết tôi đến đây.

Quốc Tuấn nhếch một nụ cười không biết là châm biếm hay tội nghiệp :

- Một người nổi tiếng như em, muốn tìm không phải là chuyện khó.

Thu Vân bất mãn đẩy tay anh ra, quay mặt đi :

- Không việc gì đến anh.

- Em gạt anh ra để một mình đối phó với anh ta . Rốt cuộc cách đối phó của em là thế này sao . Chạy trốn như một con chuột . Anh tưởng em có gì khác hơn.

- Tôi nói mặc kệ tôi, anh lo đi săn đuổi người khác đi.

- Em nói cái gì ? - Quốc Tuấn nhú mày.

Thu Vân không trả lời . Rồi cô bật lên khóc . Sự hoảng loạn và giận dữ làm cô không kiềm chế được . Cô đẩy Quốc Tuấn ra . Ngồi co người lại, giấu mặt trong gối khóc tức tưởi . Anh ngồi yên

nhìn cô một lát . Rồi dịu giọng :

- Sao vậy Vân ?

Anh định nắm tay cô, nhưng Thu Vân giật ra . Dỗ cách nào cũng không được . Cuối cùng anh ngồi yên, kiên nhẫn chờ cho cô nín khóc . Anh vén màn nhìn ra ngoài . Thấy vài người tò mò nhìn vào, anh quay lại vỗ nhẹ vai cô :

- Thôi đừng khóc, Vân, người ta còn ở ngoài kia kìa, đừng để họ bàn tán về mình.

Nghe nói đến chuyện dư luận, Thu Vân như chợt tỉnh lại, trở về thực tế . Cô lấy khăn ra lau mặt .

Nghe tín hiệu máy, cô vội mở ra nghe :

- Alô.

- Vân, anh không ngờ em đối xử với anh như vậy, nếu gặp em ở đâu, anh sẽ giết em.

Thu Vân chợt buông rơi chiếc máy, nét mặt thất sắc . Quốc Tuấn đoán ra ngay đó là ai . Anh chụp máy lên :

- Alô, anh còn đó không ?

- Anh là ai ?

- Là người yêu, và sắp là chồng . Nhân danh là chồng của Thu Vân, tôi cảnh cáo anh, nếu anh còn khùng bố tinh thần cổ kiếu này, tôi sẽ ăn thua đủ với anh, anh hiểu chưa ?

- Nói láo, cổ nói với tôi là chưa có người yêu, đừng có mạo nhận.

- Nhưng chúng tôi đang tiến tới hôn nhân, anh không có lý do gì áp đặt người ta . Đừng có mù quáng nữa.

- Hừ, vậy là tôi hiểu rồi, tôi hiểu tại sao cổ tránh mặt tôi . Trong thời gian tôi đi tàu, anh đã nhảy vào giành người yêu của tôi . Tôi sẽ thanh toán sòng phẳng với anh.

- Được, nếu vậy thì tối mai 8 giờ gặp nhau ở quán Hoa Hồng, chúng ta sẽ nói chuyện.

Nghe nói thế, Thu Vân quay nhanh lại giật lấy chiếc máy tắt đi . Rồi lắc nhanh đầu :

- Tại sao anh muốn gặp anh ta ? Anh muốn làm khổ em thêm phải không ?

Cô bỏ máy vào xắc tay, đứng dậy đi ra ngoài . Thấy mấy người nhìn mình, cô khẽ nói tiếng cám ơn . Và đi nhanh ra khỏi phòng . Quốc Tuấn đuổi theo cô xuống sân . Anh giữ tay cô lại và chỉ về phía hồ nước :

- Lại đây nói chuyện một chút.

Thu Vân còn đang chần chờ thì đã thấy Mai Châu từ cầu thang chạy xuống :

- Anh Tuấn, bao giờ về ?

- Anh chưa biết, nhưng em có thể lấy xe anh về trước, tối anh đến lấy.

Thu Vân nhắm mắt lại, cảm thấy chút thiện chí còn lại vụt tắt ngấm . Cô lặng lẽ bỏ đi ra sân tìm xe . Anh bảo vệ dắt nó đến sát phòng anh ta . Cô định đi về phía đó thì Quốc Tuấn cản lại :

- Khoan về đã, anh cần nói chuyện với em, anh muốn em giải thích về thái độ của em hôm

trước.

- Muốn nghĩ thế nào tùy anh, em không cần giải thích.
- Được rồi, chuyện đó sẽ nói sau, nói chuyện này trước, tại sao không cho anh tiếp xúc với anh ta.

Thu Vân cười lạnh lùng :

- Đó là chuyện riêng của em.
- Chuyện riêng, vậy anh là gì của em đây ?
- Tùy anh đánh giá, nhưng tại sao anh thích can thiệp vào quan hệ của em . Anh quen với Mai Châu, em có nói gì đâu . Vậy thì để cho em tự do đi.

Quốc Tuấn đứng lại :

- Anh kiên nhẫn quá mức rồi đó Vân.

Thu Vân cũng đứng lại . Cô nhìn anh với một nụ cười kiêu kỳ :

- Vậy thì chia tay đi, em kiêu hãnh lắm, và không muốn mình thuộc về riêng người nào cả. Cũng như anh vậy thôi, anh chấp nhận được không ?

Quốc Tuấn không trả lời . Anh lăm lè nhìn cô . Rồi nhếch môi :

- Thôi được . Tùy cô.

Anh quay trở vào, đi lên lầu . Thu Vân cũng đến chỗ lấy xe . Nước mắt ngân ngấn với cảm giác sụp đổ . Cô căm ghét cái cách anh ta và Mai Châu cứ kè kè với nhau xuất hiện giữa mọi người (ai mà không ghen cho được). Cô sợ nhất mang tiếng bị bỏ đá . Thế mà anh ta không hiểu điều đó và tránh dư luận cho cô . Yêu cái cách vô trách nhiệm như thế thà là không có cho xong .

Chương 6

Thu Vân ngồi thu mình trong ghế, trầm ngâm nhìn màn hình . Tối nay ti vi giới thiệu ca khúc mới . Trước mắt cô là khuôn mặt Mai Châu choáng gần hết khuôn hình . Sau đó ống kính chuyển sang khuôn mặt Quốc Tuấn, cùng song ca với cô.

Anh đã làm một điều mà trước đây chưa từng làm, là trình bày ca khúc của mình . Nhưng một điều làm Thu Vân không tha thứ được, là anh đã chọn Mai Châu giới thiệu bài hát mới, và cùng biểu diễn với cô.

Thu Vân hơi nhắm mắt lại, nước mắt ứa ra mi . Tim cô muốn nổ tung vì đau đớn . Anh ta đã ngang nhiên xuất hiện trên màn ảnh để giới thiệu với mọi người mối quan hệ mới của mình . Đã ngang nhiên thách thức cô . Làm cho cô mất mặt . Đó là một hình thức bôi nhọ tên tuổi cô . Rồi đây cô sẽ chịu đựng những lời đồn đãi . Rằng ca sĩ Thu Vân bị đá và thua cuộc bởi một ca sĩ không tên tuổi . Có cái đau nào hơn thế nữa không ?

Ngoài cửa bỗng có tiếng gõ khá lớn . Thu Vân quệt nước mắt đứng lên, bước ra mở . Cô chợt lùi lại ngạc nhiên khi nhận ra đó là Quốc Tuấn . Cô định đóng cửa . Nhưng anh nhanh nhẹn giữ tay cô lại:

- Anh có thể vào được không ?
- Khuya rồi, em không muốn tiếp khách.

Quốc Tuấn nhỏ giọng, như năn nỉ:

- Anh chỉ vào một lát thôi . Không lâu đâu em.

Thu Vân lặng thinh quay vào . Anh đi theo cô, ngồi xuống trước ti vi . Bài hát của anh với Mai Châu vẫn chưa dứt . Thu Vân mỉm cười nhìn màn hình, một nụ cười thật lạt lẽo :

- Nhìn hai người thật là ăn ý với nhau, phải không ? Nó làm em nhớ trước đây, khi em mới vào nghề . Bây giờ anh đã thay đổi bằng một người khác, kể cũng ngậm ngùi.

Quốc Tuấn nghiêng người tới tắt ti vi :

- Đừng nói những chuyện đó, nói về chuyện của mình đi . Anh đang rất buồn, em biết không ?
(mất trang 7, 8 , còn lại thì nguyên vẹn)

... anh cũng bắt em giống mình làm một vị thánh, em chán lắm rồi.

- Em càng nói anh càng khó hiểu, nói thẳng ra đi.

- Vâng, đã đến mức thế này rồi, em bắt cần tất cả, em muốn chia tay, vì anh đã quá coi thường em, lúc nào anh cũng kè kè với Mai Châu . Thậm chí thời gian anh dành cho nó còn nhiều hơn em, anh làm em mất mặt.

Quốc Tuấn buông hai tay xuống, sững sờ nhìn cô :

- Đó là lý do chính của em ? Anh không ngờ, không bao giờ ngờ.

- Anh không ngờ . Và bây giờ bất mãn em phải không ?

- Anh không bất mãn, em có quyền như vậy . Nhưng tại sao em không nói với anh ? Tại sao cứ im lặng gây ra bao sóng gió cho anh ?

- Bây giờ nói xong rồi, anh không còn thắc mắc gì nữa chứ ?

Quốc Tuấn khoát tay :

- Nhưng em không thể vì vậy mà chia tay với anh, nếu em không thích, anh sẽ không liên lạc với Mai Châu nữa.

Thu Vân nói với vẻ dửng dưng :

- Muộn rồi, bây giờ anh có thể nào với cô ta, thì đó là chuyện của anh, em không quan tâm.

- Em giận hờn trẻ con quá Vân ạ, nếu giận một chút mà người ta có thể chia tay, thì trên đời này không còn ai giữ được nhau cả.

Vẻ mặt Thu Vân bất chợt thay đổi . Không còn vẻ dửng dưng nữa . Cô bùng bùng lên như bị xúc phạm dữ dội :

- Giận hờn trẻ con à ? Nếu anh hiểu được anh đã gây cho em đau đớn ra sao, nếu anh hiểu được sự chịu đựng kinh khủng của em, thì anh không dám nói câu đó đâu.

- Anh đã làm gì trầm trọng, Vân ?

Thu Vân đứng bật dậy, đi qua chỗ khác, giọng run run:

- Mỗi lần ở bên anh, em lại nhớ khi không có em, anh ở bên nó ra sao, tâm sự thân thiết thế nào . Bao nhiêu đó cũng chưa đủ khổ sao.

- Bình tĩnh lại đi, em nói gì vậy ?

- Còn nữa, còn một điều mà em không thể tha thứ . Và em nghĩ bất cứ con gái nào cũng không chấp nhận . Đó là anh sắp yêu nó . Nếu em quay lại trễ thì em đã mất anh . Và bây giờ dù quan hệ với em, anh vẫn không dứt nổi tình cảm đó.

Giọng Quốc Tuấn dứt khoát :

- Không hề có chuyện đó, em đừng tưởng tượng.

Thu Vân vẫn lạnh nhạt :

- Trong đời em, điều em kỵ là bị làm trò cười cho thiên hạ . Mà đau nhất cho em, người gây ra chính là anh, còn nữa, em rất ghét tình cảm bị chia xẻ . Còn anh thì đã như thế.

- Em gán ghép kiểu đó thật xúc phạm anh Vân ạ.

- Đôi khi người ta đem những thứ như là danh dự, tự trọng để trấn áp người khác, và để che giấu hành vi của mình . Em không bị anh lừa đâu.

Mắt Quốc Tuấn đỏ như gấc :

- Em coi thường anh đến mức như vậy sao, anh không ngờ.

Thu Vân vẫn không hề bị nao núng :

- Em không coi thường, mà hối hận, hối hận ghê gớm vì trước đây không biết tránh xa anh.

Quốc Tuấn quay chỗ khác, môi anh mím lại như bị xúc phạm nặng nề . Nhưng anh vẫn không cố thanh minh.

Thu Vân chỉ về phía ti vi, vẻ mặt bộc lộ sự bất mãn cùng cực :

- Lúc này anh đã cho em một bằng chứng cụ thể đấy . Có bao giờ anh xuất hiện trên tivi với em không ? Và những điều anh làm cho em trước kia, có phải bây giờ anh đã làm cho Mai Châu không ?

Quốc Tuấn lắc đầu :

- Em hẹp hòi quá.

Đến lượt Thu Vân đổ bưng lên :

- Nếu anh đã nói vậy, thì không còn gì để nói tiếp nữa . Anh công khai thừa nhận rồi phải không ?

- Anh không thừa nhận cái gì hết, nhưng không đồng ý cái nhìn lệch lạc của em.

- Thôi đủ rồi, đủ rồi, hai đứa sẽ không bao giờ có cùng quan điểm đâu . Càng nói chỉ càng ghét nhau thêm mà thôi . Em muốn chia tay nhẹ nhàng, đừng chỉ trích nhau làm gì, không giải quyết được gì đâu . Anh có nói đến trăm lần em cũng không nghe đâu.

Quốc Tuấn nhìn cô một cách nghiêm nghị :

- Khi anh chọn em, anh không hề sử dụng đến quyền lực của mình . Không hề đem sự nổi tiếng hay thành đạt ứng xử với em . Còn em thì khác . Em đối xử với anh theo cách của một ngôi sao, có lẽ anh đành chịu mất em vậy.

Thu Vân cảm thấy nhói tim, cô ngồi lặng đi . Quốc Tuấn không hiểu rằng, khi nói câu đó là anh đã tuyên bố chia tay . Và dù anh có giải thích cách nào thì cũng không cứu vãn nổi mối quan hệ này nữa . Cô cười coi khinh :

- Tất nhiên là vậy rồi.

- Khoan, để anh nói cho hết . Nếu em là người bình thường có lẽ em sẽ thấy sự việc nhẹ nhàng hơn, và đã bắt anh chọn lựa, như thế dễ chịu cho anh hơn nhiều.

- Thế này anh càng dễ chịu chứ sao.

- Không, đó là ngạt thở đấy em . Em sống bằng hào quang danh vọng, em xem em quá cao, tuyệt đối không ai được làm em phật ý, cho nên em tưởng tượng anh làm em mất danh dự .

Trong khi chuyện không đến nỗi như thế.

- Không đến nỗi ? Người ta biết chúng ta yêu nhau . Đồng thời lại thấy anh quan hệ với Mai Châu, em nhẹ thế quá.

- Chính sự kiêu hãnh đưa em đến tâm lý đó.

- Có thể . Và em cũng không đủ sức cứu vãn tình cảm này . Giữa việc mất anh với chuyện phải cố gắng chịu đựng, hàn gắn, em thấy điều thứ hai khó khăn hơn.

Quốc Tuấn nhếch môi :

- Vậy sao ?

- Anh cứ việc phê phán, nhưng em kiêu kỳ lắm, em không thêm hạ mình giành giật với Mai Châu, coi như em bỏ, như phỉ một hạt bụi vương trên áo . Anh cứ yêu nó, em không cần.

Quốc Tuấn gật gù:

- Em là một ngôi sao lạnh giá nhất mà anh thấy lần đầu tiên . Một ngôi sao tuyệt đối tôn thờ cái tôi của mình . Thế là hai đứa không cách nào hàn gắn nổi . Chào em.

Anh đứng dậy :

- Chúc em gặp một người, mà người đó yêu em như yêu một vị thần . Chỉ có tôn sùng chứ không có lầm lỗi.

- Cám ơn.

Thu Vân nói một cách lạnh lùng . Cô đứng yên nhìn ra khung cửa sổ . Sau lưng cô, tiếng chân Quốc Tuấn xa dần . Cô không dám quay lại . Không dám thấy hình ảnh cuối cùng đó . Nó làm đau khổ dày vò chứ không phải là cảm giác rảnh nợ như cô cố dựng lên.

Chiều trên biển !

Mặt trời xuống thấp dần . Rồi cuối cùng như rơi xuống sóng biển, mất hút . Ai bảo trong cái đẹp không có nỗi buồn ? Một mình ngồi ngắm cảnh tuyệt vời đó, nỗi buồn khổ chỉ có dày vò chứ không bao giờ khuây lã.

Thu Vân nghĩ như vậy khi nhìn ra trời nước mênh mông . Cô đã chọn nơi vắng người này để được yên tĩnh . Nhưng chiều nay, cô cảm nhận được sự cô đơn khủng khiếp không ngừng đeo đuổi mình.

Thu Vân thở dài đứng dậy, bước xuống những phiến đá . Cô đi men theo bờ đá lô nhô . Một lát thấy mỏi chân, cô đứng lại và lại vô tình thở dài đưa mắt ngoá xa xăm ra xa.

Một lát, Thu Vân linh tính như có ai đó quanh mình, cô quay lại tìm kiếm . Vẫn không thấy gì ngoài bãi biển vắng lặng . Cô giữ tóc lại, và quay lại đường cũ trở về.

Đến giữa đường, Thu Vân thấy một người đang quay phim, ống kính chia về phía cô . Cô chú ý nhìn kỹ người ấy . Thấy anh ta không quen, cô quay đầu nhìn xem anh ta thu hình ai . Nhưng chỗ này chỉ có mình cô, chẳng lẽ anh ta theo dõi từ nãy giờ ?

Thu Vân đứng lại nhìn nhà quay phim . Anh ta nháy xuống phiến đá, đi về phía cô :

- Đáng lẽ phải xin phép trước, nhưng tôi không muốn bỏ cơ hội chụp những hình ảnh đẹp của cô . Xin lỗi cô Thu Vân.

Thu Vân buộc miệng :

- Sao anh biết tên tôi ?

Chợt nhớ ra, cô lặng thinh . Nhưng anh ta vẫn giải thích :

- Một ca sĩ nổi tiếng như cô, chỉ có ai vô cùng lạc hậu mới không nhận ra.

Anh ta tán thêm :

- Ở ngoài cô còn đẹp hơn nhiều.

- Cảm ơn anh.

- Tôi chuyên chụp ảnh thời trang, tên Bảo Quân.

- Thế anh bên nhiếp ảnh chứ không phải quay phim à ?

Bảo Quân gật đầu :

- Quay phim là tay trái . Thỉnh thoảng tôi vẫn quay cho các người làm băng video . Nhưng ít lắm.

Anh ta lại tán :

- Tôi không biết khi trở thành diễn viên, cô diễn xuất có khá không . Nhưng nhìn những động tác lúc nãy của cô, tôi rất khâm phục sự duyên dáng.

Đã có nhiều người nói với Thu Vân như thế, nên cô không lạ lắm . Cô khẽ gật đầu :

- Cảm ơn anh.

Anh ta nghiêng đầu nhìn tỉ mỉ nét mặt cô :

- Cô có khuôn mặt vô cùng gợi cảm, một khuôn mặt luôn thể hiện cảm xúc . Là nguồn cảm hứng cho những người chụp ảnh cô Vân ạ.

- Vậy hả anh ? Tôi không rành chuyện đó lắm . Thỉnh thoảng tôi vẫn chụp ảnh cho Album nhạc của tôi, nhưng nó chỉ thường thôi . Không có ai nói với tôi những điều như anh.

- Nếu cô làm người mẫu thì thật tuyệt.

Thu Vân bật cười . Rồi chợt thấy mình có vẻ đùa cợt cách nói của anh ta . Cô vội nghiêm mặt lại

. Nhưng Bảo Quân không phải không nhận thấy . Anh ta cũng nghiêm chỉnh:

- Tôi không bốc đồng đâu.

- Tôi không nghĩ anh như thế đâu.

Bảo Quân chuyển đề tài :

- Cô ra đây diễn hay là nghỉ mát ?

- Tôi diễn đêm qua, bây giờ bạn bè đã về, chỉ mình tôi ở lại chơi thôi.

- Vậy cô định bao giờ về ?

- Tôi cũng không biết, bao giờ chán ở lại thì về.

Bảo Quân nói như nhận xét :

- Cô có vẻ tự do nhỉ, ý tôi muốn nói là không bị ràng buộc về công việc đấy mà . Theo tôi thấy

thì những người như cô thường rất bận rộn . Người ta chỉ có một thời để kiếm tiền.

Thu Vân lắc đầu:

- Tôi không quan trọng cái đó lắm.
- Cô là một trong số hiếm những người nói được câu đó.
- Vậy à ?

Nãy giờ Bảo Quân nói chuyện mà mắt vẫn không ngớt nhìn mặt cô . Thu Vân thấy rất rõ điều đó . Anh ta như muốn khám phá, nghiên cứu một cái gì đó . Cái nhìn có vẻ rất nghề nghiệp .

Cuối cùng anh ta nói một câu chẳng ăn nhập vào đâu :

- Tôi định sáng mai về, nhưng bây giờ thì quyết định ở lại.
- Vậy à ?
- Tôi có một đề nghị thế này . Ngày mai cô vui lòng làm mẫu cho tôi thực hiện vài kiểu quảng cáo, cô có đồng ý không ?

Thu Vân vốn đã quen những chuyện như vậy, nên gật đầu rất giản dị :

- Vâng.

Bảo Quân đẹp máy . Vừa làm anh ta vừa nhìn Thu Vân :

- Tối nay cô có bận đi với bạn không ?
- Không.
- Vậy, có thể mời cô đi ăn tối không ?

Thu Vân lắc đầu thoái thác :

- Tối nay tôi muốn nghỉ sớm, xin cảm ơn.
- Thì thôi vậy . Có lẽ cô ở khách sạn trong kia ?

Vừa nói anh ta vừa đưa mắt nhìn vào bờ . Thu Vân gật đầu:

- Vâng.

Cô nhìn ra biển . Thấy trời đã tối, cô quay lại anh ta :

- Hẹn mai gặp lại anh.
- Vâng, cảm ơn cô.

Thu Vân chậm rãi men theo con đường nhỏ trở về khách sạn . Cô có cảm giác Bảo Quân đang đi phía sau . Nhưng cô không buồn quay lại . Cô biết tối nay mình sẽ rất buồn, rất cô đơn . Nhưng vẫn không có nhu cầu có người khác bên cạnh mình.

Hôm sau Bảo Quân đến gõ cửa phòng cô, lúc đó Thu Vân đang chuẩn bị ra biển . Trong một thoáng, cô ngỡ ngàng nhìn BQ . Rồi nhớ ra, cô đẩy rộng cửa :

- Mời anh vào chơi.

Bảo Quân mỉm cười :

- Hôm qua lúc về, tôi mới nhớ là không hỏi rõ phòng của cô . Nhưng cô thấy đó, tôi tìm không

khó khăn gì cả . Đó là sự khác nhau giữa một người của công chúng, và một người bình thường.

Thu Vân không trả lời, cô bước đến mở tủ lạnh, lấy lon bia đặt trước mặt BQ :

- Mời anh.

- Cảm ơn . Nếu tôi không lầm thì lúc này cô không nhớ có cái hẹn với tôi ?

- Không, tôi nhớ chứ.

- Nếu quên thì cũng không có gì lạ, cô nhớ như vậy là rất khiêm tốn rồi.

Câu nói của anh ta làm Thu Vân liên tưởng tới Quốc Tuấn, có lẽ anh ta là người duy nhất làm cho cô biết rằng mình là người khiêm tốn . Còn trong mắt Quốc Tuấn, cô đã mắc bệnh ngôi sao trầm trọng.

BQ thông thả uống bia, hai mắt anh ta vẫn nhìn cô :

- Bắt đầu bây giờ được chưa, Thu Vân ?

- Dạ được, nhưng anh muốn chụp trong phòng hay ngoài trời.

- Một số kiểu trong phòng, và một số kiểu ngoài biển.

- Khoan, anh cho hỏi nhé, thế anh sẽ sử dụng ảnh của tôi ra sao ?

- Tôi sẽ trưng ở hiệu ảnh của tôi . Còn nếu có đưa lên báo tôi sẽ xin phép cô . Tôi chỉ đơn thuần làm nghệ thuật thôi.

Thu Vân mỉm cười :

- Tôi thích như vậy hơn . Anh xem tôi có cần trang điểm không ?

- Không, không, tuyệt đối không . Tự nhiên thế là được rồi.

- Không cần cả trang phục à ?

- Có chứ, vài kiểu áo để thay đổi . Nhưng bây giờ thì cứ như thế.

Bảo Quân loay hoay chuẩn bị máy, xong, anh đứng lên :

- Cô cứ ra những động tác mà cô thích, giống như các người mẫu vậy, cô hiểu không ?

- Tôi hiểu.

Thu Vân đến đứng giữa phòng . Cô cố nhớ những động tác của các người mẫu mà cô từng xem phim . Thế là cô bắt đầu làm những động tác của mình.

Bảo Quân bấm máy liên tục, miệng anh ta nói không ngớt :

- Được rồi . Hay lắm . Tuyệt lắm.

Thế là suốt buổi sáng, Thu Vân trở thành người mẫu không chuyên của Bảo Quân . Đến trưa cô mệt quá nên đề nghị nghỉ . Anh ta chiều ý cô, và vẫn không ngớt thán phục :

- Không ngờ cô có khiếu làm người mẫu, cô đúng là có bản chất nghệ sĩ đó Thu Vân . Hôm nay tôi đúng là có duyên.

- Có duyên thế nào ?

BQ nhún vai :

- Không phải sao ? Tôi biết cô đã lâu, nhưng không hề có điều kiện làm việc với cô . Mà cũng không có ý nghĩ mời cô làm người mẫu, thế rồi hôm qua tôi chụp được những hình ảnh đẹp của cô.

- Có lẽ đó là sự tình cờ.

- Còn nữa, mãi đến sáng nay tôi cũng chỉ nghĩ chụp vài kiểu tượng trưng . Sau đó mới phát hiện ra cô có năng khiếu của một người mẫu.

Anh ta đến đứng trước mặt Thu Vân :

- Cô có tin vào duyên số không ?

- Cũng không biết nữa, tôi không phải là người duy tâm.

- Không, có đấy, tôi tin cái đó lắm, và tôi cho cuộc gặp hôm qua đúng là cái duyên của tôi . Nói về nghề nghiệp thì tôi đã chụp được một nguồn cảm hứng . Tôi nghĩ rằng sẽ còn có dịp làm việc với cô sau này.

- Tôi không biết tôi sẽ giúp gì được cho anh . Nhưng ngoài nghề ca hát ra, quả thật tôi không biết làm gì khác.

- Cô là một nghệ sĩ.

Thu Vân nhìn Bảo Quân hồi lâu, cố tìm hiểu ý nghĩa câu nói đó . Nhưng cô không nghĩ ra nổi . Cô nhìn đi chỗ khác, nói một câu lơ lửng :

- Có lẽ vậy . Tôi không nghĩ là anh nói theo cảm hứng.

- Tôi không có thói quen tán tụng các ngôi sao đâu.

Thu Vân hơi ngại, cô lắc đầu :

- Tôi cũng đâu có nghĩ anh như vậy.

Vừa nói cô vừa đi về phía khách sạn . Bảo Quân cùng đi bên cạnh . Lên đến thềm, anh ngừng lại :

- Bao giờ cô về thành phố ?

- Tôi chưa biết . Có thể đến vài ngày nữa, cũng có thể ngay chiều nay.

Bảo Quân cười nhận xét :

- Tùy hứng vậy sao ?

- Hình như vậy.

- Vậy không dám làm phiền cô nữa, bao giờ về thành phố, tôi sẽ gửi hình đến cho cô.

- Vâng . Tạm biệt anh.

- Hẹn gặp lại nữa, được không ?

Thu Vân gật đầu :

- Hẹn gặp lại, nói thật là nếu gặp anh lần nữa, tôi vui lắm.

- Rất cảm ơn Thu Vân.

Thu Vân mỉm cười . Cô chào anh lần nữa rồi đi lên phòng mình . Cô gọi mang phần ăn lên phòng . Rồi vào phòng tắm . Cô nhìn mình khá lâu trong gương . Và nhớ lại những gì Bảo Quân nhận xét về cô . Bất giác cô cười mỉm một mình, vui vui.

Một lát sau cô bước ra ngoài . Vừa ăn vừa xem tivi . Một ca sĩ đang hát bài hát của Quốc Tuấn . Cô ngồi thu người mà nhìn, quên mất mình đang ăn . Cứ mỗi lần nghe bài hát của anh ta, cô lại nhớ tiết mục anh ta biểu diễn chung với Mai Châu . Và rồi một sự căm giận mãnh liệt dâng lên . Cô đứng dậy bỏ đến phía cửa sổ, để khỏi phải nghe bài hát đó.

Thu Vân định trốn thành phố nấu mình thêm vài ngày ở đây . Nhưng qua ngày hôm sau cô lại có điện gọi về thành phố, mời cô tham gia chương trình đón năm mới . Một chương trình quan trọng như vậy, cô không thể từ chối dù bất cứ lý do gì.

Chiều thứ bảy cô đến họp ở đài truyền hình . Khi cô bước vào phòng thì chạm ngay ánh mắt Quốc Tuấn . Cô định tìm góc nào đó đứng . Nhưng thấy như vậy là có vẻ trốn tránh, hèn nhát . Thế là cô thản nhiên ngồi xuống bên cạnh anh.

Quốc Tuấn chỉ khẽ kéo ghế nhường đường . Rồi lại ngồi yên nhìn đi chỗ khác, như người mới tới bên cạnh, đối với anh không có gì đặc biệt . Thu Vân cũng giữ một vẻ lãnh đạm lặng yên . Thậm chí quá mức thờ ơ.

Nhưng đó chỉ là bề ngoài . Thu Vân không biết Quốc Tuấn có thản nhiên như đã thể hiện hay không . Còn cô thì cảm thấy tim đập dữ dội, đến mức khó thở . Rất may là tất cả chỉ lặng yên . Chứ nếu phải có một thái độ nào đó cô sợ là mình không đóng kịch nổi . Bình thản cũng không làm được, nói gì là kiêu hãnh.

Họp xong, mọi người ra về . Quốc Tuấn đứng dậy đi ra cửa mà không hề ngoái lại nhìn cô . Thu Vân ngồi yên cho họ về hết mới đứng lên, cô men theo hàng ghế đi ra phía cửa hông, đến nhìn xuống sân . Thấy Quốc Tuấn còn đứng nói chuyện với người biên tập chương trình, cô quay lại ghế chờ anh về.

Một lát sau, Thu Vân nghe tiếng giày ngoài hành lang . Rồi anh xuất hiện ở cửa . Anh đứng chống tay nhìn cô :

- Em không về sao ?
- Chưa về !
- Đúng hơn em muốn tránh mặt anh, phải không ?

Thu Vân làm thinh . Quốc Tuấn bước hẳn vào phòng, đến ngồi xuống cạnh cô :

- Mấy hôm nay em đi đâu vậy ?
- Có chuyện gì không ?
- Vài người tìm em khắp nơi, gọi điện cũng không gặp, họ hỏi anh, em biết anh lo thế nào không ?

- Em thấy anh đã làm một việc thừa . Nhưng dù sao cũng rất cảm ơn.

- Đừng nói chuyện với anh như vậy.

Thu Vân lại im lặng . Chợt nhận ra bàn tay mình bị siết nhẹ, cô lập tức rút lại . Quốc Tuấn vẫn dịu dàng :

- Mấy hôm nay anh rất buồn, anh cứ nghĩ về quyết định của em, đã cố lý giải và đặt mình vào vị trí của em, nhưng anh vẫn không sao hiểu nổi.

- Thì anh cứ nghĩ em kiêu căng, không có trái tim . Cố lý giải làm gì cho mệt óc.

Cô chợt đổi giọng châm biếm :

- Thế anh đã bàn với Mai Châu thế nào ? Và nó quyết định cho anh chưa ?

Quốc Tuấn hơi cau mặt vì cách nói khó chịu của cô . Nhưng vẫn kiên nhẫn :

- Đừng đem Mai Châu vào đây, cô ta không liên quan gì đến hai đứa cả . Suy nghĩ lại đi em.

- Anh muốn em nghĩ chuyện gì ?

- Bỏ tư tưởng chia tay đi.

Thu Vân bậm môi, cố nén một cái cười lạnh lùng:

- Anh bảo em đừng chia tay . Nhưng anh đã làm gì để em nhìn thấy thiện chí của anh . Bằng cách cứ đi kè kè với Mai Châu thế sao ? Có phải những gì em thấy lúc này là một bằng chứng không ?

Cô quay lại nhìn Quốc Tuấn . Thấy anh chỉ im lặng nhìn mình, cô ngoảnh đầu nhìn chỗ khác :

- Em không tin họ mời Mai Châu tham gia chương trình này.

- Chuyện đó anh không biết, nó không liên quan gì đến anh.

- Nói dối.

Cô đứng bật dậy, định bỏ đi . Nhưng Quốc Tuấn kéo tay cô lại :

- Đừng nóng nảy vậy em, anh thề là không dính líu gì đến chuyện đó, em muốn anh giải thích thế nào đây.

Thu Vân rút tay ra, nét mặt lạnh như pho tượng :

- Em không tin . Và cho dù có tin, em cũng không chấp nhận . Ngay cả khi họp chung, anh biết em sẽ có mặt mà vẫn đi với cô ta . Anh coi thường em vô cùng . Chỉ cần nghĩ lúc này mọi người cười sau lưng em, là em đã chịu không nổi rồi.

- Em quan trọng cái nhìn của mọi người hơn tình cảm của anh sao ?

Thu Vân nói một cách thẳng thừng :

- Tình cảm của anh có cũng được, không cũng chẳng sao . Nhưng dư luận thì lại có tầm quan trọng với danh dự của em . Mà em thì coi trọng tiếng tăm của em hơn anh.

- Em ăn nói tàn nhẫn từ lúc nào vậy ?

- Từ khi anh dạy em hiểu thế nào là sai lầm . Mà một trong những sai lầm lớn nhất trong đời

em, là yêu phải một người như anh.

- Đủ rồi.

- Không, chưa đủ . Người ta bảo ghét của nào trời trao của ấy . Ngay từ lần gặp đầu tiên, em đã thấy anh là người lảng nhãng . Em đã sợ gần chết và tìm mọi cách để trốn . Nhưng rồi em đã sa ngã . Đúng là ngu không thể nào tha thứ.

Quốc Tuấn lập lại bằng giọng gần gần :

- Đủ rồi Vân.

Thu Vân vẫn không thèm nghe, chỉ cố nói cho hết ý mình:

- Nhưng em không phải loại người dễ cam chịu, và em phải bỏ anh, để cái khổ đó cho Mai Châu hứng chịu đi . Thậm chí còn vô cùng cảm ơn nó.

Quốc Tuấn cắn chặt răng, cố nén cơn giận, giọng anh vẫn đầy vẻ thuyết phục :

- Em biết em đã chà đạp tình cảm của anh thế nào không . Nhưng anh vẫn nhường nhịn và tha thứ cho em . Em hãy như anh đi Vân ạ, kiên nhẫn mà xây dựng . Tình yêu không phải dễ tìm đâu em.

- Em không cần cái đó.

- Nhưng với anh, nó vô cùng quan trọng, không ai có thể thay thế được em . Và anh không muốn mất em.

Thu Vân nói như chính lại :

- Cũng như không thể mất Mai Châu, phải nói thế mới đúng.

- Nếu em cứ nghi ngờ, thì cho anh một thời gian đi, anh sẽ chứng minh cho em thấy.

- Không, em không cần chờ . Chỉ muốn dứt khoát càng nhanh càng tốt . Em muốn được giải thoát, anh không hiểu sao.

- Anh muốn em khoan quyết định.

- Đừng làm phiền em nữa . Nếu anh còn chí khí của một người đàn ông, thì anh lo việc của anh đi.

Nói xong cô bỏ đi ra . Khi ra ngoài hành lang rồi, cô quay lại nhìn qua cửa sổ . Thấy Quốc Tuấn ngồi cúi đầu một cách tuyệt vọng, cô tần ngần đứng lại . Nhưng trong cô lại xuất hiện một cảm giác khác . Đó là sự gai góc . Giận triền miên . Và cô bỏ đi thẳng.

Thu Vân về đến nhà thì thấy Bảo Quân ngồi trong phòng khách . Vẻ mặt u ám của cô chợt chuyển sang nhẹ nhàng cởi mở :

- Anh đến lâu chưa ? Sao không nói trước với tôi ?

- Cũng không lâu lắm, tôi chờ được mà . Tôi mang hình đến cho cô đây.

Thu Vân ngồi xuống, đặt chiếc xắc tay qua một bên . Cô cầm xấp ảnh lên ngắm từng tấm . Buột miệng :

- Đẹp quá, tôi không nhận ra đó là tôi nữa.

Quả thật là rất đẹp, và hoàn toàn mới so với những kiểu cô đã chụp trước đây . Cô lựa tới lựa lui vẫn không muốn bỏ tấm nào, tất cả đều hoàn hảo đến độ không ngờ . Cô thích thú xếp chúng lại, cười tươi :

- Anh hay thật đó.

- Hay cái gì ?

- Anh biết lựa góc độ để chụp, những hình trước đây của tôi không đặc sắc thế đâu.

Bảo Quân cười khoan khoái :

- Tôi hay ở chỗ biết phát hiện tiềm năng của cô, chứ không phải ở kỹ thuật . Cũng như nhạc sĩ Quốc Tuấn phát hiện ra chất giọng của cô vậy.

Nghe nhắc đến Quốc Tuấn, nụ cười trên môi Thu Vân vụt tắt hẳn . Cô hỏi với giọng không vui :

- Anh cũng biết anh ta nữa sao ?

BQ cười lớn :

- Hình như cô chưa hiểu hết sự nổi tiếng của cô đó Thu Vân . Ai không biết chuyện của cô với Quốc Tuấn, có lẽ người ấy thuộc loại lạc hậu.

- Nói như thế, có lẽ tôi cũng nổi tiếng vì bị cho rơi đài vì một ca sĩ không tên phải không ? Hay nói ngược lại, tên tuổi cô ta được nhắc đến nhiều vì tôi.

Bảo Quân có vẻ lúng túng :

- Tôi không có ý nói điều đó . Dĩ nhiên tôi có biết chuyện của cô . Nhưng không hiểu sâu nguyên nhân . Không những tôi mà cả những người khác đều không vì vậy mà nhìn cô thấp đi.

Thu Vân điếng cả tim khi nghe câu đó . Nói thế có nghĩa là Bảo Quân thừa nhận cô bị bỏ rơi . Và an ủi . Từ lâu cô vẫn biết có dư luận như thế . Nhưng khi biết chính xác từ miệng anh nói ra . Cô mới thấy đau đớn thấm thía.

Thấy Thu Vân đột nhiên trầm lặng, BQ càng bối rối :

- Tôi có nói gì quá để cô giận không ?

Thu Vân lắc đầu, gượng cười :

- Cám ơn anh đã nói thẳng với tôi, sự thật bao giờ cũng là sự thật, tôi không tránh né đâu . Cũng không cần ai an ủi cả, vì tôi hiểu mình hơn ai hết.

BQ gật đầu :

- Tôi hiểu, tôi hiểu . Một người như cô sẽ khó mà chấp nhận được chuyện đó, nếu cô là người bình thường, áp lực sẽ nhẹ nhàng hơn.

Anh khoát tay, tế nhị chuyển qua chuyện khác :

- Suýt nữa tôi quên, tôi đến đây vì chuyện quan trọng hơn chuyện đưa hình nhiều . Hôm qua có một người làm lịch xem hình cô . Và anh ta đề nghị cô làm người mẫu chụp hình lịch . Tôi

không dám chắc cô nhận lời, nên chưa hứa với anh ta.

- Anh ta nhờ anh nói với tôi à ?

Bảo Quân gật đầu :

- Chụp như thế không mất nhiều thời giờ lắm đâu . Tôi sẽ cố gắng tiết kiệm thời gian cho cô.

- Bỗng nhiên tôi lại lên lịch à ? Tôi thấy rất ngộ nghĩnh.

- Thế cô đồng ý chứ ?

- Tôi không từ chối, với lại xem những tấm ảnh này rồi, tôi cũng muốn thử khả năng mới xem sao.

- Chắc chắn là sẽ thành công . Tôi tin chắc khi tung ra thị trường, cô sẽ càng được hâm mộ . Từ trước giờ rất ít ca sĩ chụp hình lịch . Vậy bao giờ cô có thể gặp anh ta.

Thu Vân suy nghĩ một lát, rồi quyết định :

- Chúa nhật tuần này được không, mấy ngày nay lịch làm việc của tôi đặc kín, tôi sợ không nói chuyện lâu được với người đó.

- Cái đó tùy cô quyết định mà . Nhưng đừng để trễ quá, chỉ sợ không kịp đến tết thôi.

- Vâng, tôi hiểu.

BQ đứng lên :

- Những tấm này là tặng cô đấy . Bao giờ rảnh cô đến chỗ tôi đi, tôi sẽ cho cô xem những bức phóng to, đẹp lắm.

Thu Vân chỉ cười chứ không hứa hẹn gì . Cô tiễn anh ra cổng . Rồi quay vào xem lại những tấm ảnh . Càng xem cô càng ngạc nhiên về khả năng của mình . Không ngờ mình đã biểu diễn những động tác đẹp mắt như vậy.

Tự nhiên Thu Vân nhớ những gì Bảo Quân đã nói . Có lẽ cô và anh ta có duyên nên mới gặp nhau như thế . Bỗng nhiên cô lại được phát hiện một lĩnh vực mới . Nó không là gì lớn hay thay đổi cuộc đời, nhưng cũng làm cô thấy vui . Thế là tuần lễ sau, cô trở nên bận rộn với công việc mới . Vừa chụp ảnh, vừa tập dợt và đi diễn . Những bận rộn làm cô khuây lãng nỗi buồn rất nhiều . Nhất là ý nghĩ càng ngày cô và Quốc Tuấn càng xa nhau.

Thu Vân không ngờ việc mình chụp hình lịch lại làm cô nổi lên trên lĩnh vực mới . Đi đâu cô cũng nghe nói đến chuyện đó . Cô nhận được những cái nhìn ganh tị nhiều hơn . Và bạn bè càng khoái nói về sự thất tình của cô hơn . Vô tình Mai Châu được ủng hộ như một công cụ để các cô trả thù ngầm cho sự thành công của Thu Vân.

Sau khi phát hành lịch, Bảo Quân lại đến tìm Thu Vân . Anh đến trường quay lúc cô đang thu hình một bộ phim ca nhạc . Anh ngồi cạnh máy, chờ Thu Vân diễn xong một cảnh, anh tranh thủ đến gần cô :

- Xin chào.

Thu Vân chìa tay ra:

- Tôi thấy anh lúc nãy lộn, lúc này anh khỏe không ?

BQ bắt tay cô rất chặt, mỉm cười :

- Vẫn bình thường, cô sắp nghỉ chưa ?

- Còn quay một cảnh nữa, có chuyện gì không ?

BQ nhìn đồng hồ :

- Vậy tôi sẽ chờ cô, lát nữa đi ăn trưa rồi nói chuyện, được chứ ?

- Sợ lâu quá, làm mất thời gian của anh . Thay là tôi nghỉ một chút, anh cứ nói đi.

- Không có gì đâu, tôi chờ được mà, cô đi thay đồ đi.

Và anh trở lại ngồi cạnh người quay phim, nói chuyện phím với anh ta vài câu . Một lát Thu Vân trở ra, tiếp tục làm việc . Cô kh[^]ng để ý BQ theo dõi cô một cách say mê . Chứ không thuần túy vì công việc như cô vẫn nghĩ.

Đến giờ nghỉ, cả hai bước qua quán ăn gần đó.

Vừa lúc bước vào cửa, ánh mắt Thu Vân đã chạm phải tia nhìn của Mai Châu . Cô ta ngồi cùng bàn với Huệ Linh, Quốc Tuấn và đạo diễn Huỳnh Tài . Khi mắt hai người chạm nhau . Cả hai lập tức quay mặt chỗ khác ngay.

Ngồi vào bàn, Bảo Quân hơi liếc nhìn về phía bàn Mai Châu, anh nói với vẻ thản nhiên :

- Tuần trước, cô ấy có đến gặp tôi.

Thu Vân nhướn mắt :

- "Cô ấy" là ai ?

- Mai Châu.

- À.

- Cô ta đề nghị tôi làm cho cô ta một album lịch, giống như cô vậy.

- Vậy sao ? - Thu Vân kêu lên ngạc nhiên.

- Tôi cũng muốn giúp lắm, nhưng cổ không thể là người mẫu . Khuôn mặt đẹp thôi chưa đủ, phải có thần sắc nữa . Thế là tôi từ chối . Cô ta buồn lắm.

Thu Vân ngẫm nghĩ một lát . Rồi lắc đầu tư lự :

- Có những người muốn được nổi tiếng, họ phải chạy vạy bất kể danh dự . Nhưng để được cái gì ? Sự nổi tiếng bao giờ cũng có cái giá của nó, và rất phù du . Nghĩ lại tôi thấy tội nghiệp.

- Tội nghiệp Mai Châu ?

- Không phải tôi nghĩ đến cá nhân nó, mà nhiều người khác nữa . Tôi đã từng thất bại, nên tôi hiểu tâm lý của Mai Châu . Và anh cũng đừng nên nói chuyện đó với ai, ngoài tôi.

Bảo Quân chột nâng ly lên:

- Tôi rất mừng vì tôi có một cô bạn rộng lượng.

Thu Vân cũng nâng ly lên, cười mỉm :

- Lâu rồi mới gặp lại anh, tôi mừng lắm.

Cả hai uống ngụm nước, rồi đặt ly xuống bàn . BQ chuyển đề tài ngay :

- Lịch của cô bán chạy như tôm tươi, phát hành ra là bán sạch, ông Luận ngạc nhiên lắm . Chắc chắn năm sau, ông ấy sẽ ký hợp đồng với cô.

- Hy vọng như vậy.

- Còn một chuyện nữa, chuyện này quan trọng hơn.

Thu Vân mỉm cười :

- Hình như bao giờ anh đến tìm tôi cũng đều có chuyện quan trọng.

- Tôi cũng thấy vậy . Thông báo trước là cô sẽ được mời đóng phim đấy.

- Hả ? Tôi đóng phim à ? Chúa ơi, không tưởng tượng nổi.

- Ông Luận hùn vốn với một người khác làm phim . Và ông ấy chọn cô là diễn viên chính.

Thu Vân chột phì cười :

- Anh đừng có đùa . Ông ta không liều thế đâu.

- Người ta có cách tính của người ta mà . Từ đó giờ các diễn viên nổi tiếng đóng vai chính là thường quá . Lần này để một ca sĩ đóng, trước tiên là gây được tò mò của khán giả, họ yêu mến cô thì sẽ muốn xem cô đóng phim ra sao . Điểm đó cũng đủ thắng rồi.

- Nhưng tôi đâu có biết diễn xuất.

- Tôi bảo đảm là cô diễn được . Cô có bản chất nghệ sĩ mà . Nhưng đó không phải là lý do tôi đến gặp cô . Chuyện đó ông Luận sẽ đến gặp cô.

- Thế lý do của anh là gì ?

Bảo Quân chậm rãi :

- Tôi muốn khuyên cô đừng từ chối.

Thu Vân lắc đầu :

- Cái đó là một món quà, tôi cũng muốn thử nghiệm khả năng của tôi, không lý do gì để tôi từ chối cả.

- Có lẽ cô chưa biết, người kết hợp với ông Luận là Quốc Tuấn.

Thu Vân ngồi im . Nhìn sững Bảo Quân . Chuyện Quốc Tuấn làm phim làm cho cô ngạc nhiên kinh khủng . Còn đồng ý hợp tác hay không thì cô chưa nghĩ tới . Nhưng Bảo Quân thì đặt nặng vấn đề đó hơn . Anh nói như khuyên :

- Tôi biết cô không muốn dính líu đến anh ấy, nhưng vì chuyện lớn, nên bỏ qua chuyện nhỏ Thu Vân ạ.

Thu Vân quay sang chú ý cách nói của anh . Cô không khỏi thấy thắc mắc :

- Vậy ra anh sợ tôi từ chối, nên đến khuyên tôi trước, sao anh quan tâm đến tôi vậy ?

BQ có vẻ bất ngờ về câu hỏi của cô, anh hơi lúng túng :

- Tôi cũng không biết, tôi không để ý là đã quan tâm quá mức, nhưng chuyện đó không làm cô khó chịu chứ ?

- Không đâu, tôi cảm động thì có.

Cô chợt quay về phía bàn Quốc Tuấn . Rồi quay lại:

- Anh ta đề nghị mời tôi tham gia à ?

- Không, ông Luận khởi xướng, còn anh Tuấn thì không nói gì.

Thu Vân buông đũa xuống bàn, chống cằm tư lự :

- Quả thật chuyện này làm tôi mất hứng, tôi...

Bảo Quân xua xua tay ngắt lời :

- Ấy đừng, tôi đã đoán trước mà, tôi biết thế nào cô cũng lắc đầu . Nhưng nghĩ lại đi, cô không nên vì chuyện vặt vãi mà bỏ qua cơ hội.

Thu Vân phì cười vì cử chỉ của anh ta :

- Anh nghĩ sai về tôi rồi, tôi không yếu đuối thế đâu, cho dù họ có tham gia chung bộ phim, tôi cũng vẫn diễn nếu được mời, tôi không sợ để trốn tránh đâu.

Bảo Quân ngăn người :

- Thế sao, vậy mà tôi lại lập luận theo lo gích của tôi . Như thế hay hơn đấy Thu Vân . Cô phải như vậy chứ.

- Nhưng... làm sao anh biết ông Luận có ý định hợp tác với tôi ?

- Ông là chú tôi mà.

- Ồ, vậy sao . Rốt cuộc toàn là người quen hết, thật dễ chịu.

BQ nói như giới thiệu :

- Và quay phim chính là tôi đây.

Đến lượt Thu Vân bị bất ngờ, nhưng cô chưa kịp nói gì thì đã thấy Huệ Linh đi đến bàn cô . Cô nàng cười tươi với Bảo Quân :

- Nghe nói chú anh sắp làm bộ phim đặc biệt, mà anh là quay phim chính phải không ? Nãy giờ tại tôi nói về chuyện đó đây . Chưa có gì, chứ có dư luận rồi đấy.

- Theo cô thì đó là ủng hộ hay phê bình ?

- Cái đó tôi không biết . Nhưng đạo diễn Huỳnh Tài mời tôi tham gia một vai, cũng thích . Vậy là kỳ phùng địch thủ gặp nhau rồi, hả anh Quân.

- Hy vọng cô không coi tôi là đối thủ.

Huệ Linh đập lên vai Bảo Quân một cái thân mật :

- Làm gì có chuyện đó, thôi tôi đi nghe.

Và, lần đầu tiên sau một thời gian coi nhau là kẻ thù, Huệ Linh quay qua cười với Thu Vân hai

cái, trước khi bỏ đi.

Thu Vân nhìn theo cô nàng một cách ngạc nhiên . Nhưng Huệ Linh đã đi ra cửa nhập bọn với ba người kia . Cô còn đang thấy lạ lùng thì BQ đã cười như hiểu biết :

- Coi vậy chứ không phải vậy đâu Thu Vân.

- Anh nói cái gì ?

- Tôi nói, đó là một liên minh ma quỷ . Hai cô nàng đi với nhau, nhưng ghét nhau thấu trời.

- Sao cái gì anh cũng biết thế, anh Quân ?

BQ cười cười :

- Chỉ cần mỗi sáng ghé qua quán nhạc sĩ một chút là biết được khối chuyện.

Thu Vân không nói gì . Cô chợt nhớ không khí nhộn nhịp ở nơi đó . Từ khi chia tay với Quốc Tuấn, cô không đến đó lần nào . Những chuyện mà cô biết được thường là do Mỹ Thanh kể lại mà thôi . Nhưng việc Huệ Linh có thể ghét được Mai Châu thì thật khó hiểu . Đó là một con cò của cô nàng . Và cô nàng đã đạt được ý muốn rồi, ghét là thế nào chứ.

Một tháng sau, Thu Vân chính thức đóng phim . Cô nhận vai chính, Huệ Linh trong một vai phụ tương đối mờ nhạt.

Cảnh quay đầu tiên là cô diễn chung với Huệ Linh . Và ngày hôm đó cả hai gặp nhau liên tục . Lúc nghỉ trưa, Bảo Quân đến rủ Thu Vân đi ăn . Khi cả hai trở lại trường quay, Thu Vân thấy Huệ Linh nhìn cô và Bảo Quân rất lâu, cái nhìn công khai và lộ liễu . Nhưng cô phớt lờ như không nhận thấy.

Mà Huệ Linh vốn cũng chẳng phải mẫu người lịch sự . Lúc gặp nhau trong phòng hóa trang, cô đến ngồi cạnh Thu Vân :

- Hình như lúc này mày kết anh Quân phải không ?

- Sao ?

- Tao thấy hai người đi chung hoài, anh lại lảng xê mày lên lịch, rồi lại lảng xê qua phim ảnh, người ta nếu không có tình ý thì thêm làm gì chuyện đó.

- Nếu vậy thì sao ?

- Chẳng sao cả, nhưng mày làm thế chẳng khác nào đẩy anh Tuấn đến gần nhỏ Mai Châu.

Thu Vân cười nhếch môi :

- Tao rất ngạc nhiên khi mày nói như vậy, mày đã kéo anh ấy về phía nó rất thành công, nói như thế giả dối lắm.

Huệ Linh nhún vai :

- Ai mà chẳng có lúc lầm lẫn . Nhưng quả thật anh Tuấn rất giận mày . Đây là lúc Mai Châu thắng thế, nếu mày không quay lại kịp lúc.

- Không, cảm ơn, tao không có ý định quay lại.

Huệ Linh đứng dậy, nhìn tận mặt Thu Vân :

- Mày đại lắm, Bảo Quân không bằng anh Quốc Tuấn đâu.

Thu Vân bỏ đi như không muốn nghe . Huệ Linh nói với theo :

- Tao nói hoàn toàn vì lòng tốt, nếu bỏ qua mày sẽ hối hận.

Thu Vân quay lại, cười mỉa :

- Lòng tốt của mày tao đã biết rất rõ rồi . Mấy mụ phù thủy có lúc cũng tốt bụng lắm . Trước khi ăn thịt người ta, bao giờ họ cũng nuôi dưỡng rất kỹ.

Huệ Linh không hiểu rõ cách nói bóng bẩy đó lắm . Nhưng cô cũng biết Thu Vân đang mắng cô xấu xa . Tuy nhiên cô không hề giận :

- Tao nói thật đó, nhỏ Châu nói với tao là anh Tuấn đã hôn nó, như thế không phải là tín hiệu sao ?

Thu Vân bỏ đi nhanh, cô điếng cả tim vì tức giận . Đau đớn . Mặc dù cô tự nhủ họ không liên quan gì đến mình, nhưng cô làm không nổi chuyện đó .

Chương 7

Thu Vân vừa ra đến cửa thì thấy Quốc Tuấn đứng giữa lối đi, như chờ ai đó . Cô mím môi đi thật nhanh như không thấy anh ta . Nhưng ngang qua anh, cô bị giữ cánh tay lại :

- Nói chuyện một chút đi.

- Không.

Vừa nói cô vừa quấy mạnh người bỏ đi, câu nói của Huệ Linh còn làm cô tức phùng phùng . Và cô không để ý mình có thái độ như gặp một kẻ thù . Quốc Tuấn không hiểu tâm trạng của cô .

Anh nghiêm mặt :

- Có mâu thuẫn gì đi nữa thì cũng không nên đối xử như kẻ thù vậy.

- Anh tưởng tượng cái gì vậy ? Tại sao em phải coi anh như kẻ thù, anh đâu có quan trọng đến vậy.

Ngay lúc đó, Huệ Linh đi ra . Cô nhìn hai người như tò mò . Nhưng cả Quốc Tuấn và Thu Vân đều không nhìn đến cô . Chờ cho Huệ Linh đi rồi, Quốc Tuấn quay lại :

- Trước khi đi đến quyết định chia tay, anh muốn nói chuyện với em một cách thẳng thắn, sau đó đường ai nấy đi, anh sẽ không làm bất cứ điều gì liên quan tới em nữa.

- Anh quyết định chính thức yêu nhỏ Châu, và kiểm tra lại xem em có thay đổi không chứ gì ? Hay là anh cần em khẳng định để anh yên tâm là không bị quấy rầy ?

Quốc Tuấn nhìn cô một cách lạnh lùng :

- Anh đã thấy em đi lại với Bảo Quân, điều đó vượt quá sự kiên nhẫn của anh.
- Và anh quyết định chia tay phải không ?
- Ban đầu anh tưởng em chán ghét vì cuộc sống tình cảm của anh, nhưng sau này anh mới biết, em phản bội chứ không phải bị xúc phạm.
- Vậy thì sao ?

Đối với Quốc Tuấn thì đó là cách nói khiêu khích, ngang ngược . Anh rất muốn tát cho cô một cái . Nhưng chỉ điềm nhiên :

- Em không xứng đáng để anh kiên nhẫn, có điều trước khi chia tay, anh muốn mọi thứ đều rạch ròi, để sau này không ai trách được ai.

Thu Vân dựa vào tường, cô nói bằng vẻ mặt dửng dưng :

- Anh đã muốn đến với Mai Châu rồi, thì cần gì phải viện lý lẽ.
- Cứ cho là anh có lỗi trước . Nhưng em đi quá xa rồi đó Vân . Danh vọng làm em thay đổi nhiều quá . Vì muốn trở thành diễn viên, em bỏ anh để đến với Bảo Quân . Vậy rồi nếu muốn làm một ngôi sao ở lĩnh vực khác, em sẽ đến với ai ? Và định phiêu lưu đến bao giờ.
- Anh cho em là loại người như vậy ? Không ngờ anh khinh em đến mức có ý nghĩ đó.

Quốc Tuấn cười như không hề hối hận :

- Có lẽ anh không nên nói ra sự thật, thẳng thắn quá nhiều không hay . Bây giờ anh không còn gì để luyến tiếc nữa.

Anh chìa tay ra :

- Cảm ơn em đã giúp anh có một quyết định đứng đắn.

Thu Vân nhìn xuống tay anh, nhưng không có ý định bắt tay cái kiểu bình đẳng đó . Giọng cô cố tỏ ra lạnh lùng:

- Anh đã có quyết định đó từ lâu rồi, bây giờ cảm ơn thì khá muộn, em không nhận đâu.
- Không, anh không hề có ý nghĩ đó, trong mắt anh trước đây, Mai Châu là cô em gái, hoặc bạn anh, hiểu anh nhiều nhất . Nhưng bây giờ thì khác, yêu cô ấy, anh có thể yên tâm.
- Vậy thì xin chúc mừng anh.
- Cảm ơn em.

Quốc Tuấn cười với cô một cái rồi bỏ đi . Nhưng đi vài bước anh chợt quay lại :

- Em đóng phim không thua gì hát, đừng em đi rộng lắm . Anh rất khâm phục.

Thu Vân bước tới một bước :

- Em hơi ngạc nhiên về anh đó, anh đứng ra làm phim, sao anh không dành cho Mai Châu một vai ?
- Cô ấy không có khiếu.

- Không phải thế, nó cũng đâu có khiếu ca hát, thế mà anh đã đưa nó trở thành ca sĩ . Anh không nâng đỡ nó ở lĩnh vực này, vì rút kinh nghiệm từ em phải không ?

Quốc Tuấn hiểu ngay . Nhưng anh không có ý định đối đáp với cô . Thu Vân thì lại khác, cô cố nói cho được ý nghĩ của mình:

- Anh sợ rằng khi nổi tiếng rồi, nó sẽ không còn là của anh nữa, phải không ?

Quốc Tuấn thoáng mím môi giận dữ . Nhưng rồi anh chỉ cười nhạt :

- Mai Châu không phải là em.

- Không, nó cao vọng hơn em nhiều, nó đã đến gặp anh Quân để xin làm album lịch . Đã nhờ anh ấy nói ông Luận cho một vai diễn . Nhưng tiếc là đã bị từ chối.

- Và em khoan khoái vì điều đó ?

- Em không khoan khoái, chỉ tội nghiệp . Một người không có năng lực muốn nổi tiếng, cứ phải gồng mình làm một điều mà nếu có chút xấu hổ, cô ta sẽ không dám làm.

Quốc Tuấn nhìn cô như nhìn một quái vật, nhưng vẫn không nói gì . Thu Vân thì như bị ma quỷ ám, cô hấp tấp nói tiếp :

- Em lo dùm anh, sợ rằng anh sẽ không giữ được nó . Em nghĩ, nếu để được đóng phim, ông Luận yêu cầu nó bỏ anh, chắc nó sẽ không lưỡng lự đâu.

- Vậy à ?

- Hoặc tệ hơn, có thể qua một đêm với ông ấy để có một vai diễn, chắc nó không cho như thế là xấu lắm đâu.

- Thu Vân, trước kia anh rất nể phục em, gần như là kính trọng sự cao thượng, nhưng bây giờ em buột anh phải nghĩ khác.

Anh bước đến một bước, nhìn vào tận mắt cô, gần giọng :

- Và anh không cho phép ai hạ nhục người anh yêu, kể cả người đó là em.

Bất ngờ anh vung tay tát cho cô một cái . Rồi bỏ đi . Thái độ bình tĩnh như chẳng có việc gì xảy ra.

Thu Vân còn đứng ôm mặt nhìn sững phía trước . Đau đớn và phẫn nộ . Cô nuốt nước miếng, quắc mắt một cách căm hờn.

Chợt một giọng nói vang lên :

- Anh Tuấn làm vậy là quá nặng tay với mày . Rõ ràng là ảnh bên vực Mai Châu.

Thu Vân quay phắt lại nhìn ra phía cầu thang . Huệ Linh đang đứng đó, tay vịn lên chấn song, cô lập tức lau mắt, nhìn đi chỗ khác :

- Mày chưa về sao ?

Huệ Linh không trả lời, mà thông thả đi đến gần cô :

- Một người trầm tĩnh như ảnh mà nóng nảy như vậy chứng tỏ là ảnh thương nhỏ Châu nhiều

lắm rồi, mà thật là khờ . Mà thua cuộc rồi Vân ạ !

Thu Vân cố mỉm cười coi khinh :

- Tao đã giành giật đầu mà thua cuộc nhỉ ? Đừng có lằm.

Huệ Linh khoanh tay trước ngực, gật gù :

- Mày kiêu hãnh lắm, tao cũng kiêu hãnh, nhưng không ngốc như mày . Hết chuyện đi dăng người yêu của mình cho đũa khác . Bây giờ nó chiếm lĩnh anh ấy trọn vẹn rồi, mày có muốn giành lại cũng không được.

Thu Vân cười một cái :

- Nhưng tao đâu có muốn giành, trong mắt mày, ông nhạc sĩ đó tuyệt vời, chứ tao thì không.

- Để xem, đừng khăng định gì trước cả.

Thu Vân định bỏ đi, nhưng Huệ Linh đã lên tiếng :

- Chuyện mày nói lúc nãy là có đấy chứ ?

- Chuyện gì ?

- Nó năn nỉ xin đóng phim, chụp hình ?

- Nếu có cũng không liên quan gì đến mày, quan tâm làm gì.

Huệ Linh gục gặc đầu :

- Con này ghê thật, chuyện vậy mà cũng dám làm . Bất tài mà cứ muốn bon chen . Nếu anh Tuấn không nâng đỡ nó, đổ nó bò lên sân khấu nổi, vậy mà cũng không biết thân.

Thu Vân nhắm mắt, thở hắt một cái :

- Linh này, nếu mày bớt soi mói chuyện người khác, có lẽ mày sẽ dễ thương hơn.

Nói xong cô bỏ đi thật nhanh, cố không để cho Huệ Linh đuổi theo . Mà Huệ Linh không đi theo thật . Thu Vân quay lại thì thấy cô ta vẫn đứng đó . Trên môi là một nụ cười đắc ý . Cô chợt hiểu rằng rồi đây, cái tin Mai Châu xin xỏ sẽ được tung đi . Và giới ca nhạc sẽ chẳng ai mà không biết chuyện đó.

Bất giác Thu Vân thở dài, cô không ngờ lúc nãy mình đã hèn như thế . Cô đâu có muốn bêu xấu Mai Châu trước mặt Quốc Tuấn . Nhưng không hiểu sao cô lại tức giận đến mờ lý trí, đã nói ra cái điều mình không định nói . Mà điều tệ hại hơn là để Huệ Linh nghe được.

Thu Vân không sợ bị Mai Châu ghét . Nhưng ý nghĩ mình đã làm Quốc Tuấn khinh bỉ khiến cô thấy khổ sở.

*

* *

Đêm đã khuya, sân trường vắng ngắt . Nhưng đoàn làm phim vẫn tiếp tục quay cho xong một phân đoạn . Trong đó Thu Vân phải diễn hết ba cảnh.

Cô đang cung một nam diễn viên đứng ở vị trí diễn, thì thấy xe Quốc Tuấn từ ngoài cổng chạy

vào.

Tự nhiên động tác của cô trở nên lúng túng, thiếu tự nhiên . Thậm chí không nhớ cả lời thoại. Trong quá trình quay phim, thỉnh thoảng Quốc Tuấn và ông Luận cũng có đến xem . Hoặc có lúc Quốc Tuấn chỉ đi một mình với Mai Châu . Có lúc cô diễn rất tự nhiên trước cặp mắt theo dõi của Quốc Tuấn . Nhưng bây giờ cô không thể bình tĩnh như thế . Nhất là khi nhớ đến cái tát của anh ta.

Lần này Quốc Tuấn chỉ đến một mình . Anh xuống xe đi về phía dàn máy, ngồi xuống cạnh đạo diễn . Anh nhìn màn hình rồi hơi cau mày khi nhận ra cử chỉ cứng nhắc của Thu Vân.

- Cắt ! - Đạo diễn ra lệnh.

Hai diễn viên dừng lại . Thu Vân đứng yên ngó đạo diễn . Ông nói với giọng ngạc nhiên :

- Sao thế Thu Vân ? Nhìn cô như mếu chứ không phải cười, lúc nãy cô diễn đạt lắm mà, cười tươi lên chứ.

Thu Vân bắt đầu làm lại, đến lần thứ tư mới đạt . Cuối cùng cũng kết thúc cảnh cuối . Mọi người lo dọn máy . Các diễn viên cũng chuẩn bị ra về.

Thu Vân đến chiếc bàn lấy giở thì Quốc Tuấn đến bên cô :

- Ở lại một chút, tôi cần nói chuyện với cô.

Thu Vân định từ chối . Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm khắc của anh, cô đổi ý gạt đầu . Cả hai đi về phía băng đá . Dưới gốc cây . Vừa ngồi xuống, Quốc Tuấn đã nói ngay :

- Tôi đã nghe dư luận nói về chuyện Mai Châu . Tôi không cần biết cô đã nói thế nào, và nói với những ai . Nhưng tôi cấm cô, từ đây về sau cô có thể bêu xấu ai tùy thích, trừ Mai Châu.

Trong một phút, Thu Vân ngơ ngác không hiểu . Nhưng cô nhớ lại cái lần đó và hiểu ra ngay . Cô tức lên :

- Bằng chứng nào mà anh khẳng định tôi nói ?

- Những gì cô đã nói trước mặt tôi không đủ làm bằng chứng sao . Tôi thừa biết Bảo Quân không bao giờ ti tiện như vậy . Cô kể với Huệ Linh để nhờ cô ta bôi nhọ Mai Châu phải không ? Thật là xấu xa, nếu không muốn nói là đê tiện.

Thu Vân đứng bật dậy :

- Tôi không có gì phải thanh minh với mấy người, ai nói gì và hiểu sao tùy họ, tôi không thêm quan tâm.

Nói xong cô định bỏ đi . Nhưng Quốc Tuấn đã đứng dậy chặn trước mặt cô :

- Đừng dùng kiểu này để trốn tránh, cô đã dám làm thì phải dám chịu chứ, hèn nhát vậy sao ?

Thu Vân tức giận đỏ mặt:

- Tránh ra.

Quốc Tuấn lắc tay cô một cái thật mạnh :

- Tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn đem chuyện đời tư của tôi và Mai Châu ra làm trò cười, tôi sẽ không nhẹ nhàng như lần này đâu . Cô có biết người ta đau khổ ra sao không ?

Thu Vân chưa kịp trả lời thì phía sau hai người, giọng Bảo Quân vang lên rành rọt :

- Thu Vân không dính dáng gì đến chuyện này, tin đó là do tôi tâm sự với Huệ Linh . Còn cô ta nói với ai thì tôi không chịu trách nhiệm.

Quốc Tuấn buông tay Thu Vân ra, quay nhanh lại nhìn Bảo Quân . Cái nhìn đầy vẻ coi thường :

- Anh là đàn ông mà có thể nhiều chuyện như vậy à ? Thật khó tin.

Nói xong anh bỏ đi ra xe . Còn lại hai người, Thu Vân ngồi phịch xuống băng đá, thì thào :

- Tôi không ngờ anh ta hung hăng như vậy.

Cô quay lại nhìn BQ :

- Nếu chia tay với người yêu cũ, anh có cư xử thô bạo với cô ta để bảo vệ người yêu mới không ?

Bảo Quân lắc đầu :

- Tôi sẽ không nói gì cả, không cần quan tâm đến cô ta.

Thu Vân ngược mặt nhìn lên trời, đôi môi cô khẽ mím lại, với một chút cay đắng lẫn khinh miệt :

- Nếu không chia tay, có lẽ tôi sẽ không hiểu hết sự phản bội của anh ta . Anh ta yêu nó hơn tôi tưởng nhiều, thế mà đã từng thề thốt . Kinh khủng thật.

BQ nhìn cô một cách thông cảm :

- Đoạn tuyệt với chuyện cũ của mình thật không dễ, nhưng cố gắng đi Thu Vân, bỏ ngoài tai tất cả những gì liên quan đến hai người đó . Rồi cô sẽ thấy nhẹ nhàng.

- Tôi đã cố gắng đấy chứ, có điều họ lại không buông tha.

Cô ngừng lại, thở dài :

- Anh có biết tại sao liên minh đó tan rã không ?

- Liên minh nào ?

- Tôi muốn nói chuyện Huệ Linh, nó thân với anh, chắc sẽ kể nhiều về nhỏ Châu phải không ?

BQ mỉm cười :

- Anh Tuấn trách tôi nhiều chuyện, trong trường hợp này tôi lại thấy đúng đấy chứ . Nhưng không sao, đối với cô tôi có một ngoại lệ, cô muốn biết chuyện gì ?

- Tôi muốn biết tại sao Huệ Linh quay ra ghét nhỏ Châu.

- Cô có bao giờ thấy hai người tính toán có thể thân nhau lâu chưa ? Họ cũng như vậy đấy.

- Cụ thể là chuyện gì ?

- Về phía Mai Châu thì tôi không biết . Nhưng Huệ Linh va chạm với cô ta nhiều lần lắm . Chủ yếu là ghét tính kiêu căng của cô ta.

- Chuyện đó hơi vô lý, Mai Châu có thành công gì hơn Huệ Linh đâu mà kiêu căng.

Bảo Quân cười rộ lên :

- Không có mới cố gắng làm cho có . Mai Châu có học vấn, đã từng tốt nghiệp trường múa . Cô khinh Huệ Linh không có học, chỉ nổi lên nhờ thời thế . Trước mặt bạn bè cô ta luôn tìm cách vạch ra sự dốt nát của Huệ Linh, ai mà chịu cho nổi.

Thu Vân gật gật đầu hiểu ngay . Mai Châu rất tự hào về chất quý tộc của mình, đã một lần cô ta nói với cô điều đó.

BQ vô tình bình luận đúng ngay ý nghĩ của cô :

- Mỗi người đều có mảnh đất riêng của mình . Mai Châu chỉ có thể tỏa sáng ở lĩnh vực múa . Nhưng cô ta không bằng lòng, mà muốn nổi tiếng hơn, cô ta chọn lĩnh vực ca nhạc và không vượt lên nổi.

Thu Vân trầm ngâm nói tiếp :

- Cho nên, để bù đắp mặc cảm, cô ta đem trí tuệ của mình ra phô trương . Không ngờ như thế chỉ bị ghét . Mà Huệ Linh đã ghét ai thì người đó khổ lắm.

- Trước đây cô với cô ta cũng là bạn phải không ?

- Anh biết cả chuyện đó nữa à ?

- Tôi quen với Huệ Linh mười mấy năm rồi, may là tôi là con trai, chứ nếu là bạn gái với nhau, chắc không kéo dài tới giờ đây.

- Hai người thân kể cũng lạ.

BQ dựa lưng vào thành ghế, dáng điệu thật thoải mái, anh nheo mắt như nghĩ ngợi, rồi bật cười :

- Ừ, kể cũng lạ . Tôi nhớ lúc trước mỗi khi tức cô chuyện gì, cô ta cũng đến trút cho tôi nghe .

Thật tình lúc đó tôi cũng không ưa cô lắm . Nhưng gặp rồi thì hoàn toàn khác.

Thu Vân nghiêng đầu, cười một mình:

- Không ngờ những lời xuyên tạc cũng có tác dụng của nó.

- Nhiều hơn mức mình tưởng đó Thu Vân.

- Có lẽ thế thật.

Bảo Quân chột im hơi lâu, như đang nhớ ra chuyện gì . Rồi anh ngồi thẳng lên :

- Quay xong phim này rồi, chắc tôi ít có điều kiện gặp cô lắm . Thỉnh thoảng đến rủ đi chơi được chứ ?

- Tất nhiên.

Vừa nói Thu Vân vừa nhìn đồng hồ . Rồi đứng dậy :

- Về thôi anh Quân, khuya quá rồi, có lẽ giờ này chỉ có mình anh với tôi ở đây đó.

- Để tôi đưa cô về.

- Thôi thôi, đưa tôi rồi phải đi qua nhà anh xa lắm.

- Không sao, để cô đi một mình tôi không yên tâm. Lỡ có chuyện gì xảy ra, chắc tôi không yên ổn được.

Thu Vân quay lại nhìn anh một cái. Thấy cái nhìn đó, Bảo Quân nói chữa ngay:

- Để cho một ngôi sao màn bạc gặp tai nạn, chắc tôi khó mà yên ổn được với khán giả.

Thu Vân bật cười:

- Nói phóng đại!

Cô và Bảo Quân đến chỗ lấy xe. BQ dắt ra giúp cô và cười:

- Sao cô không mua du lịch đi Thu Vân, một ngôi sao phải có bề ngoài tương xứng chứ.

Thu Vân lắc đầu:

- Tôi không nghĩ mình là ngôi sao, cũng không thích phô trương. Nếu sau này mất những cái đang có, tôi sợ mình sẽ trở thành lỗ bịch, thế này tôi thích hơn.

BQ gật gù:

- Cô là một trong số rất ít những người khiêm tốn đó Thu Vân.

- Để cảm ơn câu nói đó, tôi sẵn sàng đi ăn cái gì đó nếu anh mời, tôi đói run cả người đây này.

BQ phì cười:

- Rất vui lòng được mời.

Cả hai dắt xe ra đường. Và vào một quán ăn. Mãi đến 2 giờ sáng Thu Vân mới về đến nhà. Một mỏi và không vui. Cô vào phòng tắm. Rồi cứ để đèn sáng mà ngồi suy nghĩ vẩn vơ.

Khi ra ngoài đường, cô linh hoạt và giao thiệp nhiều. Nhưng những lúc về nhà, còn lại một mình, khuôn mặt cô trở nên u ám như không có mặt trời.

Tối nay Quốc Tuấn đã làm tâm trạng cô thêm u ám. Cảm giác của một người bị hất hủi thật ê chề, khổ sở. Không bao giờ cô hình dung nổi mình bị đối xử như thế. Khi ra ngoài xã hội, cô là một ngôi sao. Nhưng lúc riêng tư thì lại là một ngôi sao cô đơn khủng khiếp.

Sáng hôm sau Thu Vân thức dậy khá muộn. Mẹ cô đã đi chợ. Trong nhà chỉ còn người giúp việc. Khi cô xuống phòng khách thì chị ta cũng vừa đi lên cầu thang:

- Cô Vân dậy rồi hả, có một cậu ngồi chờ cô này giờ, tôi không dám gọi cô.

Thu Vân ngó ra phòng khách. Cô hoảng hồn nhận ra Huy Bình. Bản năng làm cô muốn quay lên ngay. Nhưng Huy Bình đã nhận ra cô, anh ta kêu lên:

- Thu Vân!

Thu Vân miễn cưỡng bước ra. Cố trấn tĩnh mình, cô mỉm cười với anh ta:

- Chào anh.

- Anh mới về hôm qua, sáng nay đến sớm, sợ không gặp em, sao lúc này em gầy quá vậy?

- Vầy hả, tôi cũng không để ý nữa.

Huy Bình đẩy chiếc hộp khá lớn đến phía trước :

- Anh mua quà cho em đây.

- Cám ơn anh.

Thu Vân nhìn hộp quà được gói giấy rất đẹp ấy . Cô không có tinh thần nào để vui thích . Chỉ có một nỗi sợ bóp nghẹt trái tim . Lần trước bị anh ta quây ở nhà văn hóa, anh ta đã hăm dọa giết cô . Sau đó nghe nói anh ta đi tù . Thỉnh thoảng cô mơ thấy anh ta với con dao trên tay . Tỉnh dậy cô sợ lạnh người . Sáng nay bất ngờ lại gặp, cô càng thấy hoang mang dữ dội.

Huy Bình nhìn cô dăm dăm :

- Em không vui khi nhận quà của anh sao ?

- Tôi cảm động lắm, cám ơn anh.

Khuôn mặt anh ta có vẻ trầm ngâm :

- Lần trước xuống tàu, anh có tâm trạng chán đời vô cùng, em đã đối xử quá tệ với anh . Lúc ở nhà văn hóa về, anh hận em vô cùng . Nhưng thời gian lênh đênh trên biển, anh lại quên hết, chỉ có nhớ em và tha thứ cho em.

"Nhưng tôi đâu có cần anh tha thứ, chỉ muốn được buông tha mà thôi". - Thu Vân rên rỉ trong lòng . Bây giờ anh ta làm cô yên tâm . Nhưng chán ngán thì không hề giảm sút . Tự nhiên cô thở dài rầu rĩ.

Thấy khuôn mặt như đưa đám của cô, Huy Bình có vẻ buồn :

- Bộ em chán khi thấy mặt anh lắm hả ?

- Không có, tôi vui lắm.

- Thật chứ ?

Thu Vân làm thinh . Bất chợt HB bước qua ngồi sát bên cô :

- Vậy em có nhớ anh không ?

Vừa nói anh vừa định nắm tay Thu Vân . Nhưng cô hoảng hốt rút lại :

- Anh đừng có làm vậy, trong nhà có người đấy.

Huy Bình buông thõng tay xuống, buồn buồn . Thu Vân khẽ liếc nhìn anh ta . Lúc này anh ta có vẻ hiền . Thật ra anh ta cũng không đáng sợ lắm, nếu lúc nào cũng như thế.

Giọng HB hiền khô :

- Anh biết em ghét anh, nhưng anh đâu có làm gì đâu, tại sao vậy Vân ?

Thu Vân đáp thẳng thắn :

- Anh có tính khí bất thường quá, tình cảm phải là tự nguyện, chứ đâu phải áp đặt, nếu không được thì anh đòi giết. Lúc nào cũng bị khủng bố như vậy, không ai dám đến gần anh đâu.

- Nếu em yêu anh, anh sẽ rất hiền, anh thề là như vậy . Và anh thề phải chiếm được em bằng bất cứ giá nào.

"Lại đe dọa" - Thu Vân nghĩ thầm một cách ngao ngán . Cô muốn đuổi Huy Bình về, nhưng không biết làm cách nào, thì anh ta hỏi với giọng điều tra :

- Anh chàng hay nói chuyện điện thoại với anh là gì của em vậy ?

- Không là gì cả.

- Không là gì mà ở nhà em vào ban đêm, em nói thật đi, anh ta tán tỉnh em phải không ?

- Đó không phải là chuyện để anh quan tâm.

- Anh biết anh ta rồi, đó là nhạc sĩ Quốc Tuấn, trước đây anh cũng thích nhạc của anh ta lắm .

Hừ, em là ca sĩ, anh ta có dịp gặp em thường xuyên lắm chứ gì.

Thu Vân cắt ngang câu chuyện :

- Bây giờ tôi phải đi quay phim, anh về vậy nhé.

- Vậy thì anh đưa em đi.

- Không được, tôi có hẹn rồi.

- Em hẹn với ai ?

- Với bạn tôi, anh về đi.

HB vẫn ngồi yên :

- Anh sẽ đi với em.

Thu Vân nhìn anh ta một cách bức mình . Cuối cùng biết không thể đuổi được con người lì lợm này, cô đành buông xuôi :

- Thôi được, anh chờ một chút.

Một lát sau Thu Vân dẫn xe ra đường . Huy Bình kè theo một bên, đến trường quay, anh ta ung dung đi phía sau cô . Và tìm một chỗ khá xa ngồi chờ . Anh ta làm Thu Vân bức mình muốn phát điên . Nhưng cô vẫn cố dần xuống để tập trung làm việc . Dù sao thì hôm nay cũng là ngày quay cuối cùng, cô không sợ bị quấy rầy thế này nữa.

Buổi trưa khi cô trên đường đến chỗ thay đồ, thì Bảo Quân đi theo :

- Này Vân đi ăn bây giờ chưa ?

Nhớ ra Huy Bình đang chờ, Thu Vân lắc đầu :

- Tôi có hẹn với một người bạn rồi, anh đi trước đi.

Bảo Quân nhìn mặt cô chăm chăm:

- Hôm nay cô có vẻ ủ rũ quá, có chuyện gì không, hay là cô bị ám ảnh chuyện hôm qua ?

Thu Vân cười gượng :

- Không có gì đâu, thôi anh đi đi.

Bảo Quân đi rồi, cô tiếp tục đi đến căn phòng ở cuối hành lang . Khi cô trở ra thì đã thấy Huy Bình đứng phía trước . Nghe tiếng mở cửa, anh ta quay lại :

- Tên lúc nãy là ai vậy ?

- Anh hỏi người nào ?

Thu Vân vừa hỏi vừa nhìn HB một cách lo ngại . Mặt anh ta hằm hằm đầy đe dọa . Anh ta nói giọng chất vấn :

- Anh đã thấy hấn đuổi theo em, hấn nhìn em thân mật lắm, còn em thì lại cười với hấn . Nói thật đi, có phải hấn muốn tán tỉnh em không ?

Thu Vân lớn giọng :

- Anh đừng có xen vào chuyện riêng của tôi . Tôi quen biết với ai là quyền của tôi.

- Có phải em đuổi anh vì hấn không, hấn là ai nữa vậy ? Nói đi . Nói mau đi.

Huy Bình chột năm vai Thu Vân lắc mạnh . Còn cô thì cố đẩy ra . Vừa lúc đó có một giọng nói vang lên, nghiêm nghị :

- Buông cô ta ra, đừng có vũ phu như vậy.

Cả hai quay lại phía bậc tam cấp . Quốc Tuấn đang đi lên . Thấy anh, Huy Bình dặc tay Thu Vân một cái :

- À, vậy là em vừa quen với hấn, vừa cặp với anh ta . Cô là đồ khốn nạn.

Anh ta xô mạnh Thu Vân vào cửa . Khiến cô chới với văng xuống gạch . Quốc Tuấn phóng tới một bước để đỡ cô đứng dậy . Nhưng cả hai chưa kịp đứng lên thì Huy Bình đã kéo áo Quốc Tuấn :

- Mày tưởng tao không biết mày là ai hả, lần này tao sẽ tính sổ với mày.

Quốc Tuấn quay lại gạt mạnh HB ra . Còn anh ta thì cứ lao vô . Cả hai quần nhau dưới gạch .

Nhìn cảnh tượng đó Thu Vân không sao chịu nổi . Cô bỏ chạy ra ngoài sân, đến gọi mấy người trong đoàn làm phim . Rồi bỏ ra đường tìm một quán nước ngồi.

Cô tức rưng rưng nước mắt . Vừa căm ghét vừa kinh sợ con người bất thường của Huy Bình . Cô hiểu lẽ ra mình không nên bỏ đi như vậy . Nhưng dù có ai lên án cũng mặc, chứ không thể nào đủ sức nhìn cảnh tượng thô bạo đó.

Một lát Thu Vân trấn tĩnh lại, rồi trở lại trường quay . Mọi người đã dàn xếp xong vụ đánh nhau . Thu Vân không thấy Huy Bình đâu . Và cũng không muốn hỏi về anh ta . Thấy Quốc Tuấn đang đứng phúi áo, cô đi về phía anh :

- Anh có sao không ?

- Không sao.

Thu Vân nhìn thấy áo anh lấm lem, mũi còn dính máu do lau chưa hết . Cô ái ngại :

- Anh nên đi khám xem sao, sợ là chấn thương ở chỗ nào đó mà không biết, dù sao cũng không nên coi thường.

Thấy Quốc Tuấn vẫn lặng thinh, cô lại lên tiếng :

- Xin lỗi anh.

- Xin lỗi cái gì ?
- Thật ra lúc này anh không nên ra mặt với anh ta, cứ để mặc tôi.
- Lúc đó cô sẽ làm gì anh ta ?
- Tôi không biết, nhưng dù sao anh cũng không nên can thiệp, chuyện này không liên quan gì đến anh.

Quốc Tuấn cười nhạt :

- Cô nói đúng, nó không liên quan gì đến tôi.

Thu Vân thấy đau khi nghe nói câu đó . Nhưng suy cho cùng thì đúng là như vậy . Cô liếm môi :

- Lẽ ra lúc này tôi phải cản hai người, nhưng tôi không đủ can đảm chứng kiến . Tôi biết thế là hèn nhát, cho nên tôi muốn xin lỗi.

- Cô ở lại cũng không làm được gì . Cô can chúng tôi nổi không ?

Thu Vân đui lý im lặng . Quốc Tuấn đã phủi xong áo quần . Anh đứng thẳng lên đối diện với Thu Vân :

- Nếu muốn yên ổn, thì cô phải nói Bảo Quân dàn xếp chuyện này cho cô . Anh ta là đàn ông mà . Lúc này chính anh ta có nhiệm vụ bảo vệ cô đấy.

Thu Vân chưa kịp nói gì thì anh đã bỏ đi . Cô ngồi phịch xuống bậc thềm, ngẫm nghĩ những điều anh nói . Càng nghĩ cô càng thấy mình rơi vào những quan hệ rối ren, giống như mớ bòng bong . Tự nhiên cô có tâm trạng muốn trốn thoát tất cả.

Cô nhớ lại ngày trước, và thấy lúc đó mình sượng hơn rất nhiều . Lúc đó chỉ biết tìm việc làm, sống khiêm tốn với công việc . Bây giờ có danh vọng tiền bạc . Nhưng phải chịu bao nhiêu áp lực . Cô không muốn một cuộc sống như thế.

Nếu không là một ngôi sao, chắc chắn cô sẽ không bị một người hâm mộ điên cuồng như Huy Bình . Không bị dư luận khống chế, không sợ đánh mất sự mến mộ của mọi người . Như thế tự do hơn nhiều.

Thu Vân ngồi một mình khá lâu . Khi cô đứng lên thì thấy xung quanh hoàn toàn vắng . Có lẽ mọi người đang nghỉ trưa . Chợt nhớ ra mình chưa ăn gì, cô mệt mỏi đi ra đường mua bánh mì ăn một mình.

Bộ phim đã quay xong, nên mấy ngày sau Thu Vân khá rảnh . Cô tiếp tục trốn chui trốn nhủi Huy Bình . Mỹ Thanh kể với cô là anh ta tới các phòng thu âm, hoặc chờ ở các tụ điểm . Cả cô cũng thấy ngao ngán dùm.

Buổi trình chiếu ra mắt bộ phim được tổ chức rất lớn . Thu Vân bắt buộc đến dự, nhưng cô không thấy vui chút nào . Cô đi với Bảo Quân để giữ vững tinh thần . Vì biết phải đối diện với cái điều mình rất sợ.

Từ lúc quay xong phim tới giờ, Thu Vân chưa gặp Quốc Tuấn . Cô biết chắc chắn tối nay không

thể tránh được nên đã chuẩn bị tinh thần . Cô cố ý đến trễ để tránh mặt Quốc Tuấn . Cho nên cả hai tới thì mọi người đã ở trong phòng xem phim . Đèn tắt nên Thu Vân không nhận rõ ra ai . Cô và Bảo Quân không ngồi ghế, mà đứng bên tường nhìn màn hình.

Thu Vân thấy Quốc Tuấn ngồi ở hàng ghế đầu . Bên cạnh là Mai Châu . Cô nàng ngồi rất thẳng, chăm chú xem phim . Tối nay cô ta ăn mặc quá mức trinh trọng . Có lẽ đối với cô ta, việc xuất hiện bên cạnh Quốc Tuấn trong dịp này đặc biệt quan trọng.

Khi mọi người đứng lên đi ra ngoài, Thu Vân vẫn cố ý nán lại trong phòng . Nhưng Huệ Linh đã đi đến bên cô . Cô nàng dựa lưng vào tường, mắt liếc ra ngoài :

- Thế nào, mày thấy con Châu chưa ?

- Chưa, nhưng sao ?

- Tối nay nó tưởng mình là bà chủ chắc . Nhìn điệu bộ của nó kìa, đĩa bám chân hạc mà tưởng mình ngon lắm. Tao dám chắc nó cố ý phô trương quan hệ của nó với anh Tuấn đấy.

- Đó là việc của nó, tao không quan tâm.

- Này, tao với mày kết hợp chơi cho nó một võ đi.

- Chơi cái gì ?

- Rồi sẽ biết, đi ra ngoài đó đi.

Thu Vân lắc đầu :

- Thôi . Tôi không muốn đâu.

Huệ Linh huých tay cô một cái :

- Mày giành lại anh Tuấn đi, tao sẽ giúp cho . Thấy cách lên mặt của nó tao xốn mắt quá . Mày dư sức hạ nó mà, tội gì để mang tiếng bị đá.

Thu Vân lắc đầu nguầy nguậy . Cô đã quá sợ sự giúp đỡ của Huệ Linh rồi . Nếu ai chơi với cô nàng, thì đó là liên minh của quỷ sa tăng . Cô không muốn tự đánh vào mình.

Sau này Huệ Linh chuyển hướng tấn công sang Mai Châu . Cô được yên ổn nên rất mừng, cho vàng cũng không dám liên kết với cô nàng nguy hiểm này.

- Tao không thích anh ta, cũng không muốn giành giật . Còn chuyện riêng của hai đứa mày, mày tự giải quyết với nó đi . Tao không thích dính dáng đến họ, thật đấy.

- Mày thật lạ, không biết nên nói hèn nhát hay cao thượng nữa . Nhưng tao nghĩ mày điên nhiều hơn.

Cô nàng gục gặc đầu, như ngẫm nghĩ :

- Bây giờ tao thấy dù sao chơi với mày cũng sướng hơn . Mày cũng có học thức, nhưng không lên mặt như nó . Nó là cái thá gì mà chỉ trích tao . Lúc nào cũng cố chứng minh cho mọi người thấy tao ít học hơn nó, đồ chó !

- Mày có biết câu này không, chơi dao có ngày đứt tay . Lẽ ra mày không nên thật hết mình với

nó . Bị bạn bè mình giúp đỡ hạ mình thì đau lắm.

Câu nói của Thu Vân hình như làm Huệ Linh tức khí lên . Cô hùng hùng hổ hổ :

- Mà xem, tối nay tao sẽ chơi nó một cú bẻ mặt này.

Cô nàng đi băng băng ra phòng ngoài . Tiến thẳng về phía nhóm người đang đứng bên cửa sổ .

Thu Vân tò mò nhìn theo . Cô thấy Mai Châu đang đứng sát bên Quốc Tuấn . Dáng đứng rất thẳng, ngực hơi uốn tới trước . Cổ ra dáng bà chủ, quý phái . Còn Quốc Tuấn thì nói chuyện với ông Luận . Họ nói gì đó và mọi người cười rộ lên, vẻ như rất hưng phấn.

Huệ Linh bước xen đứng giữa, đối diện với Mai Châu . Không biết cô ta nói gì mà vẻ mặt Mai Châu sượng sượng . Nhưng cô ta cố làm tỉnh và mỉm cười . Còn mấy người kia thì có vẻ nửa thú vị nửa nghiêm trang . Thu Vân không thấy rõ Quốc Tuấn lắm, vì anh đã quay lưng về phía cô.

Lát sau Huệ Linh đi chỗ khác . Cô ta đưa mắt tìm, rồi đi lại phía Thu Vân, cười đắc thắng :

- Tao đã nói chơi là chơi tới bến mà, cho hết kênh kiệu.

- Mà nói gì với nó vậy ?

- Tao hỏi có phải lần trước thấy mày chụp hình lịch, nó đến yêu cầu anh Quân chụp cho nó không ? Con nhỏ quê liền, chối biến liền.

Bảo Quân trợn mắt :

- Cô hỏi chuyện đó trước mặt mọi người à ?

- Chứ sao, vậy mới làm cho nó hết đường chống đỡ chứ . Chưa hết đâu, còn nữa, câu đầu nó chối . Tao làm bộ tin . Và chơi tiếp câu thứ hai, tao hỏi nó có đến gặp anh Quân nhờ anh nói ông Luận cho một vai không, vai phụ cũng được . Con nhỏ nói cứng lắm, phủ nhận liền.

- Trời, thật kinh khủng, có thể chà đạp nhau cho chết vậy sao ? - Thu Vân lẩm bẩm.

Huệ Linh cười tỉnh bơ :

- Với con đó phải trị như vậy mới được . Để nó biết mình không phải tay vừa.

Bảo Quân xen vào :

- Cuối cùng cô ta phản ứng ra sao ?

- Ban đầu nó cứng cỏi lắm, làm như không có chuyện gì . Nhưng sau đó tôi tấn công quá, hết đỡ nổi luôn . Anh biết cuối cùng là sao không ?

- Sao ?

- Nó chửi tôi là đồ khốn nạn . Tôi cười và bỏ đi . Trời ơi, gì chứ tôi còn khoái nghe chửi nữa là, cho mọi người biết nó một chút . Hừ, hết làm ra vẻ ta đây có học nữa . Hết tiêu thụ luôn.

Huệ Linh nghênh mặt lên :

- Tui không có bằng đại học, tui ăn nói thiếu văn hóa vậy đó . Nhưng không giả dối . Mấy người học cao bày đặt tạo bộ mặt trí thức, chứ nổi nóng lên rồi thì cũng mất dạy như ai, tui nói đúng không ?

Bảo Quân cười :

- Tôi biết cô nói Mai Châu, nhưng có ám chỉ Thu Vân trong đó không vậy ?

- Lúc trước thì có, bây giờ thì không.

Thu Vân rất muốn hỏi Quốc Tuấn phản ứng ra sao . Nhưng lại không dám . Cô mà hỏi Huệ Linh thì chẳng khác nào hỏi cả giới ca sĩ . Và tự ái không cho phép cô tỏ ra quan tâm đến anh.

Huệ Linh huyền thuyên một lúc rồi biến . Thu Vân thấy cô ta lẩn vào đám đông, hết nói chuyện với người này đến người khác . Cô nàng đang bắt giò cho những mối quan hệ mới . Và rất có khiêu ngoại giao.

Thu Vân chỉ đứng một chỗ với Bảo Quân chứ không đi đâu . Cô không thích tiếp xúc nhiều .

Càng không thích nói chuyện . Nhưng mặc dù thế, chỗ cô đứng cũng có người tìm tới bắt chuyện . Và suốt buổi tối, cô không chạm trán với Quốc Tuấn lần nào.

Quốc Tuấn và Mai Châu ra về sớm . Thu Vân thấy họ đi ngang cửa, rồi xuống cầu thang . Vẻ mặt Quốc Tuấn trầm ngâm như bình thường . Nhưng Mai Châu thì có vẻ sượng sùng, thiếu tự nhiên . Thu Vân hiểu tối nay Huệ Linh đã cho cô ta một đòn quá nặng . Nặng bằng tất cả những lần nhỏ nhặt mà cô ta hạ Huệ Linh . Có lẽ lần này cô ta sẽ biết thu mình trước đối thủ của mình. Một lát sau cô nghe phòng ngoài có tiếng lao xao, người ta truyền miệng về một vụ thanh toán nhau . Cô không quan tâm lắm . Nhưng đến khi ông Luận nói với Bảo Quân thì cô rụng rời cả người.

- Cậu Tuấn vừa ra xe thì có hai tên xông ra đâm cậu ta . Cô Châu kêu cứu kịp lúc, chứ không thì có chuyện nữa.

Thu Vân bước nhanh tới một bước :

- Chú nói sao ?

- Chuyện mới xảy ra lúc này, có lẽ là một vụ thanh toán . May là công an bắt kịp hai tên đó, đợi họ điều tra xem sao.

- Còn anh ấy thì có sao không ? Thế nào, tại sao một chuyện lớn lao như thế mà không ai biết gì cả vậy.

- Chuyện bất ngờ quá, họ về sớm mà không nói với ai, khi tôi xuống thì người ta đã đưa cậu ấy vào bệnh viện . Có lẽ có ai đó thuê người làm việc này.

Thu Vân lặng lẽ nghe trái tim đau thắt, như có ai bóp nghẹt, cô lơ mờ nghĩ đến Huy Bình .

Không phải là nghi ngờ, mà gần như chắc chắn . Anh ta đã từng đòi thanh toán Quốc Tuấn kia mà.

Nỗi nghi ngờ dày dò làm cô chấn động phát điên . Nhưng cô không dám hé môi nói với ai .

Trong thâm tâm, cô muốn phủ nhận ý nghĩ đó . Nếu thật sự là Huy Bình ra tay, thì cô sẽ khó xử và sẽ căm thù anh ta hơn.

Trong phòng, mọi người vẫn xôn xao bàn tán chuyện Quốc Tuấn . Có mấy người bạn thân của anh đến bệnh viện . Thu Vân ngồi khụy xuống ghế . Âm thầm với cơn hoảng loạn trong lòng mình.

Rồi bao giờ sẽ đến lượt cô đây ? Chắc chắn anh ta sẽ chẳng bao giờ buông tha cô.

Thu Vân muốn đến bệnh viện . Nhưng cô bị giằng xé giữa nỗi sợ và sự nóng ruột, cô sợ Quốc Tuấn sẽ trút tất cả thù hận vào cô . Lúc ấy còn đau đớn hơn nữa . Đau mà không biết kêu với ai.

Như hiểu nỗi lòng cô, Bảo Quân ngồi xuống bên cạnh nói như khuyên :

- Cô hãy đến đó một chút đi, biết đâu chuyện này có dính dáng đến cô.

Thu Vân ngẩng lên, mặt tái nhợt :

- Anh cũng nghĩ vậy nữa sao ? Có thật anh cũng nghĩ như vậy không ?

- Kết hợp với những gì tôi đã thấy lần đó, tôi nghi ngờ anh ta, vì anh Tuấn đâu có thù oán với ai.

- Tại sao anh không nghĩ đó là ai khác ?

BQ nhìn cô chăm chú :

- Cô cũng nghĩ như tôi, nhưng muốn phủ nhận phải không ?

- Tôi không biết, nhưng tôi không muốn có thêm một gánh nặng . Bao nhiêu đó quá đủ rồi.

- Dù sao cô cũng nên đến xem anh ấy ra sao, lấy tư cách là một người bạn cũng được vậy.

- Tôi biết.

Thu Vân trả lời như người mất hồn . Cô đứng lên, đi theo BQ xuống đường . Khi cả hai đến bệnh viện thì gặp Mai Châu và một số người đứng ngoài phòng cấp cứu . Mai Châu ngồi phịch dưới thềm . Vẻ mặt lo sợ . Thấy Thu Vân, cô cau mặt khó chịu . Và ngó đi chỗ khác.

Bảo Quân đi về phía nhạc sĩ Khải Minh :

- Thế nào rồi anh ?

- Còn đang tiếp máu, tất cả là 4 nhát dao, máu ra nhiều quá.

Thu Vân mở to mắt nhìn nhạc sĩ Khải Minh, ông ta cũng nhìn cô, rồi nói như trấn an :

- Chắc không đến nỗi đâu . Vì nếu trúng tim thì đã chết rồi.

Cô thều thào :

- Ông có dám chắc là sẽ không có chuyện gì không ?

Mai Châu chợt quay lại :

- Nếu có chuyện gì thì anh ha gì đến mày . Sao mày có vẻ lo quá vậy, mày nên đứng ngoài chuyện này đi.

Thu Vân quắc mắt nhìn Mai Châu :

- Bạn bè không thể thăm hỏi nhau sao ?

Thấy chiến tranh sắp bùng nổ . Mọi người vội can thiệp :

- Thôi đi Mai Châu, sao lại gây ở đây, chỗ này là bệnh viện cô không nhớ sao ?

Mai Châu đang ở tâm trạng kích động, cô bất kể tất cả . Và cũng quắc mắt nhìn Thu Vân :

- Tao biết mày với con Linh liên kết nhau hạ tao, rồi mày sẽ biết.

- Mày cũng đáng bị đối xử như vậy lắm.

Nói xong cô quay người bỏ đi . Bảo Quân cũng đi theo . Ra đến cổng, anh nói nhỏ nhẹ :

- Cô mất bình tĩnh quá rồi Thu Vân, tại sao lại cãi nhau với cô ta, cô không còn là cô nữa rồi.

Thu Vân ngược mặt lên nhìn trời . Gió đêm làm cô bứt căng thẳng một chút, giọng cô dịu lại :

- Tôi cũng không biết tại sao mình lại vậy, tôi...

Thu Vân ngừng lại, rồi bật khóc :

- Tôi không chịu nổi khi chuyện xảy ra như thế, mà cũng không phân tích được tại sao.

- Tôi hiểu rồi, lẽ ra cô không nên đến đây . Đâu có gì khẳng định là Huy Bình làm chuyện này .

Vậy thì cô không có lỗi, mà cũng chẳng còn là người yêu, tóm lại là không liên quan gì đến cô .

Lúc này tôi không khuyên cô đến thì hay hơn.

Thu Vân không trả lời . Nhưng lồng ngực cô muốn nổ tung vì căm giận . Mai Châu lấy quyền gì không cho cô đến thăm Quốc Tuấn chứ . Đờ ngang ngược !

Nhưng rồi một ý nghĩ khác làm cơn giận xui đi . Dù muốn dù không thì cô cũng phải thừa nhận họ là của nhau . Cô chỉ là người ngoài . Thật là đau khổ khi phải thừa nhận như vậy.

Cô lặng lẽ đi bên Bảo Quân . Đầu óc theo đuổi những ý nghĩ riêng . BQ cũng để cho cô được yên tĩnh . Cả anh cũng lặng thinh.

Trước khi chia tay, Thu Vân ngập ngừng :

- Tôi có thể nhờ anh điều này không ?

- Tôi sẵn lòng làm bất cứ chuyện gì cô nhờ . Nói đi.

- Anh hãy đến công an tìm hiểu dùm, xem họ điều tra ra chưa.

BQ nhìn cô hơi lâu rồi gật đầu . Thu Vân nói thêm :

- Dù có thế nào, anh cũng đừng giấu tôi nhé.

- Chuyện mọi người đều biết như vậy, muốn giấu cũng khó lắm, cô yên tâm đi.

- Cám ơn anh.

Thu Vân đi vào nhà, môi trường đã về và chuẩn bị đi ngủ . Lúc sau này trốn Huy Bình, cô hay đến ở đây . Mỹ Thanh không hay biết chuyện mới xảy ra lúc này, nên cô kể huyền thuyên về chuyện đụng chạm của hai ca sĩ nào đó . Thu Vân nghe một cách lơ mơ chứ không hỏi.

Hôm sau Bảo Quân đến tìm cô, anh nói như thông báo :

- Hai tên đó khai rằng tụi nó dâm thuê, công an đang lùng bắt Huy Bình, nghe đâu hẵn đang trốn.

Mặt Thu Vân xanh nhợt đi . Dù đã nghi ngờ trước, nhưng khi nghe chính xác, cô cũng không khỏi thót tim . Cô ngồi phịch xuống băng đá :

- Tôi phải làm sao đây anh Quân ?
- Điều trước tiên là cô không có lỗi . Cô đâu có xúi giục anh ta làm chuyện đó, vậy thì không sợ gì cả.
- Tôi đâu có sợ tội, nhưng vì tôi mà anh Tuấn như thế, chẳng khác nào tôi phải chịu trách nhiệm . Còn nữa, tôi biết làm sao để thoát khỏi Huy Bình bây giờ.
- Trước sau gì anh ta cũng bị bắt thôi.
- Cái đó đâu phải là chấm dứt . Tôi chỉ muốn anh ta không thêm quan tâm đến tôi mà thôi.
- Bây giờ cô sẽ làm gì, Thu Vân ?
- Tôi cũng không biết nữa.

Bảo Quân ngồi lại một lát rồi về . Thu Vân đi lên phòng Mỹ Thanh, bồn chồn hết đứng lại ngồi . Cuối cùng cô thay đồ đi đến bệnh viện.

Cô tìm phòng Quốc Tuấn khá dễ dàng . Anh đã tỉnh lại có vẻ vết thương không quá nặng như cô nghĩ . Có vài người trong phòng, toàn là những người cô quen biết . Rất may là không có Mai Châu nên cô đỡ phải thấy ngượng ngạo .

Chương 8

Hình như bạn bè cố ý để hai người nói chuyện riêng, nên ai cũng về rất sớm . Cuối cùng khi còn lại hai người, Quốc Tuấn mới nhìn cô :

- Cô đến đây làm gì ?
- Câu hỏi của anh chẳng khác nào xua đuổi . Thu Vân liếm môi, nói nhỏ :
- Anh có sao không ?
 - Cũng không đến nỗi.

Cả hai im lặng hơi lâu . Rồi Thu Vân nói một cách khó khăn :

- Anh... anh có biết tại sao không ? Ý em muốn nói là hai người đó...

Quốc Tuấn ngắt lời :

- Có người nói với tôi rồi, mà dù không nói, tôi cũng đoán được đó là ai.
- Em không ngờ anh ta làm thế với anh.
- Lẽ ra nạn nhân là Bảo Quân chứ không phải tôi, phải không ?

Thu Vân đang mất bình tĩnh nên không hiểu hết ẩn ý của câu nói đó . Cô ngồi im, đưa mắt nhìn anh . Quốc Tuấn nói một cách bình thản :

- Cô luôn lập lờ với anh ta, tại sao cô không công khai tình cảm của cô, lại để nhập nhằng như

vậy.

- Em không có tình cảm nào nên có gì phải công khai . Nếu em biết anh ta dám làm chuyện này, thì thà em...

Tự nhiên cô đâm ra tủi lòng, không nói được . Quốc Tuấn nói tiếp :

- Thì thà cô ưng lấy anh ta phải không ? Nhu nhược đến thế sao ?

- Em không nghĩ đến chuyện đó . Nghĩ đến việc thuộc về anh ta, là em sợ đến chết được, không bao giờ có chuyện đó.

- Vậy thì hãy nói Bảo Quân dàn xếp với anh ta, tôi chắc chắn rằng sẽ đến lượt cô đó.

Thu Vân mở lớn mắt, thì thào :

- Sao ?

- Tôi tin anh ta dám giết cô, đừng để có một bi kịch như vậy.

Thấy vẻ mặt Thu Vân không thay đổi, anh nói như cảnh tỉnh :

- Đừng chủ quan, tôi không muốn thấy cô chết vì một tên si tình điên khùng đâu.

- Tại sao anh lại nói như vậy ? Có phải anh còn quan tâm đến em không ?

Quốc Tuấn nói lạnh lùng :

- Quan tâm, nhưng không nhiệt tình, bạn bè cũng có thể khuyên như vậy.

Thu Vân cúi mặt nhìn xuống tay mình, răng cắn chặt nén xúc động :

- Tối qua khi nghe tin anh như thế, em... em đã không thể nào bình thường được dù rất muốn như thế.

Quốc Tuấn nhìn cô chằm chằm, giọng lãnh đạm :

- Cô sợ bị liên lụy ?

- Không, không phải như thế, em không giải thích được . Hôm qua em có đến, nhưng lại gây với Mai Châu, cuối cùng em đã bỏ về . Nó không muốn em đến đây và có quyền như thế, điều đó làm em đau khổ.

- Đau khổ vì đã cãi nhau và đã thua cuộc ? Bởi vì cô là một ngôi sao ?

Thu Vân nói hấp tấp :

- Đừng đánh giá lệnh lạc như thế, em thật sự đau khổ vì em không có quyền đến thăm anh . Em không chịu nổi cảm giác mình là người ngoài cuộc.

Quốc Tuấn hơi nghiêng người tới nhìn cô . Rồi lại dựa vào thành giường :

- Cô nói gì vậy ?

Thu Vân không hiểu có phải mình bị quỷ ám không, cô quá xúc động và nói ra cái điều chính mình cũng không ngờ :

- Em không chịu nổi nếu tiếp tục làm người ngoài cuộc, vì trong thâm tâm em vẫn xem anh là của em.

- Bình tĩnh đi, đừng để phải hối hận vì những điều lỡ nói.

Trong một thoáng, Thu Vân hơi khựng lại . Kinh hãi vì những điều mình đã nói ra . Trong đầu cô thoáng nghĩ đến bạn bè, dư luận... Nhưng điều đó chỉ đến trong khoảnh khắc và lướt qua ngay . Còn sự xúc động thì vẫn làm cô run rẩy, có nhu cầu được bộc lộ.

Cô nuốt nước miếng, cố ngăn một cảm giác nghèn nghẹn trong họng . Giọng vẫn nhiệt thành :

- Em không đủ sức dối mình nữa, cứ để em nói và hãy tin em, bây giờ em bất chấp tất cả, chỉ muốn giành lại anh . Em chịu không nổi cái khổ này nữa.

- Cô bình tĩnh đi . Có hiểu mình nói gì không ?

- Em hiểu chứ . Em cứ nghĩ khi chia tay rồi, em sẽ thấy nhẹ nhàng, không bị nghi ngờ ghen tuông . Nhưng thực tế lại không như em nghĩ, em càng thấy ghét Mai Châu hơn . Vì nó có được anh . Suốt thời gian qua em đau khổ lắm.

Vẻ mặt Quốc Tuấn vẫn không hề thay đổi . Vẫn trầm ngâm và hơi lạnh lùng . Như những gì đã nghe không hề tác động đến anh :

- Nếu trước đây nghe cô nói như vậy, có lẽ tôi vui lắm . Bây giờ thì muộn rồi, nó không làm tôi xúc động nữa.

- Anh không tha thứ được cho em ?

- Vấn đề không phải là tha thứ mà là không còn rung động . Tình cảm đã hết rồi thì dù muốn tha thứ nó cũng không sống lại được, cô hiểu không ?

- Anh thật sự yêu Mai Châu, và cần thiết phải có nó ?

- Cô ấy làm tôi cảm động . Và tôi đã quyết định cưới cô ấy . Tôi quyết định quên quá khứ rồi, thì không có lý do gì để mềm lòng.

Thu Vân đứng ngay dậy, bước đến cửa sổ . Hai tay cô bám chặt lấy thành cửa . Cảm giác tuyệt vọng tràn ngập trong lòng.

Phía sau cô, giọng Quốc Tuấn vẫn trầm trầm vững vàng :

- Tôi có lỗi khi đã lỡ đi quá xa, cả cô cũng vậy, đã lỡ đập bỏ thì đừng nghĩ đến chuyện hàn gắn . Muộn rồi.

Thu Vân bậm môi, chớp chớp mắt cố đừng khóc . Cô cứ đứng như vậy hơi lâu . Rồi cuối cùng quay lại :

- Anh đã nói vậy rồi thì em không còn lý do gì để thuyết phục . Chào anh.

Không đợi Quốc Tuấn trả lời, cô bước trở lại ghế lấy chiếc giỏ, hấp tấp đi ra cửa.

Thu Vân đi trên hành lang mà nước mắt cứ rưng rưng . Chưa bao giờ cô bị cảm giác nào bề bàng hơn . Lần đầu tiên cô hạ mình trước Quốc Tuấn . Còn anh thì từ chối thẳng thừng . Cô hối hận đã đại dốt nói ra . Nếu lúc này làm chủ được bản thân mình thì đâu phải nhục nhã thế này. Mọi người đang ngồi nói chuyện phiếm thì Huệ Linh bước vào quán . Đi thẳng đến bàn . Vừa

quăng chiếc xác tay xuống bàn, cô vừa ngồi phịch xuống ghế, hậm hực :

- Tụi mày có biết con Châu mới giờ trò khốn nạn gì không ? Nó nói xấu tao với anh Hoàn, chính miệng nhỏ em ảnh kể cho tao nghe . Chịu được không ?

Thu Vân đặt ly nước xuống bàn, tò mò nhìn Huệ Linh , Mỹ Thanh thì nhún vai :

- Con đó coi tấm ngấm vậy mà ghê thật.

- Hết chuyện đi nói xấu người ta với nguoi yêu của họ . Điên.

Mỗi người một câu bàn tán . Từ hôm xảy ra cuộc đụng độ Ở buổi trình chiếu phim, mâu thuẫn giữa hai cô nàng trở nên căng thẳng . Và là đầu đề bàn tán xôn xao khi các cô gặp nhau . Thật ra mọi người cũng không ưa gì Huệ Linh . Nhưng thái độ hống hách của Mai Châu làm các cô ghét, và chuyển sang đồng tình với Huệ Linh . Đó là một liên minh có tính chất thời sự. Và sẽ thay đổi nếu ai đáng ghét hơn.

Thu Vân ngồi im, cố ý không tham gia câu chuyện . Từ lần nói chuyện với Quốc Tuấn, cô âm thầm với mọi cay đắng của mình . Và thề với lòng sẽ không vướng bận về họ nữa . Cho nên cô đứng ngoài những câu chuyện có dính dấp tới Mai Châu.

Thấy Thu Vân cứ im lặng , Huệ Linh quay qua cô :

- Hôm ở bệnh viện, mày còn bỏ về, chứ gặp tao là khỏi đi, tao đập vào mặt nó chứ không bỏ cuộc đâu.

Hạnh Lan bĩu môi :

- Mà tao không hiểu nó lấy quyền gì không cho mày vào thăm, bộ nó là vợ ảnh sao . Đồ vô duyên.

Huệ Linh hươ tay lên :

- Nếu tụi bay thấy được đáng điệu bà chủ của nó, chắc còn tức cười chết được . Cầm ly thể này này.

Vừa nói cô cầm chiếc ly trên bàn một cách kiểu cách . Mặt nghiêm trang và ngồi thẳng lên . Cử chỉ đó làm cả bọn phá lên cười . Thế là Huệ Linh hùng chí kể lại toàn bộ cuộc đụng đầu đó . Cô đã kể có đến chục lần mà vẫn còn hứng thú . Và người nghe cũng khoái chí phê phán . Không biết đề tài này sẽ còn hấp dẫn đến bao giờ.

Cả bọn đang nói rôm rả thì ngoài cửa, nhạc sĩ Sĩ Đại bước vào . Đó là một thanh niên cao lớn, trắng trẻo như con gái . Anh rất vui vẻ và chịu nói chuyện . Nên có rất nhiều bạn.

Trong giới nhạc sĩ, anh và Quốc Tuấn có nhiều điểm khá giống nhau . Đẹp trai, lịch sự, phong cách dễ mến . Đều có mối quan hệ rộng rãi và các cô gái rất mến mộ . Có điều Quốc Tuấn thì trầm lặng hơn anh . Và hoạt động rộng hơn.

Vừa thấy Sĩ Đại, Hạnh Lan đã kêu to :

- Anh Đại, tới đây.

Cả bọn cùng quay ra nhìn, nhiều cái ngoắc tay hướng về Sĩ Đại, làm anh trở thành nhân vật được chú ý nhất trong quán . Anh tỉnh bơ như không thấy điều đó . Và đến kéo ghế ngồi cạnh Thu Vân :

- Sáng nay các cô tập hợp vui quá vậy ?

Huệ Linh quên hẳn chuyện lúc nãy . Cô nói vui vẻ :

- Phải anh gặp tụi này sớm hơn thì tụi này đồng ý để anh mời đi ăn sáng rồi . Anh mất một dịp may đấy nhé.

Sĩ Đại cười rộng miệng :

- Thôi cảm ơn, dịp may đó làm anh sợ quá.

- Rồi, gặp trùm keo kiệt rồi.

- Vậy chứ Thu Vân mà yêu cầu là anh đi liền.

- Chứ gì nữa, nhỏ Vân mà đòi thì anh dám dẫn hết cả giới ca sĩ đi ăn sáng mỗi ngày lắm.

Cả bọn cười ré lên . Thu Vân cũng cười theo :

- Muốn gì thì quý vị cứ nói, sao lại gài tui vô.

- Tại tiếng nói của mày mới có giá trị . Phải không anh Đại ?

Sĩ Đại cười cười, không phản đối cũng không thừa nhận . Nhưng phần không phản đối lại nhiều hơn . Tự lúc sau này ai cũng biết anh kết Thu Vân . Và trêu chọc công khai . Thu Vân chỉ cười và bỏ ngoài tai những lời gán ghép ấy . Dù cô cũng có linh tính anh thích cô.

Khi mọi người đứng lên ra về, anh giữ Thu Vân lại :

- Lát nữa Vân về sau được không, anh có chuyện muốn nhờ Vân.

Thu Vân chưa kịp trả lời thì Mỹ Thanh đã la toáng lên :

- Trời trời, hôm nay công khai mời riêng nhỏ Vân nữa kìa trời . Em ở lại có được không anh Đại ?

Huệ Linh đẩy vai cô :

- Đừng có làm kỳ đà cản mũi, để "hai trẻ" tự do đi ong.

Cả đám cười khúc khích . Rồi lục tục đi ra . Đợi không còn ai, Sĩ Đại rút trong túi ra một bản nhạc:

- Anh định nhờ Vân giới thiệu ca khúc mới . Vân có tin là mới sáng nay anh còn chưa viết lời cuối không ?

Thu Vân nhướn mắt :

- Anh viết mới xong hả?

Vừa nói cô vừa đón lấy bản nhạc, lẩm nhẩm đọc . Rồi ngẩng lên :

- Anh viết lời hay quá.

- Vân nhận không ?

Thu Vân xếp tờ giấy lại :

- Nhận chứ . Hôm nay em rảnh, tập ngay cũng được.
- Vậy thì tốt quá . Em muốn tập ở đâu ?
- Ở đâu cũng được.
- Anh có chỗ này hay lắm, mình đi bây giờ chứ ?
- Dạ.

Cả hai đứng dậy rời quán . Vừa ra đến cửa thì gặp Mai Châu . Cô nàng đi với một cô bạn là diễn viên múa . Gặp nhau, hai cô không thèm nhìn, nhưng lại hiểu rất rõ từng cử chỉ của nhau.

Khi đi một đoạn . Chợt Mai Châu quay lại gọi :

- Vân.
- Sĩ Đại và Thu Vân đứng lại, Mai Châu đi đến trước mặt Thu Vân :

- Anh Tuấn đã ra viện rồi, không tới thăm sao ?

Thu Vân nhìn vào tận mặt Mai Châu, nhếch môi :

- Thăm thì cũng được . Nhưng chỉ sợ tim mày nhảy ra ngoài thôi . Để Huệ Linh đến được rồi.
- Nói xong cô quay người bỏ đi . Mai Châu tím mặt nhìn theo . Sĩ Đại đi theo Thu Vân, cười cười :
- Sau này cô ta thay đổi nhiều quá, lúc mới vào nghe cổ rất hiền.
- Vì vậy Huệ Linh mới bị lừa . Mà thôi, em không muốn nói đến họ nữa.

Nói xong cô hiểu rằng đó là sự che giấu vụng về . Đó là trốn tránh chứ không phải không muốn .

Nếu Mai Châu biết được nỗi thất tình của cô, chắc cô ta sẽ hả hê lắm.

Chính vì tâm lý đó mà Thu Vân luôn tạo ra vẻ hoạt bát yêu đời để che giấu.

Cô tập bài hát mới với Sĩ Đại . Và đi ăn trưa với anh ở câu lạc bộ . Cô gặp Quốc Tuấn ở đó . Anh đang ngồi với nhạc sĩ Khải Minh . Thấy hai người, ông ta vẫy lại ngồi cùng bàn . Không thể từ chối yêu cầu như vậy, Sĩ Đại quay qua Thu Vân, nói nhỏ :

- Thế nào, Vân ? Anh để Vân quyết định đấy.

Thu Vân hơi lưỡng lự, cô thấy kinh khủng khi phải ngồi cùng bàn với Quốc Tuấn . Nhưng không thể làm lơ với nhạc sĩ Khải Minh . Cuối cùng cô quyết định :

- Cứ đến đó đi anh, em thấy đông người càng vui hơn chứ sao.

Cả hai ngồi xuống bàn . SD đối diện với Quốc Tuấn . Thu Vân ngồi trước mặt Khải Minh . Ông ta hỏi ngay :

- Nghe nói ông Luận định làm thêm bộ phim thứ hai . Vẫn ê kíp cũ, lần này cô tham gia chứ, Thu Vân ?

Thu Vân hơi bất ngờ :

- Vậy à ? Tôi chưa nghe nói . Nhưng có lẽ tôi sẽ không tham gia.
- Sao thế, cô đã trở thành diễn viên điện ảnh rồi, bỏ ngang vậy sao ?

- Cũng không biết nữa.

Sĩ Đại lên tiếng :

- Tôi đang nhờ cô ấy giới thiệu ca khúc mới . Chúng tôi tập từ sáng giờ.

- À, vậy sao ? Bài nào Thu Vân giới thiệu thì chắc thành công rồi.

Thu Vân mỉm cười :

- Chỉ có 20 % thôi, còn 80 % kia là do chất lượng bài hát, tôi đâu có quyế định nổi.

Từ nãy giờ Quốc Tuấn không nói câu nào, chỉ lẳng lặng ăn . Và thái độ của anh có vẻ không muốn tham gia câu chuyện . Sĩ Đại tìm cách gợi chuyện :

- Anh đang làm album nhạc mới phải không, xong chưa ?

- Sắp xong, còn khoảng một tuần nữa.

- Đĩa hay băng ?

- Đĩa.

SD nói một câu xã giao :

- Nghe nói anh tập trung toàn các ngôi sao, tung ra thị trường chắc phải thắng thôi.

Câu nói đó chẳng khác nào tiếng búa chan chát vào tai Thu Vân . Anh ta ra album đặc biệt như vậy mà không có cô tham gia . Anh loại cô ra ngoài những hoạt động của mình . Biết rằng điều đó là hiển nhiên . Nhưng sao Thu Vân vẫn thấy buồn.

Không khí tự nhiên lắng xuống . Hai người, Khải Minh và Sĩ Đại chợt nhận ra sự im lặng khác thường của Thu Vân . Cô cũng nhận ra không khí khác lạ đó . Cô bèn nhìn Quốc Tuấn, cố lấy giọng tự nhiên :

- Nghe nói anh ra viện tuần trước, anh khỏe hẳn chưa ?

- Khỏe rồi . Không sao cả.

Cách nói chuyện chủ động của Thu Vân làm không khí bớt ngượng ngập hơn . Nhạc sĩ Khải Minh nói như vô tư :

- Anh ta bị bắt như thế, sau này ra tù chắc sẽ không dám quấy nữa . Coi như không sợ rắc rối .

Hôm đó cậu làm tôi sợ hết hồn.

Cả Thu Vân và Quốc Tuấn đều vô tình nhìn nhau . Rồi nhìn tránh đi . Câu nói của Khải Minh làm không khí lại rơi vào ngượng ngập . Thu Vân cảm thấy không có lý do gì để kéo dài cuộc gặp này nữa, cô quay qua ra hiệu cho Sĩ Đại . Rồi đứng lên:

- Tôi và anh Đại còn chút công việc, xin phép về trước vậy.

Nhạc sĩ Khải Minh mỉm cười :

- Ngồi lại uống trà chơi, giờ nghỉ mà.

Nhưng Thu Vân đã nhất định tạm biệt hai người . Cô và Sĩ Đại rời căn tin . Cả hai ra ngồi nơi băng đá . Thu Vân đột ngột đề nghị :

- Sao anh không ra một đĩa nhạc của mình đi . Em sẽ hát, em nghĩ chắc sẽ không tệ đâu.

- Sao bỗng nhiên Vân có ý nghĩ đó ?

- Em cũng không biết nữa . Có lẽ mai mốt em chỉ hát nhạc của anh thôi . Biết đâu lại có gì mới, em chán phong cách cũ lắm rồi.

Sĩ Đại nhìn cô thật lâu :

- Hình như Vân đang có tâm trạng không bình thường.

Thu Vân lặng thinh . Có lẽ Sĩ Đại nói đúng . Trong cô rung rức cảm giác tự ái . Muốn chứng minh mình bất cần . Đúng hơn là muốn lao vào quan hệ mới để tự dứt khoát tư tưởng của mình.

Thế là suốt một tháng, Thu Vân không nhận biểu diễn ở đâu . Cũng không xuất hiện trước bạn bè . Cô và Sĩ Đại thường gặp riêng nhau ở một phòng thu trong con hẻm . Vừa tập vừa thu âm . Cô làm việc cật lực và mệt nhoài, để quên đi tâm trạng buồn khổ của mình.

Sáng nay Thu Vân đến quán nhạc sĩ vì cô hẹn với một người làm băng đĩa . Ông ta mời cô vào chương trình ca nhạc đặc biệt của mình . Và cô không từ chối, vì chương trình đó cũng qui tụ toàn những ngôi sao.

Khi Thu Vân vừa bước vào quán, cô nghe tiếng Huệ Linh gọi lớn :

- Ê, Vân . Vân, lại đây.

Thu Vân thở dài . Đi đến đâu cũng gặp cô nàng lắm chuyện này . Cô không thích chút nào .

Nhưng cũng bước về phía bàn của họ.

Lâu lắm rồi Thu Vân mới trở lại chỗ này . Mọi thứ đều vẫn quen thuộc như trước đây . Chẳng có gì thay đổi ngoài cô, người tránh mặt giới ca sĩ, nhạc sĩ . Không hiểu sao cô thấy bồi hồi . Chính cô cũng thấy là vì giờ này mà mình còn đa cảm.

Vừa ngồi xuống ghế, Thu Vân đã phát hiện ra trong bàn còn có Quốc Tuấn . Và người ngồi bên cạnh dĩ nhiên là Mai Châu . Cô gần như không nhận ra cô ta . Không biết cô ta uốn tóc lúc nào . Nhìn có vẻ già và xấu đi nhiều.

Cô vừa ngồi xuống, Huệ Linh đã mở cuộc điều tra ngay :

- Nay, cả tháng nay mày biến đi đâu vậy ? Có mấy ông bầu hỏi tao, tao cũng chả biết luôn, gọi điện cũng bị tắt máy . Làm gì bí mật vậy ông ?

- Có công chuyện.

- Chuyện gì ? Mà không phải mình mày biến mất, anh Đại cũng vậy, tự nhiên hai người mất tích trùng hợp như vậy . Tao nghi lắm, có gì khai ra đi.

Thu Vân lắc đầu :

- Chẳng có gì đặc biệt . Sao hôm nay mày ở đây ?

Huệ Linh nheo mắt :

- Chỗ nào mà tao không tới, hỏi gì kỳ vậy . Có một mình mày bỏ chỗ này chứ có ai đâu . Tao sợ

ai mà không dám tới.

Cô nàng bỗng ngừng nói, rồi giơ tay lên vỗ trán :

- À quên, tao phải đến giữ cửa . Cửa giật được từ tay thiên hạ nên quý lắm . Phải đeo chằng chằng mà giữ . Đến nỗi hôm nay ông Ninh không mời mà cũng tới, không đến sợ mất . Mặt tao coi vậy chứ dày lắm đấy.

Thu Vân thoáng ngơ ngác . Nhưng rồi cô hiểu ra cô nàng ám chỉ ai . Cô thấy tức cười tính châm chọc khêu quệt của Huệ Linh . Nhưng không dám cười . Chỉ quay mặt chỗ khác làm như không hiểu.

Thu Mai, Vân Quỳnh và Thúy Tâm thì bụm miệng giấu nụ cười . Quốc Tuấn nghiêm mặt như cảnh cáo Huệ Linh . Nhưng cô nàng tỉnh bơ như không thấy :

- Mà mày không biết, chứ tao khổ lắm chứ đâu có sướng, hát dở ẹt nên không ai mời tham gia chương trình này . Nhưng cũng phải vác mặt tới giữ, sợ có mày rồi nó bị suy suyễn.

Thấy môi Mai Châu mím lại, hằn học, cô bồi thêm:

- Mày thấy tao chó không Vân, bất tài quá nên bị bạn bè coi thường . Tao phải đi nói xấu nó với bồ nó để trả thù . Không biết sao hèn dữ vậy nữa.

Vân Quỳnh phì cười . Rồi chợt nhớ ra, cô ta liếc nhìn Quốc Tuấn và bụm miệng lại . Mai Châu tím mặt, đứng bật dậy sùng sộ :

- Mày nói ai hèn ? Đồ chó.

Mọi người ngược lên nhìn Mai Châu, sững sờ . Chỉ có Huệ Linh vẫn ngồi tỉnh bơ :

- Ủa, chuyện gì vậy . Tự nhiên mắng tao là sao, kiếm chuyện gì nữa đây ?

Quốc Tuấn nghiêm giọng :

- Ngồi xuống đi Châu.

Mai Châu ngồi xuống . Nhưng hai mắt vẫn quắc lên :

- Mày muốn kiếm chuyện gì, nói đi.

- Sao mày lạ quá vậy, buồn cười chưa, người ta đang nói chuyện thiên hạ, lại nhào vô gây, tưởng là nói mình . Ê, bộ mày là như vậy đó hả ?

Môi Mai Châu run bần bật, cả giọng cũng run và gay gắt :

- Muốn gì cứ nói thẳng đi, đừng bóng gió . Đồ hèn.

Quốc Tuấn thoáng cau mày :

- Anh bảo thôi, nghe không ?

Mai Châu làm thinh . Nhưng vẫn còn ầm ức . Cô nàng bặm môi, hai mắt trừng lên nhìn Huệ Linh . Huệ Linh chồm tới định quật lại . Nhưng giọng Quốc Tuấn lại vang lên đầy vẻ trấn áp, dù nét mặt vẫn trầm ngâm :

- Đủ rồi Huệ Linh, em nên tôn trọng anh một chút đi, dù sao vẫn có mặt anh ở đây, em bớt

ngang dọc lại đi.

Thấy không khí có vẻ căng thẳng, Thu Vân liền đứng dậy :

- Xin lỗi, tôi phải đi một chút, nếu ông Ninh có đến thì nhắn dùm là tôi hẹn gặp ông ấy sau.

Huệ Linh cũng đứng dậy, đẩy ghế cái rẹt :

- Tôi cũng đi đây, ở đây có người khoái ăn gan tôi lắm . Thấy ớn quá.

Cô quay qua Thúy Tâm :

- Nhắc với ông Ninh giống như Thu Vân giùm tao nghe . À quên, mày có ghét tao quá thì cũng ráng chịu nghe Tâm, không làm gì được tao đâu.

Rồi cô bước nhanh theo Thu Vân :

- Chờ tao với Vân.

Nhưng Thu Vân vẫn không đứng lại . Cô đến chỗ lấy xe, Huệ Linh đi theo :

- Chở tao với . Lúc này tao quá giang nhỏ Chi, nó về rồi.

Thu Vân không trả lời . Khi đã ra ngoài đường, Huệ Linh chồm tới phía trước :

- Mày đi đâu vậy ?

- Chưa biết.

- Ủa, tao tưởng mày có công việc chứ, sao tự nhiên bỏ đi vậy ?

Bực mình quá, Thu Vân nói thẳng :

- Mày đi quá xa rồi đó Linh, hai đứa có thể chửi nhau bao nhiêu cũng được. Nhưng dù sao, trước mặt anh ta, mày cũng đừng lôi tao vô cuộc, tao bỏ đi là vậy đó.

Huệ Linh cười khì :

- Tao khoái chửi nó trước mặt anh Tuấn cho nó quê.

Thu Vân buột miệng :

- Đúng là man rợ, không tưởng tượng nổi có thể hạ nhau kiểu như vậy.

- Mày nói gì ?

- Không có gì cả . Mày muốn đi đâu ?

- Tao không biết, tại thấy mày đi nên đi theo vậy mà . Vậy thôi chở tao trở lại chỗ đó đi.

Đúng là loi chơi . Thu Vân thấy bực mình Huệ Linh vô cùng . Cô nàng lúc nào cũng lằng xằng như con rối . Một con rối có nhiều gai, mà cô thì cố tránh.

Thu Vân đưa Huệ Linh trở lại quán, rồi về nhà . Đến tối gặp cô nàng ở nhà hát, cô mới biết điểm và lịch thu của mình . Cô ngăn cả người khi ông Ninh chọn phòng thu của Quốc Tuấn . Thật là tiến thoái lưỡng nan.

Mấy ngày sau diễn xong cô mới đến phòng thu . Khi cô đến thì chỉ có mình Quốc Tuấn . Anh đang ngồi chỉnh máy . Thấy không có ai khác, Thu Vân lo lắng :

- Tôi có đến trễ không, anh Phùng đâu rồi ?

- Về đột xuất vì công việc.

- Vậy sao ?

Thu Vân lưỡng lự :

- Anh có thể điều khiển cho thu không, tôi phải làm xong trong tuần này, tuần tới không thể đến được.

Quốc Tuấn gật đầu chứ không trả lời . Thu Vân đến đặt chiếc giỏ xuống bàn . Rồi bước đến đứng vào vị trí . Bắt đầu hát.

Cả hai làm việc đến gần một giờ . Cuối cùng Thu Vân bước ra ngoài :

- Tôi về nhé, xin chào.

- Ngày mai cô nhớ đến đúng giờ, đừng bắt anh Phùng ngồi chờ nữa . Hôm qua anh ta chờ Huệ Linh không được phải bỏ về, đừng làm phiền người ta.

Thu Vân lẳng lặng gật đầu . Từ nãy giờ cô với anh chỉ làm việc chứ không hề nói chuyện riêng tư . Cố dần lắm cô mới lấy lại tâm trạng quân bình . Như không có chuyện gì bất thường trong đêm khuya này . Đó là việc cô và Quốc Tuấn gặp nhau chỉ có hai người.

Thu Vân bước đến bàn lấy giỏ . Cô chưa kịp quay ra thì Quốc Tuấn lên tiếng :

- Từ lúc cô chuyên hát nhạc của Sĩ Đại, anh ta nổi tiếng rất nhiều, cô đã nâng đỡ anh ta nhiều lắm.

Thu Vân không hiểu anh muốn nói gì, cô quay lại nhìn như hỏi . Nhưng vẫn không lên tiếng, Quốc Tuấn nói tiếp :

- Đó là sự kết hợp từ tình cảm, hay chỉ vì cô thích tạo ra xì căng đan ?

- Tôi không hiểu, anh muốn đề cập khía cạnh nào ?

Quốc Tuấn quay hẳn người đối diện với cô :

- Nếu cô thấy Bảo Quân không hợp và chuyển sang Sĩ Đại, thì hãy thận trọng, anh ta vừa chia tay với người yêu, họ còn nhập nhằng chưa dứt khoát đâu.

- Chuyện đó đâu có liên quan gì đến tôi.

- Liên quan nhiều hơn cô tưởng . Tôi đã nghe nói nhiều về mối quan hệ của cô . Việc cô và anh ta mất tích cả tháng đã gây dư luận xôn xao . Có lẽ cô không hiểu hết cô đã gây ra chuyện gì.

- Sống trong môi trường này phải biết coi thường dư luận chứ.

- Đó là tùy cô . Nhưng người yêu cũ của Sĩ Đại không phải hiền . Cô đã gặp nhiều rắc rối rồi, đừng tự chuốc tai vạ nữa . Tôi đã nghe nhiều nguồn tin không hay cho cô nên nói trước.

Thu Vân nói khẽ :

- Cám ơn.

Quốc Tuấn hỏi với vẻ thờ ơ :

- Cô định sẽ phiêu lưu đến đâu nữa . Tuổi trẻ và danh vọng chỉ có một thời thôi đấy Thu Vân, nó

ngăn ngủi lắm . Đừng làm gì để sau đó hối hận.

- Tại sao anh nói với tôi như vậy ?

Quốc Tuấn nhún vai :

- Có lẽ vì lòng tốt.

Thu Vân lặng thinh . Cô đứng quay lưng lại Quốc Tuấn, nhìn ra ngoài . Phòng cách âm khá sáng nên phía ngoài tối đen . Nó tác động rất lớn đến tâm lý cô . Đó là tâm lý yên tâm và một chút cô đơn . Nãy giờ cô nói chuyện nhưng không tập trung nhiều . Cô đang tự hỏi liệu mình có đủ sức vượt qua sự ủy mị này không . Bây giờ chỉ có hai người, cô muốn thuyết phục anh một cách ghê gớm.

Nghe tiếng Quốc Tuấn đứng dậy, Thu Vân nghĩ anh sắp dọn dẹp . Cô quay phắt lại, tim đập như trống đánh, cô nói giọng run run :

- Em có thể nói chuyện với anh được không ?

Quốc Tuấn đứng thẳng lên :

- Chuyện gì ?

- Em muốn nói là... Có một câu hôm đó trong bệnh viện em rất muốn nói với anh, nhưng không đủ can đảm . Bây giờ em bất chấp tất cả, anh đừng lại được không, hãy quay lại với em . Chúng mình sẽ cưới nhau . Em sẽ bỏ tất cả để làm vợ anh . Em không cần những thứ khác đâu.

Quốc Tuấn cười thoáng . Nhưng là nụ cười châm biếm :

- Em sẽ bỏ tất cả vì anh à ? Lần trước em bảo còn yêu anh . Nhưng lần đó em chứng minh tình yêu của em bằng quan hệ với Sĩ Đại . Suốt một tháng em mất tích cùng với anh ta . Sau đó chỉ độc quyền hát nhạc của anh ta, thử hỏi em có hiểu kỹ mình không ?

Thu Vân lặng người, cứng họng vì không biết nói gì . Cô cố gắng thanh minh :

- Em nghĩ chuyện đó chỉ đơn thuần vì nghề nghiệp.

- Vậy khi từ chối những bản nhạc của anh, em có vì nghề nghiệp không ?

Thu Vân chỉ biết lặng thinh nhìn anh . Cử chỉ của cô làm Quốc Tuấn khẽ nhếch môi mỉa :

- Có phải khi đã nổi tiếng, em cho mình cái quyền làm bất cứ mọi việc không ?

Thấy cô vẫn không nói, khuôn mặt anh trở nên rắn đanh :

- Em có thể làm mờ lý trí những người hâm mộ em . Nhưng đừng đem tư tưởng đó sử dụng vào anh . Anh hiểu rất rõ thực chất của những vinh quang đó và anh không bị quáng mắt, em hiểu không ?

- Anh không bị những thứ đó làm quáng mắt, vậy tại sao anh để Mai Châu lao theo nó . Em không tin anh không biết việc làm của cô ta . Huệ Linh ăn nói có hơi sống sượng, nhưng đó đều là sự thật . Anh có bị tình yêu làm cho mờ mắt không ?

Quốc Tuấn nghiêm giọng :

- Nói về chuyện của em đi.
- Nhưng chuyện của em có liên quan đến Mai Châu mà.

Giọng anh kiên quyết và dứt khoát hơn :

- Anh có thể nghe mọi người phê phán anh . Nhưng anh không cho phép ai đem cô ấy ra bình luận, dù người đó là em.

Thu Vân như bị một ca nước tạt vào mặt, cô choáng người đứng yên . Đầu óc lùng bùng . Cô chưa biết phản ứng thế nào thì Quốc Tuấn đã nói tiếp :

- Từ đây về sau, anh sẵn lòng nói chuyện với em, như nói với một người làm ăn bình thường . Nhưng nếu em còn khơi lại chuyện cũ, nhất là đá động tới Mai Châu, thì anh đành bất lịch sự với em.

Thu Vân chiếu tia mắt ác cảm pha lẫn tuyệt vọng vào anh . Nhưng anh không hề có thái độ muốn rút lời lại . Vẻ mặt điềm nhiên, anh nói như cái giọng vẫn thường dùng với Huệ Linh.

- Khuya rồi, em về đi.

Thu Vân vẫn đứng chôn chân một chỗ . Lạnh ngắt cả người vì cảm giác nhục nhã . Sau đó cô không nhớ mình đã cầm lấy chiếc giở bằng cách nào và cô đi ra cửa.

Nhưng một ý nghĩ kéo đến mãnh liệt làm cô đứng lại, quay mặt về phía Quốc Tuấn:

- Từ trước giờ anh luôn cho em là mắc bệnh ngôi sao . Em không cần thanh minh . Nhưng em nói thế này, tin hay không là tùy anh . Là em không cần những thứ đó đâu.

Quốc Tuấn nghe, nhưng vẫn không có dấu hiệu nào chứng tỏ anh cảm động . Anh nhìn Thu Vân để chờ cô ra hẳn hơn là chú ý nghe những điều cô nói.

Cử chỉ của anh làm Thu Vân tuyệt vọng thật sự . Cô bước hẳn ra ngoài . Cuộc nói chuyện này làm cô thấy không có lý do gì để mình níu kéo nữa . Lần trước ngu ngốc một lần là đủ rồi.

Lẽ ra cô còn trở lại để thu tiếp bài thứ hai . Nhưng cô tự ý bỏ hợp đồng, trả lại luôn tiền cát sê cho ông Ninh . Mặc kệ Quốc Tuấn muốn đánh giá cô ra sao.

Từ đêm đó, Thu Vân luôn tránh những nơi nào mà cô đoán là sẽ có mặt Quốc Tuấn . Đối với cô bây giờ, vấn đề là thời gian để quên hẳn quá khứ, chứ không còn tư tưởng chờ đợi hy vọng nữa . Cô thật lòng muốn quên anh ta cùng với tình yêu sâu nặng của mình . Và cô nghĩ như thế sẽ làm mình sống thanh thản hơn.

Chiều này Thu Vân đang quay phim ở công viên, thì một tốp ca sĩ chạy vào . Trong đó có Huệ Linh . Cả bọn ngồi xuống thảm cỏ vừa ăn quà vừa nói chuyện . Thu Vân thấy hơi lạ vì sự tụ họp đó . Nhưng cô không nghĩ cả đám đến tìm cô . Vả lại cô bận diễn nên không để ý lắm.

Khi quay xong, Huệ Linh ngoắc tay gọi Thu Vân . Rồi ngồi nhích qua nhường chỗ cho cô . Thu Vân để nguyên y phục, đi về phía thảm cỏ . Cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh Huệ Linh.

- Giờ này mà vào đây chơi hả, rảnh thế ?

Mỹ Thanh lên tiếng :

- Tụi tao vừa ở nhà văn hóa ra đây.

Huệ Linh đập lên tay Mỹ Thanh :

- Mà nói như vậy làm sao nó hiểu, nói thẳng ra đi.

- Thôi, mà nói đi.

Thu Vân tò mò :

- Chuyện gì vậy ?

Huệ Linh nói với vẻ mặt cực kỳ nghiêm trọng :

- Lúc này con Châu tung cho mày một đòn chí tử luôn, nó kể um sùm với tụi con Thủy, là mày tới phòng thu của anh Tuấn mời chài ảnh . Nó nói là mày kêu anh Tuấn bỏ nó quay lại với mày . Có không ?

Mặt Thu Vân chợt trắng bệch đi . Cô ngồi lặng không nói được. Mỹ Thanh thêm vào :

- Nó còn nói mày bảo sẽ bỏ hết để đi theo ảnh . Và mày khóc dữ lắm . Nhưng anh Tuấn dứt khoát không chịu . Ảnh nói ảnh chỉ yêu nó . Chính miệng ảnh kể lại với nó đấy.

- Tụi tao không tin nên cười vào mũi nó . Con nhỏ kênh mặt làm giọng thấy ghét.

- Lúc đó tao muốn đâm vào mồm nó một cái cho bỏ thói huênh hoang.

Mỗi người nói một câu, Thu Vân vẫn ngồi như tượng . Đầu óc lùnh bùng . Nếu mà giết được Quốc Tuấn, có lẽ lúc này cô sẽ không run tay . Có đến chết chắc cô cũng sẽ không tha thứ cho sự hạ nhục này.

Yến Thy kéo tay Thu Vân :

- Mày đừng có nhịn nữa, cho nó một bài học đi, làm cho nó què giữa chỗ đông người cho đáng, tụi tao phụ cho.

Thu Vân liếm môi, giọng khàn đi vì mất bình tĩnh :

- Nó không nói sai đâu, chuyện đó có đó.

- Cái gì ?

- Mày nói thật hả ? Trời đất.

- Mày có điên không Vân . Trời ơi, vậy là sao ?

Thu Vân cố nén cảm giác tủi nhục, đôi mắt ráo hoảnh :

- Tao đã làm như vậy và không chạy chối, nó có muốn nói cho cả nước nghe thì cũng chẳng sao.

Huệ Linh bất ngờ quá . Cứ há hốc miệng ra . Một lát sau cô chợt la lên :

- Vậy là mày còn thích anh Tuấn . Trời trời . Vậy mà lúc trước tao bảo quay lại đi thì không nghe, còn bảo không cần . Lúc đó hai người đó mới quen nhau thôi . Quay lại còn kịp, bây giờ đậm quá rồi.

Yến Thy cau mặt nghĩ ngợi :

- Mà anh Tuấn cũng kỳ, con trai gì hèn quá, đi kể với con Châu làm chi, dù gì thì nhỏ Vân cũng là người yêu cũ, làm thẳng thừng như vậy ác quá.

Mỹ Thanh nói như phân tích :

- Thì người ta yêu nhau, người ta phải thành thật với nhau . Cũng không trách được, trách là trách nhỏ Châu kia . Chuyện vậy đi kể tùm lum.

Huệ Linh cười khẩy :

- Mà còn lạ gì con đó . Được dịp là nó hạ người khác xuống để nâng uy tín nó lên . Một đứa ngôi sao lại cầu cạnh người yêu của nó . Còn anh ta thì chẳng màng đến ngôi sao để đeo đuổi nó, nó hãnh diện quá đi chứ.

- Đây rồi nó đi nói tùm lum, tạo xì căng đan mới nữa, lần này uy tín nó lên như điều.

- Tao sợ con Vân sẽ bị mất thần tượng mất, khán giả hết thích nó là nó xuống dốc luôn.

- Chắc không đến nỗi vậy đâu.

Huệ Linh chột xăn tay áo lên, hùng hổ :

- Để tao tới chửi vào mặt anh Tuấn . Con trai gì mà hèn quá, không thương cũng nghĩ chút tình chứ, làm gì phũ phàng vậy.

Thu Vân cười thê lương :

- Thôi, đừng làm gì hết . Cứ để yên như vậy . Khi người ta đã muốn hạ mình, thì càng phản ứng người ta càng có điều kiện bêu xấu mình.

Cô ngừng một lát, rồi lặp lại :

- Đừng phản ứng gì cả . Hãy để lương tâm họ phán xét.

Mỹ Thanh bĩu môi :

- Người ta đã không có lương tâm mới hèn như vậy, đợi họ bị cắn rứt chắc không có đâu.

Huệ Linh vẫn hùng hăng đứng dậy :

- Để tao tới nói cho anh Tuấn biết anh là đồ hèn.

Mỹ Thanh lắc đầu:

- Ảnh đi nước ngoài rồi, còn tháng rưỡi nữa mới về . Đưa tụi nó đi biểu diễn, mà không nhớ sao ?

- Ờ, ờ, tao quên.

Cô ngồi trở xuống, hoa tay :

- Nhưng mà ảnh về là tao nín áo liền, đừng tưởng muốn làm gì người khác thì làm.

Thu Vân vừa cảm động, vừa ngán ngấm :

- Dù sao đó cũng là chuyện của tao, mà xen vào coi chừng anh Tuấn bảo mà nhiều chuyện, quê lắm.

- Tao cóc sợ quê . Làm gì quê, mà có quê thì đã sao . Chuyện này tao cũng có trách nhiệm trong

đỏ, tại tao gài nhỏ Châu mà.

- Nhưng tao không thích, đừng nói gì cả.

Cô đứng dậy, lặng lẽ đi lấy đồ . Cô có cảm tưởng mình hoàn toàn suy sụp vì đòn quá nặng này . Chiều nay có lẽ là một buổi chiều đen tối nhất trong đời.

Suốt đêm đó, Thu Vân thức trắng với đau khổ cùng cực, nhục nhã cùng cực . Cô thề với lòng sẽ không bao giờ quay lại thế giới nháo nhác này nữa.

Thu Vân rời nhà thầy Chuyên . Trên tay cô là xấp tài liệu mới do thầy cung cấp . Cô đã làm việc này được hai tuần . Thật ra viết không mất thời giờ lắm . Nhưng phải đi thu thập tài liệu, gặp những nhân chứng lịch sử . Công việc đó tuy phải đi cực nhọc . Nhưng đối với cô thì nó hào hứng vì cô đã làm đúng chuyên môn của mình.

Về đến nhà, Thu Vân đặt xấp giấy xuống bàn . Cô thay đồ rồi pha tách cà phê mang đến bàn . Bắt đầu ngồi vào bàn đọc . Nhưng cô chưa kịp đọc hết một trang thì đã nghe tiếng gõ cửa, rồi tiếng mẹ cô vọng vào:

- Vân ơi, có khách nè con.

- Ai vậy mẹ ?

- Cậu Tuấn.

Nghe đề"n cái tên đó, Thu Vân thót tim một cái . Vô tình tờ giấy bị rơi xuống bàn . Cô tì trán, suy nghĩ xem có nên tiếp hay không, cuối cùng cô lắc đầu :

- Mẹ nói giùm con đi mẹ, con không thích gặp anh ta . Mẹ giải thích cho khéo léo một chút, miễn là anh ta về thì thôi.

- Sao vậy con, đành là cậu ấy không ra gì, nhưng cứ tiếp như bạn bình thường thôi . Con quyết liệt không gặp là dở lắm.

- Ai chê thì con chịu, chứ thấy mặt anh ta con chịu không nổi đâu . Chỉ cần nhớ hành động hèn hạ đó là con đã muốn điên, nói gì là thấy mặt.

Bà Xuyên một mực gạt phăng những lý do và cố thuyết phục Thu Vân . Cuối cùng cô cũng đồng ý xuống phòng khách . Mặc dù cố tạo vẻ mặt bình thường, nhưng đôi mắt cô vẫn không giấu được sự ác cảm, thù ghét, khinh bỉ . Cô đến ngồi xuống salon, giọng khô khan :

- Xin lỗi đã để anh chờ lâu . Anh đến có chuyện gì không ?

Quốc Tuấn nhìn nhìn mặt Thu Vân . Anh không có vẻ lạ khi thấy vẻ đón tiếp lạnh nhạt đó, mà xem đó là hiển nhiên . Anh nói không quanh co :

- Anh vừa về hôm qua, tối qua Huệ Linh đến tìm anh, không phải vì công việc . Cô ta đã nói anh rất nặng.

Thu Vân hiểu ngay đó là chuyện gì . Có điều cô không ngờ Huệ Linh chờ anh về là "lập tức nín áo" ngay . Cô nàng còn nóng hơn cả cô.

Thu Vân đã từng nghĩ, nếu có lúc nào đó gặp anh ta, cô sẽ cho một cái tát, hoặc dùng lời lẽ cay độc nói vào đầu anh ta . Nhưng bây giờ cô không làm được điều đó . Chỉ nói một cách lãnh đạm :

- Không ngờ nó nóng nảy vậy, cái đó đâu phải chuyện của nó.

- Có lẽ em hận anh lắm.

- Có hận cũng không làm được gì, mình nói thì mình ráng chịu, nghĩ như vậy nên tôi im lặng .

Chứ nếu Mai Châu vu khống, tôi nghĩ có lẽ tôi đã vào tù vì tội hành hung người khác rồi.

Quốc Tuấn lặng thinh . Thu Vân chợt nhận ra mình đã phạm vào điều cấm kỵ của anh, là đụng chạm đến cô ta . Nhưng bây giờ cố bất cần, và nếu Quốc Tuấn còn tiếp tục cái giọng cấm đoán cũ, cô sẽ không im lặng nữa.

- Em nghĩ gì về chuyện đó ? Em có tin anh làm như vậy không ? - Quốc Tuấn hỏi và nhìn cô.

Thu Vân điềm nhiên gật đầu :

- Tin.

- Tối qua anh suy nghĩ mãi mà vẫn không lý giải được.

Thu Vân cắt ngang :

- Thật lạ, anh thừa biết tính tình Mai Châu mà . Khi nói ra, anh phải đoán trước được, mà nếu như không đoán trước thì cũng đâu có gì đáng ngạc nhiên.

- Để anh nói hết.

- Không cần nói, tôi không cần biết anh có cố ý hạ nhục hay không, nhưng tôi vẫn thông cảm, khi yêu người ta hay thật lòng với nhau . Có điều đứng về phía tôi thì tôi không thể không khinh cả anh lẫn nó . Dù biết như thế là không hay ho gì.

Quốc Tuấn nói át tiếng cô, giọng anh hơi lớn :

- Sáng nay anh đã phát hiện trong phòng thu có máy ghi âm . Đó là điều anh không ngờ nhất.

Thu Vân nhìn anh chăm chú . Hai mắt mở lớn ngơ ngác . Cô kinh ngạc đến mức không tin . Quốc Tuấn cũng nhìn lại cô :

- Lúc đó anh không ngạc nhiên như em, vì anh đã đoán ra.

- Thật kinh khủng, anh bị quản lý đến thế sao ? Tội nghiệp cho anh.

- Anh không thích nghe em nói như vậy . - Quốc Tuấn hơi cau mặt, rồi nói tiếp với vẻ thờ ơ . -

Em không hiểu thực chất mối quan hệ của anh, khoan kết luận.

Thu Vân gật đầu chứ không trả lời . Thậm chí cô cũng không hiểu hết câu nói đó . Cô gật đầu chỉ vì không biết nhận xét hay bình phẩm gì về việc làm của Mai Châu .

Chương 9

Đột nhiên cô hiểu ra, Mai Châu không yên tâm khi cô tham gia thu chương trình này . Ngay từ đầu cô ta đã lo sợ và đã có mặt thường xuyên bên cạnh Quốc Tuấn . Cô chờ người ra vì sự hiểu biết của mình.

Tự nhiên cô cười nhạt :

- Rất hân hạnh khi tôi là đối tượng được đặc biệt chú ý . Cái giá phải trả là mất danh dự, có hơi lớn một chút, nhưng người được trả thù cũng rất đau khổ, tôi hiểu thế.

Quốc Tuấn không trả lời . Từ nãy giờ anh vẫn nhìn cô chăm chăm . Hôm nay anh nhìn cô hơi nhiều . Thu Vân nhận ra sự thay đổi đó rất rõ . Cô cùng thẳng thắn nhìn lại :

- Tại sao anh đến đây giải thích với tôi ?

- Anh không muốn em hiểu lầm.

- Có hiểu lầm cũng chẳng sao, tôi thì làm gì được các người, anh cũng thừa biết tôi chưa bao giờ trả thù ai mà.

- Cần gì phải sợ trả thù, còn những thứ khác cao hơn chứ Vân.

- Tôi không biết, mà cũng không cần biết những cái đó, các người nghĩ gì về tôi, không quan trọng nữa.

- Như vậy cũng tốt, có lẽ chuyện này đã làm lòng em thanh thản, em đã có thể dứt khoát tư tưởng.

- Dĩ nhiên.

Khuôn mặt Quốc Tuấn có một vẻ gì đó thay đổi . Thu Vân thấy nhưng không đọc được đó là ý nghĩ gì . Quốc Tuấn rất ít thể hiện cảm xúc trên nét mặt . Trước đây Thu Vân có thể biết được những ý nghĩ đằng sau sự kín đáo đó . Nhưng cô xa anh lâu quá nên bây giờ không dễ cảm nhận được.

Cả hai lại im lặng. Từ nãy giờ anh ngồi rất lâu . Nhưng nói chuyện với nhau thì rất ít . Cả hai có những khoảng lặng ngẫm nghĩ nhiều hơn, chứ không nói chuyện với nhau dễ dàng như xưa.

Cuối cùng Quốc Tuấn đứng dậy về . Thu Vân tiễn anh ra cửa như một người khách . Không thân thiết, cũng không thù hằn . Nhưng cô có cảm tưởng anh còn một cái gì đó không nói, không nói hay chưa nói, cô không biết được, chỉ biết là như vậy không phải là hết.

Khi ra đến cổng, Quốc Tuấn chợt đứng lại, Thu Vân tưởng anh nói chuyện gì quan trọng, nên giương mắt nhìn anh chờ . Nhưng anh chỉ nói ngắn gọn :

- Chúc em vui vẻ.

- Cám ơn.

Nói xong câu đó, Thu Vân chợt nhận ra mình có vẻ khách sáo . Cả Quốc Tuấn cũng thấy như vậy, nhưng anh chỉ cười chứ không trả lời . Nếu là ngày trước, có lẽ Thu Vân đã thấy anh cau mặt.

Thu Vân quay lên phòng, tiếp tục đọc tài liệu . Nhưng tất cả sự hứng thú mới đây bỗng mất hẳn . Cô ngồi thừ người nhìn quyển tập . Và ý nghĩ lại quay về toàn bộ câu chuyện lúc nãy.

Thật ra thì nó có gì quan trọng. Hiểu lầm nhau thì đến thanh minh . Cô hiểu xưa nay tính anh rất ôn hòa, không muốn gây hấn với ai . Giải thích không có nghĩa là cứu vãn những gì đã mất . Nếu anh để lộ ra chút tình cảm quyến luyến nào đó, thì cô có thể hy vọng.

Càng phân tích, cô càng thấy việc anh đến đây không có ý nghĩa gì . Một lần nữa, cô lại rơi vào cảm giác hụt hẫng . Tự mình què vớ với chính mình.

Sáng hôm sau Thu Vân định ngồi vào bàn viết thì có điện thoại của thầy Chuyên . Thế là cả ngày đi theo thầy xuống tận vùng sâu để phỏng vấn một nhân chứng lịch sử, mới có liên quan đến chi tiết cô đang viết.

Lúc trở về thành phố thì đã tối . Hai người đều mệt nhưng vẫn nói chuyện không ngớt về đề tài mới sưu tầm . Đột nhiên, giữa chừng câu chuyện, thầy Chuyên chợt im lặng . Và chuyển qua chuyện khác :

- Em chưa bao giờ kể cho tôi nghe, tại sao em bỏ sân khấu để làm một người viết sử vô danh.

Thu Vân hơi ngẩn người ra vì đột ngột, cô khẽ cau trán cố tìm một cách giải thích dễ thuyết phục nhất . Nhưng tìm không ra . Cô đành nói lấp lửng :

- Em không biết người khác ra sao, chứ em thì có đôi lúc quá mệt mỏi vì bị bao nhiêu người nhìn vào đời tư . Lúc trước em đang có tâm trạng đó thì gặp lại thầy.

- Vậy em định bỏ sân khấu hẳn, hay chỉ là tạm thôi ?

- Có lẽ em sẽ bỏ hẳn, và theo làm phụ tá cho thầy nếu thầy nhận em.

Thầy Chuyên trầm ngâm :

- Em thừa biết là nếu thay đổi việc làm, thu nhập của em sẽ kém đi đấy.

Thu Vân cười vô tư :

- Em đã có quá nhiều tiền rồi, đến nỗi cảm thấy nó là gánh nặng . Thầy biết không, trời cho em tiền rồi lại lấy đi thứ khác, cho nên em coi nó là họa chứ không phải phúc.

Thầy Chuyên cũng cười theo cô :

- Để nói được câu đó, chắc em phải trả một giá đắt vì sự nổi tiếng của mình . Riêng tôi thì rất hãnh diện vì có một cô học trò như em . Em rất thông minh, lúc em đến nhận đề tài, tôi đã nhận ra điều đó.

Thu Vân im lặng nghe . Cặp mắt cô lóng lánh hồn khi nhớ về mấy năm sinh viên của mình . Cô cười dịu dàng.

- Em nhớ lúc làm đề tài với thầy, đó là thời gian hạnh phúc nhất của em . Lúc đó em thấy cuộc đời rất đẹp.

- Còn bây giờ ?

- Bây giờ sung sướng chứ không đẹp.

Thầy Chuyên mỉm cười :

- Tôi rất tiếc lúc em vừa ra trường thì tôi lại đi Ba Lan . Nếu lúc đó tôi còn ở lại trường, hẳn cuộc đời em đã khác đi rồi.

- Vâng, chắc chắn là vậy . Nếu lúc đó có việc làm, em đã không trôi nổi vào giới ca nhạc . Sau này nhìn lại em còn thấy ngạc nhiên . Không ngờ mình làm ca sĩ.

- Và lại lên đỉnh cao.

- Bây giờ thì xuống rồi thầy ạ, chỉ là một thời thôi . Có một người nói với em, em sinh ra để làm ca sĩ . Nhưng bây giờ thì em thấy không đúng.

- Tại sao ?

- Em sinh ra để ngồi một chỗ không ai biết đến mình . Mình tiếp xúc nhiều với sách vở, tài liệu . Máy thứ đó làm cho mình thấy êm đềm . Còn sống trong môi trường kia thì cọ sát đến tơi tả, em thấy lạc lõng lắm.

Thầy Chuyên nói như nhận xét :

- Em nói chuyện không khác mấy năm về trước, có điều bây giờ em chắc chắn hơn.

- Vậy hả thầy.

Thầy Châu chợt đổi giọng, có vẻ hơi nghiêm :

- Sao khi viết xong công trình này, tôi sẽ nói với em một chuyện quan trọng.

- Chuyện gì vậy thầy, nói bây giờ không được sao ?

Vừa nói cô vừa quay lại nhìn thầy . Thấy cái nhìn âu yếm thân mật ấy . Cô vội quay nhìn chỗ khác và cũng im lặng.

Cô lờ mờ đoán đó là chuyện gì . Có thể là chủ quan, nhưng cô cảm nhận là sẽ như thế . Cô đã trải qua những mối quan hệ với Quốc Tuấn, với Bảo Quân và Sĩ Đại . Dù mỗi người với mức độ khác nhau, nhưng cách thể hiện tình cảm thì chỉ cần nhìn vào mắt cũng có thể hiểu ra.

Mà chuyện đó có thể đã xảy ra cách đây mấy năm, nếu lúc ấy thầy Chuyên không đi nghiên cứu sinh nước ngoài . Và nếu cô không trôi giạt vào thế giới sân khấu.

Thu Vân nhớ thời điểm sắp ra trường ấy, thầy Châu hướng dẫn cô làm đề tài . Tình cảm cả 2 đều bắt đầu một cách mơ hồ . Lúc đó cô còn thơ ngây và cũng không nhận diện được tình cảm của mình . Còn với thầy Chuyên thì cô không hiểu, chỉ cảm nhận.

Tình cảm đó mong manh quá nên cô quên rất nhanh . Và cũng không thể gọi nó là một mối tình, như mối tình với Quốc Tuấn . Có điều trong lòng cô, thầy Chuyên vẫn là một thần tượng,

đó là ấn tượng cô mang theo từ thời sinh viên.

Chiều nay Thu Vân về nhà với tâm trạng vui vui, mơ mộng . Nó lảng mạn nhẹ nhàng, chứ không giống sự vui buồn thái quá như khi cô còn đi hát.

Quốc Tuấn đặt tờ báo đến trước mặt Thu Vân, và đưa mắt nhìn như một dấu hỏi:

- Em đọc bài báo này chưa ?

Thu Vân hiểu ngay anh muốn hỏi gì . Đó là bài báo viết về cô . Đúng hơn là nói về sự rút lui khỏi sân khấu của cô . Một nhà báo đã đến phỏng vấn cô từ tuần trước và dĩ nhiên cô không bao giờ trả lời thật. Chỉ nói chung chung mơ hồ . Cô trả lời Quốc Tuấn mà trong bụng vẫn rất ngạc nhiên :

- Em mới đọc sáng nay.

- Tại sao em làm vậy ?

- Chẳng lẽ anh đến đây chỉ để hỏi em chuyện đó ?

- Anh muốn biết tại sao em từ bỏ nó . Phải long đong lắm em mới lên được đỉnh cao, tại sao bỏ một cách đột ngột như vậy.

Thu Vân nhìn thẳng vào mặt Quốc Tuấn . Cô muốn hét vào mặt anh rằng, cô muốn chạy trốn khỏi thế giới có liên quan đến anh . Nói thẳng ra, chính anh đã đẩy cô đến đường cùng . Nhưng sự tự ái không cho phép cô được thành thật . Và cô nói thờ ơ :

- Anh đã đọc bài báo đó rồi, sao còn hỏi em.

- Anh không tin em thành thật với báo chí . Anh quá hiểu chuyện hậu trường nên không tin một cách ngu ngốc, và muốn biết lý do thật của em.

- Nếu em nói ý nghĩ thật với ai đó, thì điều trước tiên và chắc chắn nhất là người đó không phải là anh.

Quốc Tuấn gật gù :

- Khi đến đây, anh cũng đoán trước em sẽ trả lời như vậy.

- Đã biết thì anh còn hỏi làm gì.

Quốc Tuấn trầm ngâm :

- Anh đã từng thấy em phấn đấu ra sao, bị tủ nhục ra sao, em phải trả giá thế nào mới được những thứ em đang có . Vậy thì không có lý do gì để bỏ . Anh nói thế với tư cách là người từng dẫn dắt em . Anh không khuyên suông như bạn bè em.

- Anh không hiểu rồi, bạn em chẳng bao giờ khuyên em trở lại, ngược lại, coi như loại bỏ được một chiếc gai . Thế giới đó là như thế, anh hiểu quá rồi phải không ?

- Nhưng không vì vậy mà em trốn tránh.

Thu Vân nói như chính :

- Em chán chứ không phải trốn tránh.

Cô nghiêng đầu ngẫm nghĩ, rồi ngược lên với một nụ cười hoài nghi :

- Anh đã từng bảo em mắc bệnh ngôi sao, từng khinh bỉ em . Bây giờ cũng chính anh khuyên em bám lấy nó, anh mâu thuẫn quá.

Quốc Tuấn không hề nao núng, vẻ mặt anh điềm nhiên :

- Em có thể là một ngôi sao mà vẫn không kiêu kỳ . Như vậy không hay hơn sao ?

Thu Vân lặp lại:

- Em đã chán rồi.

- Chán vì sự ganh đua của bạn bè, vì sự công kích của Mai Châu phải không ? Anh không muốn anh là nguyên nhân gián tiếp làm cho em chán đời.

Bị nói trúng ý nghĩ thầm kín, Thu Vân tự ái lên . Tự nhiên cô nhếch môi, cử chỉ thật kiêu ngạo :

- Anh mà đủ sức làm cho em bỏ hết tiền bạc danh vọng à ? Sao anh đánh giá mình cao quá vậy ?

- Anh không đủ sức, chỉ góp phần . - Quốc Tuấn không hề tự ái.

- Trong chuyện này anh và Mai Châu không dính dáng gì cả . Em bỏ sân khấu vì em có đam mê khác lớn hơn.

- Cái gì vậy ?

Thu Vân lạnh nhạt :

- Chuyện riêng tư của em, em không thích nói lung tung.

Quốc Tuấn nín lặng một lát, rồi trầm ngâm :

- Anh biết bây giờ anh không đủ tư cách dùng quyền lực của em, em hoàn toàn có thể không trả lời . Nhưng anh muốn em nhớ rằng, sẽ không còn đỉnh cao nào khác cho em đâu.

- Em đâu có cần cái đó.

- Người ta chỉ thành công tốt đỉnh ở một lĩnh vực mà thôi . Bây giờ muốn có cái khác, em phải bắt đầu lại từ số không . Anh không hiểu đam mê đó là gì, nhưng nó có đáng để em đánh đổi không ?

- Cám ơn lời khuyên của anh, nhưng em biết mình cần cái gì, em không hề hối hận đâu.

- Anh không tin.

Thu Vân vẫn không có vẻ bị thuyết phục . Cô nói vững vàng :

- Có thể anh nhìn Huệ Linh và Mai Châu, rồi lấy ý nghĩ đó ghép cho em . Nhưng anh quên là em không ham cái mà anh tưởng bất cứ ai cũng muốn . Ngay từ đầu em đi hát vì tiền, còn chuyện thành công là số phận đưa đẩy . Em đâu có tính trước, anh nhớ không ?

- Anh biết, nhưng anh vẫn thấy không lý do gì để em tìm tới lĩnh vực khác.

Thu Vân nói đột ngột :

- Em rất ngạc nhiên khi anh đến đây . Mà càng ngạc nhiên hơn là tới để khuyên em quay lại thế giới mà em bỏ . Anh đâu có trách nhiệm phải làm chuyện đó.

- Nếu có người nào khuyên em bằng tất cả lương tâm và trách nhiệm, thì người đó là anh.
- Tiếc là em không cần . Với em thì ngược lại, chuyện cũ đã làm em chán và quyết định quay lưng hẳn với nó . Em không muốn cả chuyện gặp bạn bè, mà người em không muốn gặp nhất là anh.

- Em chán ghét anh ?

- Không đến nỗi như vậy, nhưng không muốn gặp hoặc nhớ đến . Nhưng dù sao anh cũng là người em mang ơn nhất.

Quốc Tuấn lầm lì :

- Đừng nói chuyện đó nữa.

- Không đâu, nếu không nói ra thì em vẫn nghĩ . Thành thật mà nói, dù trước đây em và anh có nhiều chuyện đáng để ghét nhau, nhưng trên cả những thứ đó, anh vẫn là thầy em.

Giọng Quốc Tuấn hơi gắt :

- Anh đã nói là đừng nói nữa.

- Tại sao ?

- Nếu coi anh là thầy thì em coi trọng lời khuyên của anh hơn nữa . Chính vì em coi thường quá nên anh không muốn nghe tiếng đó.

Giọng Thu Vân trở nên lì lợm :

- Rất tiếc là em không làm khác được, em coi trọng cảm xúc của em hơn.

- Thôi được, anh đã nói những gì cần nói . Tiếc là nó không tác động được đến em . Anh đành tiếc giùm em thôi.

- Cám ơn anh đã đến khuyến khích em.

Quốc Tuấn đứng dậy :

- Anh không biết việc làm mới của em thế nào, nhưng vẫn chúc em thành công . Từ đây về sau có lẽ em sẽ không cần đến anh nữa phải không ?

Thu Vân không trả lời, cô không muốn lần gặp cuối cùng này diễn ra gay gắt . Vì trên thực tế, cô và anh sẽ ở hai môi trường khác . Một chút dính dáng vì công việc cũng không thể, nói gì đến việc gặp nhau.

Khi tiễn Quốc Tuấn ra cửa, cả cô và anh đều không nói gì với nhau . Không hiểu Quốc Tuấn có tâm trạng nặng nề không . Còn cô thì thấy nao nao . Cô lén nhìn anh như để ghi nhớ hình ảnh cuối cùng này.

Với cô, đây mới thật sự là chia tay . Trước đây còn có thể gặp và làm việc chung . Bây giờ chẳng còn một mối quan hệ nào nữa, dù là mong manh . Nghĩ đến đó cô lại thấy buồn rĩ cả người.

Buổi tối Thu Vân nằm một mình trên phòng thì có thầy Chuyên đến . Cô thay đồ xuống phòng khách với tâm trạng rất ngạc nhiên . Đây là lần đầu tiên thầy đến nhà cô mà không gọi điện

trước để nói lý do.

Thu Vân xuống phòng khách . Nhưng không thấy ai . Cô ra cửa đứng tìm . Thầy Chuyên đang ngồi ngoài băng đá dưới giàn hoa giấy . Thu Vân bước về phía đó :

- Thầy vào nhà đi.

Thầy Châu khoát tay :

- Tôi thích ở đây hơn, em có sân nhà đẹp lắm . Nhìn cây cỏ trong buổi tối thật dễ chịu.

- Mẹ em trồng đó thầy . - Thu Vân vừa nói vừa ngồi xuống băng đá.

- Đẹp lắm.

- Thầy đến có chuyện gì không ?

Trong bóng tối yếu ớt, Thu Vân nghe tiếng thầy cười :

- Đến thăm em không được sao, hình như em đã quen gặp tôi là vì công việc rồi.

Thu Vân cũng cười :

- Đúng là như vậy, mỗi lần thầy gọi đến em là lại có việc, riết rồi em quen.

- Tập nghĩ thoáng hơn một chút xem . Hôm nay không nói về công việc nữa nhé, em có muốn đi chơi ở đâu không ?

- Dạ thôi, ở nhà thích hơn.

Thầy Châu mỉm cười :

- Mà dù có đi đâu, cũng chưa chắc có một không gian đẹp như ở đây.

- Thầy thích chỗ này lắm hả ?

- Ừ.

- Em cũng vậy, mỗi lần có chuyện buồn, em hay ra đây ngồi lắm.

Thầy Chuyên quay lại nhìn cô :

- Em cũng có thời giờ để buồn nữa à ?

- Nhiều hơn bạn bè em, dù nói ra sẽ không có ai tin.

- Tôi hy vọng trong những cái buồn đó, không có bóng dáng con trai.

Thu Vân hiểu cách tỏ tình kín đáo đó, cô biết rằng tối nay, những gì còn bỏ ngỏ sẽ được bày tỏ . Những gì bỏ lửng cách đây mấy năm sẽ được thể hiện đến cùng . Và cô cũng đã chuẩn bị cho cuộc nói chuyện này.

Thu Vân hơi cau trán, cố tìm cách mở đầu câu chuyện . Nhưng cô chưa biết bắt đầu từ đâu thì tiếng thầy Châu lặp lại :

- Không có chuyện tình cảm chứ Vân ?

- Chỉ toàn là chuyện tình cảm thầy ạ - Cô nói trong tiếng thở dài.

Thầy Chuyên chột lạng im, trầm ngâm hẳn đi . "Sao mà giống Quốc Tuấn đến kỳ lạ " . Thu Vân nhìn và nghĩ thầm . Hình như cô chỉ cùng tần số với những người trầm tính, kín đáo . Sau Quốc

Tuấn là đến còn người thế này . Cả hai thật giống nhau.

Cô nói rất nhỏ :

- Sau này nhìn lại, em nghĩ nếu lúc ra trường có một việc làm ổn định, thì cuộc đời em đã không chuyển qua một bước ngoặt khác.

- Còn tôi thì mấy năm ở nước ngoài, tôi có lúc tiếc sao mình không nói ra . Khi trở về thì em đã thành đạt, tôi nghĩ mình không còn cơ hội nữa . Sau này khi gặp lại em, tôi vẫn luôn tự hỏi cái gì đã làm cho em quay lưng lại với vinh quang của em.

- Anh ta cũng đã hỏi em câu này . Và em đã không trả lời . Nhưng với thầy thì em sẽ không giấu, kể cả những chuyện nhỏ nhặt nhất.

Thầy Chuyên ngã người ra sau, gật nhẹ đầu như khuyến khích :

- Em nói đi.

- Vâng, có lẽ em sẽ bắt đầu từ lúc em mới vào nghề vậy . Lúc đó em không ý thức hết khả năng của mình . Nhưng anh ấy đã thấy và hướng dẫn em, nếu không có anh ấy, em sẽ không có được thành công như đã có.

Thầy Châu nhìn cô sững sờ . Rồi quay mặt chỗ khác như cố trấn tĩnh :

- Em nói tiếp đi.

Thu Vân hơi cắn môi, ngại ngùng . Cô biết nói như thế là quá nặng nề cho người nghe . Nhưng cô muốn thành thật, còn sau đó quyết định là ở thầy Chuyên . Cô bèn tiếp tục :

- Nhưng mà lòng tốt của anh ấy vung vãi quá, em không chấp nhận được . Anh ta nâng đỡ em, đồng thời cũng nâng đỡ một cô gái khác, mà em thì không chấp nhận điều đó.

- Và em trốn tránh bằng cách xa lánh giới ca nhạc ?

- Còn nữa, em chưa kể hết . Lúc đó em tự ái bỏ anh ta . Nhưng sau đó em hiểu không thể quên anh ta . Và em quay lại vang xin, nhưng anh ta đã yêu cô gái đó . Giờ thì em không còn hy vọng gì nữa.

- Em đã dứt khoát bằng cách thay đổi cuộc sống, tôi hiểu vậy . Nhưng điều tôi muốn biết là em đã dứt khoát được tình cảm chưa . Tư tưởng mới là quan trọng.

- Bây giờ khẳng định thì còn hơi sớm, em chỉ có thể nhờ thời gian mà thôi.

Thầy Chuyên cười khẽ :

- Em có biết em đã thành thật rồi không Vân, sự thành thật làm tim tôi bị đau . Nhưng tôi cũng không phải loại người lảng tránh sự thật.

Thu Vân hơi ngước lên, cặp mắt cô nhìn đầy vẻ thành thật :

- Thầy có biết tại sao em nói hết ra không ?

- Tại sao ?

- Em đã đoán được tình cảm của thầy . Và em muốn thầy biết trước những thất bại của em .

Nếu thầy không chấp nhận được, thầy sẽ mãi mãi im lặng.

- Còn hơn yêu rồi mới biết, tôi sẽ trách em phải không ?

- Vâng.

- Em cứ xử tròn trịa thật . Nhưng em không hiểu, tôi không phải loại người chấp nhất với quá khứ của người mình yêu.

- Em muốn thầy có thời gian suy nghĩ, sau đó hãy quyết định . Thú thật là em rất sợ bị đổ vỡ một lần nữa.

Thầy Chuyên nghiêng đầu qua nhìn cô, cái nhìn đầy vẻ chững chạc :

- Tôi đã nói tôi không quan trọng quá khứ, chủ yếu là tình cảm hiện tại của em . Mà có lẽ tôi và em đã thuộc về nhau lâu rồi, chứ không phải đợi đến bây giờ.

Thu Vân cup mắt nhìn xuống, vẻ mặt buồn rười rượi :

- Khi em mới bắt đầu biết yêu, thì người đầu tiên là thầy. Nhưng tình cảm chưa kịp hình thành thì đã không có dịp phát triển, em đã gặp người khác . Người đó đã làm em đau khổ, đến giờ vẫn còn đau . Nếu để mất thầy em sẽ buồn ghê gớm . Nhưng bảo...

Giọng cô nghẹn lại, không nói được . Tự nhiên cô ứa nước mắt, rồi khóc sục sịt . Thầy Chuyên kéo mặt cô quay lại :

- Nếu em cảm thấy khổ tâm khi phải nói ra điều đó thì đừng nói . Tôi không ép em đâu.

- Không, cứ để cho em nói hết . Em không muốn giấu diếm . Em muốn nói là em vẫn chưa quên được anh ta, dù em rất ghét khi phải bị yêu một người như vậy . Em ghét chính tình cảm của em, nó phức tạp lắm, thầy không hiểu đâu.

- Hiểu chứ, có điều nó không quá rối rắm như em nghĩ đâu . Tôi sẽ giúp em quên được anh ta . Rồi một ngày nào đó em sẽ thoát ra khỏi ám ảnh đó, chắc chắn là như vậy.

Thu Vân thì thầm :

- Thầy không tự ái chứ ?

- Tôi chỉ thấy may mắn vì cuối cùng cũng có được em suốt mấy năm qua tôi chưa hề nghĩ đến ai.

- Cuộc sống của thầy thật nhẹ nhàng, mọi thứ đều trong sáng, minh bạch . Còn em thì có quá nhiều tai tiếng . Em muốn thầy có thời giờ nhìn lại tình cảm của thầy . Rồi sau đó...

- Còn gì phải đắn đo nữa . Tôi đã nói là tôi chỉ cần hiện tại của em, quá khứ không nhắc lại nữa . Và tôi coi tình cảm này là nghiêm túc để đi đến hôn nhân . Tôi mong là em cũng nghĩ như vậy.

Thu Vân nói nhỏ :

- Em không dám làm gì để đổ vỡ lần nữa đâu, em sợ lắm rồi . Em đã từng...

Thầy Chuyên chợt ngửa mặt cô lên, cúi xuống, Thu Vân khép mắt chờ đợi . Trong đầu cô bỗng hiện lại buổi tối mà Quốc Tuấn đã hôn cô lần đầu tiên . Cô vội dập tắt ý nghĩ đó để nghĩ đến

hiện tại . Lắng nghe cảm xúc của mình . Nhưng cô bất lực nhận ra rằng mình không xúc động mãnh liệt được . Thậm chí quá tỉnh táo.

Đêm đó Thu Vân nằm trần trọc trên giường . Một mình vật lộn với tình cảm của mình . Cô cảm thấy tình cảm mới này nghiêng về lý trí nhiều hơn rung động của trái tim . Và cô thề với lòng sẽ gạt bỏ hình ảnh của Quốc Tuấn bằng bất cứ giá nào.

Trưa nay Thu Vân đi một mình vào siêu thị, cô đang đứng lựa một chiếc áo ở giá treo thì chợt nghe đau điếng vì có ai đập mạnh lên vai . Cô cau mặt quay lại nhìn . Trước mặt cô là Huệ Linh với nụ cười tươi rói :

- Con quý . Cả trăm năm rồi mới gặp lại mày.

Cô nàng có vẻ mừng rỡ xoắn xuýt y như gặp lại bạn tri kỷ . Thu Vân không cho đó là giả vờ . Vì quả thật cô cũng thấy mừng khi gặp như thế . Và thường những lúc gặp lại, người ta hay quên chuyện bức mình cũ . Thu Vân cũng vậy.

Một lát sau cả hai đã ngồi trong quán nước . Trước mắt là ê hề những chuyện mà một buổi có thể nói không hết . Huệ Linh vào đề ngay :

- Nói thật đi, có phải mày bỏ sân khấu vì cú đòn của nhỏ Châu không ?

Thấy Thu Vân cười tự lự, cô nàng nói như đinh đóng cột :

- Mày nói dối báo chí, chứ không giấu được tao đâu . Chuyện này tao, con Thanh, con Thy biết .

Nhưng không nói ra với ai hết . Thậm chí tụi nó còn tung tin nhỏ Châu nói láo nữa.

- Tụi mày nói như vậy làm gì, sự thật vẫn là sự thật . Với lại tao đã bỏ rồi, thiên hạ đánh giá thế nào tao không quan tâm.

- Chẳng lẽ mày bỏ luôn ?

- Ừ.

- Điên.

- Cũng chẳng sao.

- Mày có thể tạm rút lui, nhưng chỉ thời gian thôi . Đừng có bỏ hẳn, ca sĩ trăm người chỉ có vài người được như mày, ngu gì bỏ.

- Nhưng tao không cần.

- Không ngờ mày lụy tình như vậy . Dám vì tình yêu mà bỏ công danh, có thể có người bảo mày ngu, nhưng tao lại phục mày, tao thích mấy đứa sống thiên về tình cảm . Còn tao thì không được như vậy.

Thu Vân chuyển đề tài :

- Lúc này mày với nhỏ Châu còn "chiến tranh" nữa không ?

Đang cười, Huệ Linh đột nhiên xụ mặt xuống :

- Không còn chiến tranh nữa, nhưng mà nhai sống được nó, tao sẵn sàng nghiền cho tan xương

nó ra.

- Gì mà ghê vậy ?

Mắt Huệ Linh quắt lên vẻ dữ dằn :

- Mà biết nó chó thể nào không, nó cua thẳng bồ mới của tao . Hai đứa hẹn đi chơi lúc nào tao không hay . Đến lúc thẳng ấy tuyên bố chia tay, và tụi nó công khai đi với nhau, tao mới té ngựa.

Huệ Linh chột cười hiu hắt :

- Mà có biết lúc đó tao đau thế nào không ?

Thu Vân nhíu mày :

- Nó dám làm chuyện đó sao ?

- Nó sợ gì tao mà không dám.

- Không, ý tao nói là, chẳng lẽ nó không sợ anh Tuấn ?

- Làm gì mà phải sợ anh Tuấn ?

- Nhỏ Châu này chủ quan quá, nó không sợ làm vậy anh Tuấn bỏ nó sao ?

- Ôi trời, mà không biết gì thật hả Vân ?

Thu Vân tò mò nhìn Huệ Linh . Cô không nói, chỉ giương mắt nhìn như hỏi, Huệ Linh nhún vai :

- Hai người đó xù rồi . Tao không biết trước đó họ có gay cấn gì không . Nhưng sau khi phát hiện cuộn băng giấu trong phòng thu, anh Tuấn tuyên bố chia tay với nó liền.

Thu Vân chớp mắt liên tục . Cô có cảm giác mình đang nín thở, giọng cô hồi hộp:

- Hai người đó chia tay rồi à ?

- Anh Tuấn không nói với mà sao . Lạ thật.

Thu Vân vội lấy lại vẻ tự nhiên :

- Nói với tao làm gì, chuyện riêng của họ, tao biết làm chi.

Huệ Linh cười như thông cảm :

- Giấu tao làm gì, mà còn thích ảnh, quay lại đi.

Thu Vân lắc đầu :

- Chuyện đó qua rồi, cho qua luôn đi.

- Mà tự ái với tao làm gì . Lúc họ còn quen nhau, mà còn dám năn nỉ ảnh, bây giờ đừng tự ái nữa, tới gặp ảnh đi.

Thu Vân vẫn lắc đầu :

- Anh ta không thích tao nữa, tao biết vậy nên cũng đã dứt khoát tư tưởng . Nếu còn thương thì anh ta đã lên tiếng với tao rồi đúng không ?

- Vừa chia tay với nhỏ Châu đã quay lại mà, coi sao được . Ảnh cũng còn tự trọng chứ . Phải có thời gian chứ.

- Anh ta đã im lặng lâu như vậy, có nghĩa là anh ta không quan tâm . Mà thôi, đừng nhắc chuyện đó nữa . Tao sắp đám cưới rồi, nói chung là hạnh phúc.

Huệ Linh kinh ngạc :

- Đám cưới ? Mà có người khác rồi à ? Ai vậy ?

- Anh ấy trước đây là thầy tao.

- Ôi trời, mà làm cái gì cũng đột ngột cả . Vậy mà có lúc tao tưởng mà sẽ cưới nhau với anh Đại.

- Sĩ Đại ấy hả ? Khùng, tao chỉ hát nhạc của anh ta thôi, ngoài ra không có gì khác hết.

Huệ Linh gục gặc đầu một mình, buồn buồn :

- Coi như mà ổn định rồi, có gia đình rồi yên ổn . Chỉ có tao là vẫn cứ lòng bông, gần 30 tuổi rồi, không có được tình cảm nào cho ra hồn cả.

Thu Vân im lặng, không biết an ủi thế nào . Huệ Linh lại thở dài thật ảo não :

- Nhiều đêm nằm không ngủ được, tao cứ nghĩ về tao . Không hiểu tại sao người nào tới với tao rồi cũng đi . Hình như họ chỉ quen cho vui chứ không có ý định nghiêm túc.

- Mà thử thay đổi mình xem sao, hiền lại một chút, bớt quậy lại một chút . Họ thích mấy người dịu dàng như nhỏ Châu vậy đó, mà hiểu không ?

Huệ Linh bĩu môi :

- Nó mà dịu dàng, ngoài mặt ra vẻ thực nữ, chứ thực chất là quỷ sứ . Đóng kịch như nó tao không thèm . Để rồi mà coi, nó với thằng bồ tao không bền đâu.

- Sao mà biết ?

Huệ Linh nhún vai :

- Con đó ai mà chịu nổi nó . Giành giật anh Tuấn của mà rồi có giựt được đâu, tới phiên thằng này cũng vậy thôi.

- Nhưng dù sao mà cũng nên hiền lại một chút, bớt ào ào đi . Mà có biết lúc trước tao khổ vì tật đố chát của mà không ?

Huệ Linh cười như biết lỗi :

- Có lẽ tao sẽ nghe lời mà, tự thay đổi mình xem sao.

Thu Vân nói thẳng thắn :

- Dù vậy, tao vẫn xem mà là người ơn của tao, cũng như với anh Tuấn vậy . Nếu không có 2 người, chắc bây giờ tao vẫn còn khổ sở đi tìm việc làm . Nhớ lại thời gian đó, tao vẫn thấy nhớ ơn 2 người.

- Lần đầu tiên có người nói chuyện với tao một cách dễ chịu như vậy đó Vân.

Huệ Linh nói với vẻ cảm động thật sự . Vẻ hung hăng lúc nãy chợt biến đi . Nhìn cô khi hiền như thế thật hiếm hoi . Cô nàng ngồi im hơi lâu như thưởng thức lời khen kín đáo của Thu Vân . Rồi

chợt đề nghị một cách hào hứng :

- Khi nào mà đám cưới, nhớ để tao làm phù dâu nghe Vân.

Thu Vân hơi ngỡ ngàng . Nhưng cũng gật đầu đồng ý . Huệ Linh vui lắm . Cô nàng vẻ vờ đủ thứ trong ngày cưới của Thu Vân . Rồi cuối cùng phán cho một câu :

- Nhưng dù sao tao vẫn thích mày với anh Tuấn hơn.

Câu nói đó làm Thu Vân nhớ lại tội lỗi ngút trời của Huệ Linh . Nếu cô nàng không ngoa ngoắt gán Mai Châu cho Quốc Tuấn, thì bây giờ cô đã không bị đổ vỡ mối tình đẹp nhất của mình. Nhưng bây giờ thì cô không hận Huệ Linh nữa, cô nghĩ về số phận nhiều hơn . Đã không có duyên với nhau thì dù gặp cũng sẽ tan vỡ . Và duyên phận của cô là thầy Chuyên chứ không phải Quốc Tuấn.

Khi Thu Vân và Huệ Linh rời quán thì trời đã về chiều . Đứng ở chỗ lấy xe, Huệ Linh chợt đề nghị :

- Bây giờ mình kiếm cái gì ăn, sau đó tao đến nhà hát, mày đi với tao đi Vân.

Thu Vân cười gạt ngang :

- Tao tới mấy chỗ đó làm gì ?

- Tối nay có chương trình ca nhạc, thời trang, quy mô lắm . Mày lên hát một bài đi . Bảo đảm người ta sẽ ngạc nhiên lắm.

Thu Vân cứng rắn từ chối, mặc cho Huệ Linh đứng giữa đường nài nỉ . Nhưng khi chạy một đoạn đường, cô bỗng thấy mình vô lý khi từ chối như thế . Cô cũng rất nhớ sân khấu và muốn hát lại . Hát một lần cuối rồi mai mốt sẽ rút lui vĩnh viễn.

Thế là cô đi ăn với Huệ Linh, và im lặng đi theo sau cô nàng đến nhà hát.

Huệ Linh rất ngạc nhiên khi thấy Thu Vân thẳng xe phía sau mình . Thoạt nhìn cô hơi ngỡ ngàng . Nhưng rồi cô lập tức vui vẻ :

- Phải thế chứ, ít nhất mày cũng còn một chút máu văn nghệ chứ.

Cả hai đi vào hậu trường . Rất nhiều người ngạc nhiên khi thấy Thu Vân . Và cô được đón tiếp nồng nhiệt, cô gái dẫn chương trình loại bỏ bớt một tiết mục để xen vào phần biểu diễn của Thu Vân . Khi cô bước ra sân khấu, khán giả chợt vỗ tay đến vỡ cả rạp . Sự xuất hiện trở lại của cô đã gây được tình cảm yêu thích ngoài sự tưởng tượng.

Theo yêu cầu của khán giả, Thu Vân phải hát đi hát lại có đến ba lần . Cô làm chương trình bị thay đổi . Nhưng lại có sự hào hứng mới . Khi cô xuống sân khấu thì đã không còn đủ sức để nói chuyện nữa.

Cô ngồi trong một góc phòng, chờ Huệ Linh cùng về. Phía ngoài, mọi người vẫn đi tới đi lui tấp nập, chuẩn bị ra sân khấu.

Chợt cô thấy Quốc Tuấn đi về phía mình, anh đến trước mặt cô, chìa ra chai nước suối.

- Bỏ lâu quá, bây giờ hát lại mệt lắm phải không ?

Thu Vân đón lấy chai nước, cảm ơn một tiếng, nhưng không uống, cô gật đầu đồng tình:

- Chưa bao giờ em mệt như vậy, nhưng vui lắm, mọi người làm em thấy cảm động.

Quốc Tuấn cười :

- Nếu bây giờ em trở lại sân khấu, em càng được yêu thích hơn, tâm lý khán giả là vậy.

Thu Vân cười như không trả lời . Quốc Tuấn nhắc :

- Em uống nước đi.

Vừa nói anh vừa khui nắp chai cho cô . Thu Vân lặp lại :

- Cảm ơn.

Cô uống một ngụm, rồi cầm trên tay . Im lặng . Đứng bên cạnh cô, Quốc Tuấn cũng không nói gì.

Chỉ nhìn cô một cách kín đáo . Thu Vân nghĩ anh cũng như những người khác, nghĩa là đến gặp

cô vì lịch sự, nên cô chỉ nói vài câu xã giao rồi chờ anh bỏ đi . Nhưng Quốc Tuấn không có ý

định đó . Anh ra hiệu cho cô đi ra ngoài . Khi xuống đến sân, anh khẽ kéo cô lại gần :

- Anh đến nhà mấy lần không gặp, em hay vắng nhà lắm hả Vân ?

Thu Vân hơi ngạc nhiên nhìn Quốc Tuấn . Cô không ngờ có chuyện đó . Mẹ cô không hề nói lại,

có lẽ bà không muốn cô bị vương bận.

Thu Vân nhẹ nhàng rút tay lại :

- Em ít ở nhà lắm.

- Công việc bắt buộc phải đi à ?

- Vâng.

Quốc Tuấn lặng thinh một lát . Rồi cúi xuống nhìn mặt cô :

- Mình đi ra ngoài đi, anh có chuyện muốn nói với em.

Thu Vân hơi lưỡng lự một lát . Nhưng cũng gật đầu :

- Chờ một chút, em đến nói với Huệ Linh.

- Khỏi, anh đã nói với cô ta rồi.

Vừa nói anh vừa kéo nhẹ cô đi theo mình . Thu Vân nhận thấy cử chỉ thân mật và có vẻ sở hữu

của anh . Nhưng cô không tiện phản đối . Cô lặng lẽ theo Quốc Tuấn ra xe . Anh không đi đâu,

chỉ đưa cô về nhà . Thấy Thu Vân có vẻ lưỡng lự không muốn vào, anh nói như thuyết phục :

- Lát nữa anh đưa em về, ở đây nói chuyện yên tĩnh hơn.

Thu Vân suy nghĩ một chút . Rồi mở cửa bước xuống . Cô đi thẳng vào phòng khách, ngồi xuống

salon :

- Em thấy thế này cũng không tiện lắm đâu, cho nên em không thể ở đây lâu.

- Em uống gì không ?

- Dạ thôi.

Quốc Tuấn ngồi xuống đối diện với cô :

- Tại sao tối nay em đến nhà hát ?
- Huệ Linh nó rủ, tự nhiên em cũng thấy nhớ sân khấu, thế là đi với nó.
- Hai cô đã làm hòa từ lúc nào vậy ?
- Em cũng không nhớ . Nhưng... anh muốn nói với chuyện gì vậy ?

Quốc Tuấn lặng thinh tìm điều thuốc . Khi châm lửa Thu Vân thấy tay anh hơi run run . Nhưng khuôn mặt vẫn điềm đạm như bình thường . Điều đó làm cô thấy tò mò.

Cô ngồi im chờ . Khá lâu anh mới lên tiếng, giọng nói chậm rãi đến mức thờ ơ . Nhưng kỳ thực lại có gì đó như căng thẳng :

- Khi em bỏ sân khấu, anh đến khuyên em hỏi động lực nào khiến em làm vậy, em có nhớ không ?
- Em nhớ - Thu Vân nói mà vẫn thấy tò mò.

Giọng Quốc Tuấn vẫn chậm rãi :

- Lúc đó anh bảo vì trách nhiệm của một người đã từng hướng dẫn em . Kỳ thật, đó chỉ là một lý do, đúng hơn là một lời nói dối.
- Tại sao anh phải làm vậy ?
- Vì anh không muốn mất em, em thoát ly khỏi thế giới của mình, có nghĩa là anh không còn cơ hội để gặp em.
- Lúc đó mà anh vẫn muốn gặp em sao ? Trong khi chính anh từ chối em, chính anh xua đuổi em, phủ nhận nhiệt tình của em.
- Đó chỉ là sự thể hiện bên ngoài, sao em dễ tin vậy ?

Giọng anh trở nên nặng nề :

- Đó là thử thách sai lầm của anh.
- Anh muốn thử thách em ? - Thu Vân hỏi trong cảm giác bàng hoàng.

Quốc Tuấn nhìn cô như trách móc :

- Em chia tay với anh để đến với Bảo Quân, rồi khi anh vào bệnh viện, em xin lỗi và muốn anh tha thứ . Lúc đó anh không khẳng định được tình cảm thật của em . Nếu em thật lòng thì một lời từ chối sẽ không có nghĩa lý gì cả.
- Em đã hạ mình đến vậy, vậy mà anh có thể đứng đưng, cái đó mà không có nghĩa lý sao, trong khi lúc đó em chỉ muốn chết cho rồi.
- Không, em không tuyệt vọng như đã nói . Khi anh chưa kịp nói hết với em thì em đã quay qua Sĩ Đại, em bỏ người này bắt người kia như tung hứng tình cảm, liệu anh có thể tin được sự thật lòng của em không ?

Thu Vân thì thầm :

- Thật không ngờ, anh không hiểu chút gì về em.
- Hành động của em làm anh chỉ hiểu một điều, em chưa kiên định trong tình cảm.
- Thì anh cứ tiếp tục nghĩ như vậy đi.
- Đừng nói với nhau kiểu nặng nề như vậy nữa, mình không còn trẻ con đâu em.

Thấy Thu Vân làm thinh, anh hỏi tiếp một cách đột ngột :

- Anh linh cảm chính việc làm của Mai Châu đã đẩy em đến chỗ bế tắc, và em giải quyết bằng cách chạy trốn . Nói thật với anh đi.

Thu Vân ngược lên, cười nhẹ :

- Vâng, bây giờ thì em nói thật, chuyện đó có . Em không thể gặp bạn bè mà cứ nghe tụi nó nói về nỗi nhục của em . Càng không đủ sức chứng kiến tình cảm của hai người . Thà là bỏ hết.
- Khi đã nói như vậy, chứng tỏ em luôn tôn thờ tình yêu đến mức tuyệt đối . Và anh quyết định dứt khoát với Mai Châu . Lúc đó anh không đủ sức cố gắng nữa.
- Anh đã cố gắng yêu sao ?
- Không phải cố gắng yêu, mà là thương hại, cộng với cảm giác muốn ổn định để quên em . Thật ra thời gian đó anh đã nhiều lần muốn chia tay, nhưng rồi, lại không nỡ nhìn cổ đau khổ.

Thu Vân mím môi, đầy vẻ căm giận :

- Vậy mà anh đã đủ sức nhìn em đau khổ.

Bỗng nhiên cô đứng bật dậy :

- Anh đừng có nói nữa, nhắc lại chỉ làm em thấy hận anh mà thôi.

Quốc Tuấn dịu dàng kéo cô ngồi xuống :

- Em bình tĩnh lại đi.

Nhưng Thu Vân lập tức rút tay ra :

- Mãi cho đến lúc anh đến khuyên em trở lại sân khấu, em vẫn còn hy vọng . Thế mà anh cứ im lặng, em chờ đợi quá lâu rồi . Và cuối cùng em quyết định không nghĩ đến anh nữa . Em sẽ lấy chồng, cuối năm nay sẽ tổ chức, anh có gì để nói không ?
- Em nói dối, đừng trả thù nhau nữa Vân.

Thu Vân nhìn thẳng phía trước, khuôn mặt thần thờ :

- Em không nói dối những chuyện như vậy . Anh ấy trước đây là thầy em, nếu không có chuyện gì xảy ra, thì em và anh ấy đã cưới nhau lâu rồi.
- Không thể như vậy được.

Quốc Tuấn nói và đứng bật dậy, có vẻ mất bình tĩnh . Anh bước tới một bước, đứng trước mặt cô :

- Đối với em, tình cảm tới dễ dàng như vậy sao ?
- Nó tới không dễ, nên em mới phải giữ gìn, em nghĩ người ta sống với nhau phải có duyên nợ,

và anh ấy là duyên nợ của em.

- Vậy khi tới với anh, em có nghĩ là duyên nợ không ?

- Lúc đó em không nghĩ gì hết, khi vấp ngã rồi, em mới có dịp suy ngẫm lại, em biết anh với em không phải là duyên nợ với nhau.

Quốc Tuấn lầm lì :

- Anh ta là ai vậy ?

- Em nói rồi, trước kia anh ấy là thầy em . Lúc đó em ra trường còn thầy thì đi nghiên cứu sinh ở nước ngoài . Sau này mới có dịp gặp lại.

- Lãng mạn lắm.

Thu Vân buồn buồn :

- Không lãng mạn đâu anh . Lúc em quyết định không đi hát, em dở sống dở chết vì buồn . Em hay vào thư viện và gặp thầy ở đó . Và em xin làm việc chung với thầy . Bây giờ mọi việc đều yên ổn rồi.

- Yên ổn theo nghĩa nào, anh muốn biết lương tâm em có yên ổn không ?

Thu Vân trả lời tránh né :

- Em sẽ coi đó là hạnh phúc duy nhất của em, và sẽ cố gắng không để nó tan vỡ.

Quốc Tuấn ngồi ôm đầu, yên lặng . Thu Vân có cảm giác trong lòng anh bão táp ghê gớm . Chứ không phải chỉ là sự chán nản như anh thể hiện . Những gì cô đã đi qua thì bây giờ đến lượt anh . Cô hiểu sự thất vọng đó vô cùng khủng khiếp . Vì nó bất lực, không thể nào cứu vãn được.

Quốc Tuấn chột ngắc đầu lên, khuôn mặt vẫn lầm lì :

- Em chỉ cần trả lời anh câu này thôi . Và hãy nói thật lòng em . Sau đó anh sẽ không nói gì nữa, là, em có yêu anh ta không ?

- Trước đây em bắt đầu thích, nhưng tình cảm không có điều kiện phát triển, em nghĩ nếu không xa nhau thì tụi em đã cưới nhau lâu rồi.

- Trả lời như thế chưa chính xác, em hãy nói tình cảm thật của em hiện tại đi.

Thu Vân lắc đầu:

- Đừng hỏi em.

- Em không trả lời được sao ? Có nghĩa là em không yêu, chỉ cần một nơi yên ổn, cảm giác đó anh đã trải qua rồi.

Nhớ đến Mai Châu, tự nhiên Thu Vân lại giận dữ . Cô nghiêm nghị :

- Em không giống anh, em thật sự yêu anh ấy . Anh không hiểu đâu, khi người ta sắp là vợ chồng, tình cảm của người ta sâu sắc lắm.

Quốc Tuấn nhìn cô chăm chăm . Thật sự thất vọng . Anh cười khẽ :

- Vậy thì anh không còn gì để nói nữa . Chúc em may mắn.

Thu Vân quay lưng về phía anh, cố giữ để giọng nói được bình thản :

- Có lẽ khi đám cưới, em không mời anh, bây giờ anh biết tin là đủ rồi.

Quốc Tuấn cười lạnh lùng :

- Cứ mời, anh không cần trốn tránh, không hèn nhát đâu.

Thu Vân quay lại :

- Nếu anh không từ chối thì em sẽ mời . Coi như mình đã từng là bạn . Mà là bạn thì có một người lên xe hoa, người kia chẳng có gì phải bận tâm.

- Anh coi đó là hiển nhiên.

Anh chợt đổi giọng, rất bình thường :

- Khuya rồi, em ở lại không hay đâu, để anh đưa về.

Thu Vân quay lại ghế lấy chiếc xách tay . Khi cô đứng thẳng lên thì Quốc Tuấn đến đứng đối diện với cô . Giọng anh có chút gì đó châm biếm.

- Lẽ ra anh không nên đưa em về đây, phải không ? Con gái sắp lấy chồng, không nên đến nhà người yêu cũ.

Thu Vân chớp mắt nhìn xuống gạch như lảng tránh cái nhìn của anh . Cô đưa tay bịt miệng, cố nuốt cảm giác nghẹn ngào đang làm cổ họng đau thắt . Quốc Tuấn thản nhiên gỡ tay cô xuống :

- Em có thấy muốn khóc thì cứ khóc, khóc lần cuối với người yêu cũ cũng thi vị lắm chứ, sau này buồn giận chồng thì cũng còn kỷ niệm để nhớ . Kiềm chế làm gì.

Thu Vân ngược mặt lên, nụ cười trên môi cô thật thanh thản :

- Anh hiểu sai rồi, em không muốn khóc đâu, em đi về phía hạnh phúc chứ đâu có đi xuống vực thẳm . Cái đó em đã vượt qua được rồi.

Quốc Tuấn cười khẽ, như không còn chuyện gì để nói . Anh đi song song bên cô ra ngoài sân .

Khi cánh cửa được khóa lại, đứng trong bóng tối, anh chợt kéo Thu Vân vào người :

- Tặng em cái này, một lần cuối.

Anh cúi xuống hôn môi cô . Thu Vân không phản đối . Cô nhắm mắt đón nhận cảm giác sung sướng kéo dài . Tự nhiên cô ứa nước mắt . Đến tận bây giờ cô cũng không hiểu khi quyết định đám cưới là mình vui hay buồn.

Và cô cũng không hiểu hết có phải mình thật sự nguội lạnh với tình cảm cũ hay không . Trong giây phút này cô thấy đau lòng vô cùng.

Quốc Tuấn có vẻ ngạc nhiên trước cử chỉ thụ động của Thu Vân . Thậm chí gọi là đáp lại . Anh đứng yên cố phân tích cử chỉ đó của cô . Cuối cùng anh đẩy nhẹ cô ra :

- Em có vẻ còn hoang mang quá . Anh có cảm tưởng em không hiểu hết mình đang làm gì . Suy nghĩ lại đi em.

Câu nói như thức tỉnh Thu Vân . Kéo cô về hiện tại . Cô vội đứng xa ra, rồi đi ra ngoài . Giọng

cứng rắn :

- Em thấy mình thật điên khi đa cảm kiểu đó.

Quốc Tuấn không nói gì . Cả cô cũng im lặng đến mở cửa xe . Trong bóng tối, cô nhắm kín mắt, tự nhủ với lòng mình là phải chấm dứt tất cả những lần gặp nguy hiểm như vậy .

Chương 10

Cô dâu chú rể bước xuống xe, đi vào nhà hàng, thỉnh thoảng chú rể quay lại nhìn cô dâu, ánh mắt không giấu được sự âu yếm, hân hoan . Có thể thấy được anh ta hết sức ý thức ngày vui trọng đại của mình.

Huệ Linh đi phía sau cô dâu, miệng lúc nào cũng cười không ngớt . Cô cũng diện lộng lẫy trong bộ cánh của phù dâu . Chỉ thiếu mỗi vòng hoa trên đầu và có thể lầm lẫn giữa cô với cô dâu . Huệ Linh tưởng Thu Vân sẽ từ chối đề nghị của cô, không ngờ khi chuẩn bị đám cưới, Thu Vân mời cô làm phù dâu, điều đó khiến cô khoái chí ra mặt.

Cô dâu chú rể đứng ở cửa đón khách . Khuôn mặt cô dâu xinh đẹp . Nhưng có gì đó thiếu vẻ hân hoan . Cô cũng mỉm cười khi chào khách . Cũng đón nhận những lời chúc . Nhưng nếu tinh ý sẽ nhận ra vẻ kém vui, không giống như chú rể.

Khách đến đã đông đủ . Khi chú rể định dìu cô dâu vào trong thì một chiếc xe chạy vào sân, gần sát thêm . Rồi Quốc Tuấn bước xuống . Anh chậm rãi đi đến phía cửa . Đến trước mặt cô dâu :

- Xin chúc mừng.

Thu Vân thoáng chớp mắt, cười gượng :

- Mời anh vào trong.

Thầy Chuyên không biết Quốc Tuấn, nên hơi ngạc nhiên khi thấy vẻ thiếu tự nhiên của Thu Vân . Còn Huệ Linh thì cười xởi lởi . Rồi khoát tay anh đi vào . Cô nghiêng đầu hỏi lớn :

- Sao anh đi một mình vậy, Vân có mời anh với hai người nữa mà . Cánh nữ thì đông, nhưng bên con trai có ba người thôi . Anh Quân với anh Đại đâu ?

- Anh không biết, có lẽ họ tới sau.

Huệ Linh liếc nhìn chú rể . Rồi quay lại nói vào tai Quốc Tuấn:

- Vân nó không nói với chồng nó anh là ai, mà anh cũng đừng nói gì nhé, đừng để lộ ra cái gì nhé.

Quốc Tuấn nhìn cô với vẻ ngạc nhiên :

- Tại sao dặn anh như vậy, em sợ anh quậy à ?

- Ừ... Ờ... em không nghĩ vậy, nhưng đừng làm gì thì hay hơn.

Quốc Tuấn kéo tay cô :

- Tốt hơn hết em ngồi một bàn với anh . Anh chỉ ở đây một lát rồi về . Em cũng đừng nói gì nhiều, đó là cách hay nhất nếu em không muốn chồng cô ấy nghi ngờ.

Huệ Linh phản đối :

- Em phải đi theo nhỏ Vân chứ, em là phù dâu mà . Anh ngồi đây đi, chút nữa em trở lại.

Nói rồi cô đẩy Quốc Tuấn ngồi xuống ở một bàn giữa phòng . Rồi thoăn thoắt đi đến phía Thu Vân . Nhưng cô vừa đi được nửa đường thì chợt đứng lại . Khi thấy từ ngoài cửa, một người mặc bộ vest đen, mang kính đen đi vào.

Có lẽ Huệ Linh sẽ không để ý anh ta lắm, nếu không có cặp kính bí ẩn trên mặt anh ta . Giữa nơi khách khứa lịch sự và lộng lẫy . Anh ta có vẻ hơi nổi bõm bởi cặp kính không giống ai đó . Cô nhìn anh thật lâu, rồi ngờ ngợ một nét quen quen . Và cô đi thẳng đến trước mặt anh ta :

- Xin lỗi, trông anh quen quen, mời anh ngồi.

- Cảm ơn.

Anh ta trả lời, nhưng đôi mắt thì hình như không nhìn cô . Huệ Linh thấy anh ta quay đầu như tìm kiếm . Cô buột miệng :

- Xin lỗi, có phải anh là ?

- Là ai mặc tôi, cô nhiều chuyện quá.

Trong khoảnh khắc, Huệ Linh vụt nhớ ra . Cô khẽ kêu lên :

- Huy Bình.

Chẳng lẽ anh ta đã ra tù ? Và làm sao anh ta biết được ngày cưới của Thu Vân ? Anh ta đến đây làm gì mới được.

Huệ Linh lo lắng trở lại bàn tìm Quốc Tuấn . Nhưng đi được giữa chừng, cô lại quay ngoắt rẽ về phía Thu Vân.

Khi cô đến cạnh Thu Vân thì Huy Bình đã đến trước mặt 2 người . Thu Vân nhìn anh ta chăm chú, mặt chợt tái đi, cô thốt lên rời rạc :

- Anh tới đây làm gì ?

- Trong khi anh ngồi trong tù vì em, lúc nào cũng thương nhớ em, thì ở ngoài em bỏ đi lấy chồng, em là đồ phản bội.

Huệ Linh kêu lên :

- Ê, anh đừng có nói bậy, nó yêu anh hồi nào mà bảo là phản bội . Mà anh tới đây để làm gì ?

Thầy Chuyên nghiêm giọng :

- Anh là ai, tại sao nói với vợ tôi như vậy ?

Thu Vân nói như van xin :

- Anh đã gây cho tôi quá nhiều phiền phức rồi, xin đừng quấy rối tôi nữa.

- Tôi đã từng nói với cô, nếu cô phản bội tôi thì hai đứa cùng chết chung, cô không nhớ sao.

Bất ngờ anh ta rút trong áo ra một con dao nhỏ, sáng loáng đâm vào ngực thầy Chuyên . Và nhanh như cắt, anh ta rút nó ra cắm mạnh vào ngực Thu Vân.

Khi mọi người túa đến thì anh ta đã quay ra đâm liên tục vào người mình . Những phụ nữ yếu bóng vía ngất xỉu khi thấy cảnh tượng khủng khiếp đó . Cả Huệ Linh cũng khụy xuống bất tỉnh.

Bà Xuyên, Quốc Tuấn và Huệ Linh đứng bên giường, căng thẳng theo dõi những biến đổi trên mặt Thu Vân . Mí mắt cô khẽ động đậy, và như khó khăn lắm, vượt lên sự yếu ớt của cơ thể, cô từ từ mở mắt . Huệ Linh la nhỏ :

- Nó tỉnh rồi, lạy trời.

Thật ra vết thương của Thu Vân không nguy hiểm lắm . Nhưng cô quá kinh hoàng, cộng với sự mệt mỏi kéo dài, nên cô quy hẩn . Rất may là con dao không chạm trúng tim cô như Huy Bình đã muốn.

Thu Vân mấp máy đôi môi, mắt vẫn dăm dăm nhìn bà Xuyên :

- Anh Chuyên có sao không mẹ ?

Bà Xuyên cúi xuống gần cô, dịu dàng :

- Không sao đâu con, nó đang nằm ở phòng bên kia, khi nào khỏe con có thể qua thăm nó mà.

- Chắc anh ấy giận con lắm.

Cô chỉ nói được bao nhiêu đó, rồi nằm im . Nhắm mắt lại . Cô nhớ lại những gì xảy ra trong buổi tối đó . Và nghĩ đến những gì sẽ xảy đến cho mình . Rồi lặng lẽ khóc.

Cô không biết rồi đây thầy Chuyên sẽ có thái độ ra sao ? Sẽ hận hay bằng lòng tha thứ ? Và cuộc hôn nhân này sẽ đi về đâu khi luôn bị đe dọa . Chưa bao giờ cô có cảm giác suy sụp như bây giờ.

Huệ Linh vỗ nhẹ tay cô :

- Mà đừng có khóc, Vân, đang bị thương mà khóc không tốt đâu.

- Linh nó nói đúng đó con, đừng có suy nghĩ nhiều . Chuyện cũng còn giải quyết được mà . Đợi con khỏe đi rồi tính.

Thu Vân cố nín khóc . Nhưng không được . Cô nhắm mắt nhưng tiếng khóc vẫn thoát ra từ lồng ngực . Nhìn cô đầy thê lương bất lực.

Huệ Linh an ủi rồi rút :

- Đừng buồn nữa Vân, thì mai mốt ra viện rồi mà với anh ấy sống bình thường, ảnh đâu có chết mà sợ . Coi như đám cưới gặp chuyện xui đi, có gì đâu.

Thu Vân vẫn không ngừng khóc :

- Hắn thế nào rồi ?

- Mà nói ai, ờ, Huy Bình hả ?

Cô hạ giọng như ngân ngấm :

- Hấn không chết, nhưng bị thương nặng lắm . Bác sĩ bảo hấn có tiền sử bệnh thần kinh . Cộng với lối sống trác táng và uống rượu nên hấn hư người . Lần này người ta điều trị cho hấn lành lặn rồi chuyển qua bệnh viện tâm thần.

Nghe câu đó, Thu Vân thoáng nhăn mặt ghê sợ . Cô chột lăn lộn trên giường, khóc nức lên :

- Tại sao tôi vướng phải một người như vậy chứ.

Mọi người vội kèm cô lại . Nhưng Thu Vân đang quá căng thẳng, cô vẫn giãy giụa và khóc . Quốc Tuấn phải gọi cô y tá vào . Thu Vân được tiêm một mũi thuốc an thần mới dịu lại và ngủ thiếp đi.

Khi Thu Vân thức dậy trong phòng chỉ còn một mình Quốc Tuấn . Anh đang ngồi bên cạnh giường nhìn cô, khuôn mặt có vẻ u ám . Thấy cô mở mắt, anh vẫn lặng thinh nhìn cô . Thu Vân định ngồi lên, nhưng anh ngăn lại :

- Em cần gì, để anh làm, đừng cử động.

Thu Vân lắc đầu :

- Em muốn ngồi lên, em thấy khó thở quá.

Quốc Tuấn đứng dậy đỡ cô dựa vào thành giường :

- Em có muốn uống nước không ?

Thu Vân lặng thinh . Rồi khẽ gỡ tay anh ra khỏi tay cô :

- Mẹ em đâu rồi, sao anh lại ở đây ?

Quốc Tuấn không trả lời, chỉ lặp lại :

- Anh rót nước cho em nghe.

- Em không muốn uống, mẹ em đâu rồi ?

- Em đừng đòi phải có mẹ một bên như vậy, bác phải về nhà nghỉ một chút chứ, em có biết mấy đêm liền mẹ em thức sáng đêm không ?

- Tại sao anh ở đây, anh có biết như vậy bất tiện lắm không ?

- Nếu em muốn, thì khi nào em rời viện, anh sẽ không đến tìm em nữa.

Thu Vân lặng thinh một lát, rồi hỏi với vẻ khẩn khiết :

- Anh nói thật với em đi, anh Chuyên có sao không ? Tại sao mấy hôm nay anh không đến thăm em ?

- Em khỏe đi rồi nói chuyện đó cũng không muộn.

- Đừng nói câu đó với em nữa, tại sao mỗi lần em nhắc anh ấy thì mọi người tìm cách tránh né, có phải anh chết rồi không, có không ?

- Không, em đừng nói bậy.

- Không chết, vậy thì ảnh bị thương nặng lắm phải không ? Em xin anh mà, làm ơn nói thật với em đi . Có phải ảnh bị thương nặng lắm không ?

Quốc Tuấn nhìn cô một cách bất lực. Cái nhìn đó làm Thu Vân hiểu theo nghĩa khác :

- Có nghĩa là hẳn đã làm ảnh sắp chết, rồi đây gia đình bên chồng em sẽ ghét em, sẽ xem em là tai họa . Trời ơi sao tôi lại vướng vào một người ghê tởm như vậy chứ.

Nói đến đó, cô lại khóc òa lên . Quốc Tuấn giữ khuôn mặt cô trong tay anh :

- Bình tĩnh lại đi Vân . Em nghĩ quá xa rồi, thật ra chồng em chỉ bị thương xoàng thôi, nhẹ hơn em rất nhiều . Em nên lo cho em đi . Đừng lo cho anh ta.

Thu Vân quệt nước mắt :

- Nếu anh ấy đã khỏe thì phải đến thăm em chứ . Anh ấy thừa biết em bị thương mà.

- Có thể anh ta còn bận nhiều chuyện.

- Em không chấp nhận được cách giải thích đó . Anh ấy không bao giờ quan trọng công việc hơn sức khỏe của em . Có chuyện gì rồi phải không ?

- Thật tình là anh không biết.

Thu Vân ngửa đầu ra gối . Cô nhắm mắt suy nghĩ một mình . Cô cứ ngồi yên như vậy thật lâu, rồi tung mền bước xuống giường :

- Em muốn đi tìm anh Chuyên.

Quốc Tuấn ấn cô nằm xuống gối:

- Bác sĩ nói em còn yếu lắm, khoan đi ra ngoài đã.

- Mặc kệ em, tự em đi được . Em có cảm tưởng mấy hôm nay mọi người muốn giấu em chuyện gì đó . Cả anh cũng vậy . Vậy thì tự em sẽ đi tìm hiểu.

- Không được . Em phải lo cho em đã.

- Em khỏe rồi, không cần anh lo, tại sao anh cứ ngăn cản em, anh lấy quyền gì chứ, buông em ra đi.

Vẻ mặt Quốc Tuấn vẫn điềm đạm, nhưng giọng nói cứng như thép :

- Em muốn tìm hiểu chuyện gì, anh không cản, nhưng anh không cho phép em ra khỏi phòng lúc này . Nhất là tìm cách đến gặp anh ta.

- Anh không có quyền .- Thu Vân la lên.

Ngay lúc đó, Huệ Linh bước vào :

- Mà đừng có làm dữ như vậy Vân, anh Tuấn không cho là có lý do, mọi người chỉ lo cho mày thôi, làm gì la dữ vậy.

Thu Vân buông mình xuống gối, mệt mỏi :

- Lý do gì ?

- Thì mày ráng nghỉ ngơi cho khỏe đi, rồi tìm hiểu sau.

Thu Vân có vẻ bị kích động trở lại, cô nói như hét :

- Vậy thì mọi người làm ơn nói với tôi sự thật đi, tại sao cứ giấu giếm hoài vậy, tao đang muốn chết đi cho rồi, bao nhiêu đây chưa đủ sao ?

Huệ Linh nhìn Quốc Tuấn như khó xử, rồi nói thẳng :

- Được rồi, để tao nói, anh Chuyên tuyên bố hủy bỏ đám cưới rồi, gia đình anh ta làm dữ với dì Xuyên . Vì họ đổ lỗi mày làm hại con của họ . Đấy, chuyện là vậy đó, mày biết lúc này thì có lợi gì chứ.

Thu Vân rưng rờ nhìn Huệ Linh, rồi thì thào :

- Có chuyện đó nữa sao ?

Cô lẩm bẩm trong nước mắt :

- Thật là kinh khủng.

- Tại cái tên điên đó mà ra cả.

Nãy giờ Quốc Tuấn vẫn lặng thinh theo dõi phản ứng của Thu Vân . Thấy cô không la hét nữa, anh có vẻ yên tâm hơn :

- Trước sau gì em cũng phải đến nói chuyện với anh ta . Nhưng đang yếu sức thế này, liệu em có chịu nổi vết thương mới không . Cách cư xử của anh ta không làm em đau về thể xác . Nhưng sẽ chết theo cách khác, em biết sớm thì có lợi gì chứ.

Thu Vân vẫn nằm yên, Huệ Linh nhìn cô lo ngại:

- Mày nghĩ gì vậy Vân ?

- Còn gì nữa đâu mà nghĩ . Tao không muốn nhớ tới cái gì nữa hết.

Huệ Linh thở dài, nhăn mặt :

- Tao không hiểu nổi tại sao anh ta từ hôn, anh ta giận cái gì chứ, mày đâu có lỗi gì đâu . Hay là anh ta sợ bị liên lụy . Theo anh thì tại sao, anh Tuấn ?

Quốc Tuấn lắc đầu dăm chiêu :

- Anh không biết.

Và anh bỏ ra hành lang đứng . Trong phòng, Thu Vân khóc lặng lẽ một mình . Huệ Linh hết nhìn ra ngoài cửa rồi đến nhìn Thu Vân . Thỉnh thoảng lại chép miệng rầu rĩ . Cô ngồi bó gối ngẫm nghĩ một mình . Và nhớ lại hình ảnh lúc đám cưới Thu Vân mà nổi gai ốc khắp người.

Thu Vân bước vào phòng khách, cô khẽ gật đầu chào bà Quỳnh . Nhưng cô chỉ được đáp lại bằng cái nhìn lạnh nhạt, đầy ác cảm . Bà bảo cô ngồi chờ, rồi biến mất sau cửa.

Nếu không nghe Huệ Linh nói trước, có lẽ thái độ đó sẽ làm Thu Vân chới với . Bị xúc phạm. Nhưng cô đã chuẩn bị tinh thần chờ đợi điều tồi tệ nhất, nên sự thay đổi đó không làm cô bị sốc lắm.

Một lát sau Chuyên đi ra . Thu Vân ngẩng nhanh đầu nhìn anh, chờ đợi thái độ của anh . Và cô

được đón tiếp bằng một thái độ khách sáo :

- Xin lỗi đã để cô chờ lâu, cô ra viện lúc nào vậy ? Đã khỏe hẳn chưa.

Mặc dù đã biết trước, vậy mà ngôn ngữ của anh vẫn làm Thu Vân thấy bàng hoàng . Cô nuốt nước miếng, cố nói bình thường :

- Em khỏe rồi . Hôm đó anh có sao không ?

- Chỉ bị trầy chút thôi, không có gì đáng kể.

"Anh không hề hấn gì, vậy mà không thềm đến thăm em, em không tưởng tượng nổi anh có thể bỏ mặc em như vậy, quay lưng nhanh như vậy". Thu Vân nghĩ thầm một cách đau đớn . Cô lắc mạnh đầu, cố tránh để đừng bực xúc động . Bây giờ là lúc nói chuyện bằng lý trí chứ không phải bằng sự yếu mềm tình cảm.

Chuyên thản nhiên đốt thuốc hút :

- Chúng ta nói chuyện chứ ?

- Vâng, em đến chỉ để nói về chuyện của mình, em đã nghe ý định từ hôn của anh, chuyện đó làm em đau khổ vô cùng.

- Tôi cũng vậy, nhưng tôi không dám phiêu lưu cưới một người mà tôi không hiểu hết về cô ta . Cô đã làm tôi hình ảnh sụp đổ . Tôi có thể bỏ qua quá khứ của cô, nhưng không bỏ qua sự dối trá.

- Em không hề dối trá . - Thu Vân kêu lên.

Chuyên cười mỉa mai :

- Dùng từ đó hơi nặng phải không, nếu nói nhẹ hơn là không thành thật. Rõ ràng cô cố ý giấu giếm, lừa gạt . Liệu tôi có thể tin cậy để sống suốt đời với một người như cô không ?

- Có lẽ sai lầm của em là không kể chuyện đó với anh, em không biết lý giải tâm lý đó thế nào . Nhưng nếu biết có chuyện như vậy, chắc chắn em sẽ nói điều đó trước tiên.

- Bây giờ muộn rồi, tôi không cần nghe giải thích, tôi chỉ hiểu một điều là ngay từ đầu, cô đã không thành thật . Và tôi không muốn sống với cô . Vĩnh viễn chia tay, như vậy sẽ làm tôi thanh thản hơn.

Thu Vân nói nhỏ :

- Xin anh khoan quyết định, cho em một thời gian nữa đi, lúc đó anh hãy suy nghĩ để khẳng định lại chính anh, là anh có thật sự thanh thản không ?

Nét mặt Chuyên vẫn lãnh đạm :

- Tôi không muốn bị vướng bận nữa . Tính tôi là vậy, trong tình cảm, tôi muốn mọi thứ đều rạch ròi . Yêu là yêu, không là không, không thể lấp lửng.

- Không phải vậy đâu, tình cảm không phải là bài toán, rồi anh sẽ hiểu điều đó, cái đó em đã trải qua rồi nên em biết, em xin anh, đừng có khẳng khẳng như vậy.

- Bao giờ cô rảnh, mai được không ?

Thu Vân hoang mang :

- Anh muốn làm gì ?

- Tôi muốn chúng ta ly hôn ngay . Vì chỉ mới đăng ký, chắc không cần thủ tục rắc rối lắm đâu . Xé bỏ giấy đăng ký kết hôn tại phường là xong, sau này không sợ bị rắc rối.

Thu Vân tuyệt vọng nhìn Chuyên . Cô cố gắng thuyết phục :

- Đừng làm như vậy mà anh.

- Ngược lại, tôi muốn giải quyết càng nhanh càng tốt . Đã không thể sống với nhau thì kéo dài để làm gì.

Thu Vân liếm môi, thu hết can đảm hỏi thẳng :

- Có phải sợ anh ta không ?

Chuyên điềm nhiên :

- Nếu như vậy thì sao ? Tôi không muốn sống với một người mà lúc nào tính mạng cũng bị đe dọa.

Thu Vân im lặng . Cuối cùng thì điều cô nghi ngờ là có thật . Tuy nhiên, cô cũng cố gắng lần cuối cùng :

- Em nghĩ, khi đã yêu nhau, thì không có trở ngại nào có thể cản được, và anh ta không đáng để anh đánh đổi với em.

- Không . Tôi không dám phiêu lưu . Và tôi nghĩ, nếu cô không hứa hẹn gì, chắc anh ta không phản ứng điên cuồng như vậy.

- Anh hiểu lầm rồi, thật tình là em không quen biết với anh ta . Đó là một người bất thường, bị tâm thần.

Chuyên nhìn cô ghê sợ:

- Trước đây cô thác loạn tới mức giao du bừa bãi như vậy sao . Có lẽ đó là lý do để người yêu cô tìm đến người khác.

Thu Vân lặng người ngồi im . Rồi cô cười khẽ :

- Khi đã nghi kỵ em, thì anh suy luận cả những điều tồi tệ nhất, em biết có nói anh cũng sẽ không nghe . Thôi được, em sẽ không thanh minh gì cả.

- Tôi cũng không thích nói nhiều, điều làm tôi sợ nhất là phải nghe lý giải, trách móc và đổ lỗi cho nhau . Tốt hơn hết là mỗi người tự trọng một chút, đừng trách gì nhau cả.

- Thà anh cứ điều tra cho căn kẽ, nói nặng em cũng được . Rồi hàn gắn lại, anh giải quyết thẳng thừng như vậy, em thấy uất ức lắm.

- Tùy cô.

- Anh phải hiểu một điều, em không có lỗi trong chuyện này.

- Tôi chỉ hiểu một điều, cô đã lừa dối tôi, để cuối cùng là hậu quả như vậy . Nếu hôm đó anh ta thành công, thì bây giờ gia đình tôi và cô đều đau khổ . Cô có nghĩ tới chuyện đó không ?

Thu Vân hỏi với vẻ buồn rười rượi :

- Em muốn biết anh có còn coi trọng tình cảm của mình không, hãy nói thật với em đi . Em nghĩ, khi anh đã quyết định cưới em, tức là anh cần em . Mà nếu đã cần, thì anh không thể vì một người loạn trí mà quyết định xa em.

- Có lẽ tình cảm đã hết rồi Vân ạ . Bây giờ tôi chỉ còn thấy nhẹ nhàng vì thoát chết . Và tôi không muốn cái sợ đó đeo đẳng tôi suốt đời.

- Sao anh không phản ứng tích cực hơn một chút . Sao không làm gì để bảo vệ tình cảm của mình . Trốn tránh đâu phải là cách hay nhất.

Thấy vẻ mặt Chuyên không mấy may xao động, cô thở dài :

- Anh có nghĩ rằng, đến một ngày nào đó anh sẽ hối hận không ?

- Tôi nghĩ là không . Và bây giờ, điều tôi cần nhất là hủy bỏ cuộc hôn nhân này . Hy vọng là cô đừng làm khó tôi.

- Đến giờ em mới nhận ra, ở anh, mọi cái đều phải toàn mỹ, theo một khuôn mẫu nhất định, anh không chấp nhận những vướng mắc trong tình cảm . Em biết chắc rằng, một ngày nào đó anh sẽ hối hận.

Chuyên cười lãnh đạm :

- Tôi tin là tôi không hối hận . Từ trước giờ tôi luôn tin vào cách giải quyết vấn đề của tôi, và tôi chưa bao giờ bị sai lầm.

Thu Vân ngồi gục đầu nhìn xuống gạch . Trong vô vừa là cảm giác cuống cuồng muốn thuyết phục, vừa là cảm giác mệt mỏi muốn buông xuôi . Cuối cùng cô ngược lên định nói . Nhưng rồi nhìn vẻ mặt trơ lạnh của Chuyên, cô quyết định đứng lên :

- Tiếc là anh không chịu hiểu vấn đề . Đầu óc anh tỉnh táo quá, em đành chịu thua anh . Anh cứ viết đơn đi, em sẽ ký tên.

Nói xong cô đi thẳng ra cửa, không dám quay lại nhìn xem anh phản ứng ra sao.

Về nhà, cô gài cửa phòng, nằm vật vờ trên giường suốt buổi chiều . Tóc cô buông rơi cả dưới gạch, cả nghị lực và khao khát trước đây hoàn toàn tắt ngấm . Trong đời đã trải qua những lúc vinh quang và buồn tủi . Nhưng chưa bao giờ cô có cảm giác mệt mỏi như lúc này.

Buổi tối Thu Vân gượng ngồi dậy, soạn tất cả những lễ vật làm quà cưới bỏ vào hộp . Và cô đi một mình đến nhà Chuyên . Người mở cửa cho cô chính là anh . Trước cái nhìn tò mò của anh, cô lẳng lặng lấy chiếc hộp ra, chìa về phía anh :

- Đây là đồ cưới, em gửi lại anh . Sau này anh tặng cho người khác.

- Tôi không đòi, cô cứ giữ đi.

Thu Vân lắc đầu :

- Em cũng không có lý do gì để giữ . Anh cần nó hơn em.

Cô ấn chiếc hộp vào tay Chuyên . Rồi quay người đi ra xe . Hình ảnh cuối cùng cô mang theo là vẻ mặt ngạc nhiên của anh . Ngạc nhiên chứ không phải là đau khổ hay căm giận . Lần đầu tiên từ khi biết anh, cô mới nhận ra anh có trái tim bằng đá.

Đêm đó, Thu Vân ngồi một mình bên cửa sổ, không đau khổ hay suy nghĩ gì nhiều . Chỉ có cảm giác chết lặng . Cô cứ ngồi như thế đến tận sáng . Đó là hành động yếu đuối để vĩnh biệt một người sắp làm chồng , nhưng vĩnh viễn sẽ không bao giờ là chồng được.

Sáng hôm sau, Thu Vân gọi điện cho ông Hưng . Giọng cô hết sức tỉnh táo :

- Tôi muốn tham gia những chương trình ca nhạc của ông . Nếu ông không từ chối, thì tối nay tôi sẽ có mặt ở nơi diễn nào đó mà ông tổ chức.

- Thật chứ cô Vân . Cô không đùa chứ ?

- Tôi nói thật, rất thật.

Im lặng một lát, rồi giọng ông ta vỡ ra đầy vẻ ngạc nhiên :

- Tất nhiên là tôi đồng ý rồi . Trời ! Sao bỗng nhiên cô cắt đứt hoàn toàn với chúng tôi thế ? Tôi đã tìm mọi cách để liên lạc với cô, thật là khó khăn.

Thu Vân cười nhẹ :

- Xin lỗi vì lúc đó đã không giải thích với ông, nhưng tôi có việc riêng.

- Vậy lần này cô trở lại sân khấu hẳn chứ ?

- Tôi nghĩ, tôi không bỏ nó được.

- Như vậy thì tốt quá . Vậy tôi sẽ cho sắp tiết mục của cô vào chương trình tối nay . Có lẽ cô sẽ phải hát nhiều bài đấy, khán giả yêu cầu...

- Tôi không từ chối đâu ông ạ.

- Tốt . Cô trở lại như vậy thật hay quá.

- Vậy tối nay nhé . Chào ông.

Thu Vân bỏ máy xuống . Cô đến mở ngăn kéo tìm chiếc điện thoại di động cũ . Đã từ lâu cô không xài tới nó . Nhưng bây giờ cô biết mình sẽ sử dụng rất nhiều.

Cô sẽ trở lại sân khấu, sẽ lao vào công việc, với những bận rộn như xưa . Nhưng lần này sẽ không còn bận lòng với những ganh ghét tị hiềm nữa . Cô đã thoát thân thành người khác . Không có tình yêu, đau khổ, thất vọng . Những thứ đó thật sự qua rồi.

Những ngày tiếp theo đó . Cuộc sống của Thu Vân thay đổi hẳn . Cô bận rộn hơn cả trước kia . Những hợp đồng thu băng, thu hình, những buổi biểu diễn trong thành phố . Và những chuyến lưu diễn cứ cuốn hút cô vào công việc . Thậm chí có lúc không có cả thời gian để thở.

Rất lâu rồi cô không gặp Quốc Tuấn . Huệ Linh nói anh đang kết hợp với ông Luận làm một bộ

phim nhiều tập . Và đang theo đoàn làm phim đi xuống các tỉnh miền tây.

Cả Mai Châu cô cũng không nghe nói đến . Huệ Linh cũng không biết lúc này cô ta làm gì . Cô ta vắng bóng trong giới ca nhạc và chìm ngấm không một dư âm, chứ không gây dư luận ồn ào như Thu Vân . Có lẽ cô ta trở lại với lĩnh vực chuyên môn của mình.

Tối nay Thu Vân có lịch thu âm ở phòng thu của Quốc Tuấn . Cô diễn xong thì đã khuya . Cô đến phòng thu với tâm trạng vừa tò mò vừa có cái gì đó xao xuyến khó tả . Quốc Tuấn và anh kỹ thuật viên đang chờ cô . Thu Vân bước vào phòng cách âm, nhỏ nhẹ :

- Tôi đến có trễ không ?

- Cũng không trễ lắm . Mỹ Thanh vừa mới đi ra thôi, em nghỉ mệt một lát đi.

- Thôi, làm cho xong để anh Quý còn về.

Thu Vân vừa nói vừa bước vào vị trí của mình . Cô đeo phone vào tai, mắt nhìn vào bản nhạc . Cố gắng để không nhìn Quốc Tuấn . Còn anh thì nhìn cô chăm chăm, như không thể rời mắt khỏi cô.

Khi thu xong, anh kỹ thuật viên về trước . Thu Vân định về thì Quốc Tuấn giữ cô lại :

- Em có mệt lắm không ?

- Hơi mệt một tí, hôm nay em đi suốt ngày, chiều nay nằm được một lát nên cũng có thời giờ lấy lại sức . Hình như anh đi miền Tây về phải không ?

- Ừ.

Anh ra hiệu cho cô ngồi xuống . Rồi ngồi bên cạnh cô :

- Lúc này em khỏe không ?

- Cũng bình thường . Còn anh ?

- Cũng vậy . Em có muốn ăn gì không ?

Thu Vân gật đầu :

- Có cháo thì tốt.

- Vậy thì đi, để xe lại đây, lát nữa anh đưa về.

Thu Vân gật đầu đồng ý . Một lát sau cô đòi anh đưa đến chỗ bán hàng rong . Đó là gánh cháo bên đường . Cả hai len lỏi vào trong sát phía mái hiên . Ngồi xuống cạnh nhau . Quốc Tuấn nhìn quanh một cách tò mò :

- Sao em biết được chỗ này, ngon lắm à ?

Thu Vân gật đầu :

- Em với Huệ Linh hay ghé đây lắm, nó dẫn em đó.

- Hai cô thân nhau trở lại, kể cũng lạ.

Thu Vân mỉm cười :

- Lúc này nó tu lại, bớt ngoa ngoắt nhiều . À, lâu quá em không nghe nói gì về Mai Châu, lúc này

nó làm gì anh biết không ?

- Tuần trước anh gặp cô ấy giữa đường, cố bảo là đã có chồng, và ở nhà làm nội trợ.

Thu Vân nhướn mắt :

- Nội trợ ? Nó chịu trời mình ở nhà sao ?

Quốc Tuấn cười thành tiếng :

- Ban đầu thì không chịu, nhưng áp lực của gia đình chồng lớn quá nên đành chịu thua . Hình như cô ta cũng không hài lòng lắm.

- Kể cũng lạ, bướng bỉnh và bản lĩnh như nó mà cũng phải khuất phục, em nghĩ chồng nó chắc phải cao tay lắm.

- Anh không biết, chắc phải có uẩn khúc gì đó.

Thu Vân tò mò :

- Không biết chồng nó là ai nhỉ, có phải đó là người lúc trước quen với Huệ Linh không ?

- Không, người khác.

- Anh thấy cháo có ngon không ?

Quốc Tuấn gật đầu :

- Cũng được, nhưng nó không ngon đến nỗi phải chịu ngồi ở vỉa hè mà thưởng thức, anh không hiểu nổi các cô.

Thu Vân nheo mắt :

- Chỉ cần thích thôi, còn thì ăn ở đâu cũng được . Em thích mấy chỗ thế này lắm.

Quốc Tuấn rút khăn lau miệng :

- Đó cũng là một ý thích ngộ nghĩnh . Biết đâu đi thế này hoài anh cũng đâm ra thích.

Cả hai đứng dậy, len lỏi đi ra đường . Ngồi vào xe, Thu Vân ngã người dựa vào nệm, có vẻ dễ chịu . Quốc Tuấn quay lại nhìn cô :

- Em mệt ?

- Dạ, hơi hơi.

Quốc Tuấn nói như nhận xét :

- Lúc này em có vẻ hồng hào hơn, vui vẻ hơn.

Thu Vân ngạc nhiên :

- Sao anh biết ? Lâu rồi anh có gặp em đâu.

- Cần gì gặp mới biết, em có vẻ được hồi sinh, anh mừng lắm.

Thu Vân định nói, nhưng anh đã bật công tắc . Chiếc xe lướt tới một cách êm ái . Thu Vân nhắm mắt lại như ngủ . Nhưng cô lại suy nghĩ về câu nói của Quốc Tuấn . Có lẽ nào anh vẫn cứ theo dõi cô ? Chuyện cũ đã qua, hay thật sự vẫn còn bỏ ngỏ . Bây giờ là khoảng thời gian bình lặng nhất của cô . Tình cảm như một dấu lặng trong khuôn nhạc . Nhưng tối nay hiểu Quốc Tuấn vẫn

còn quan tâm đến mình, cô không khỏi thấy xao xuyến.

Thu Vân ngân lên nốt nhạc cuối cùng, rồi cúi chào khán giả . Tiếng vỗ tay vang lên đầy cuồng nhiệt . Người ta tặng hoa tới tấp . Cô cười tươi và cảm ơn liên tục . Khi cô vào phía sau cánh gà thì hoa đã ngập trên hai tay.

Thu Vân ôm những bó hoa rời hậu trường đi ra xe . Nhưng đến cánh cửa bên hông nhà hát, cô gặp một người đứng chờ mình . Trên tay anh ta là một bó hoa hồng thật lớn.

Thu Vân đứng khựng lại nhìn anh . Đó là Chuyên, cô thấy vô cùng bất ngờ và ngạc nhiên . Bản năng làm cô quay đầu nhìn quanh xem còn ai nữa không . Nhưng Chuyên chỉ tìm cô . Anh bước đến, chìa bó hoa ra :

- Tặng em.

- Cảm ơn.

Cô không nén được sự tò mò trong cái nhìn của mình, Chuyên cười với vẻ bối rối :

- Em về bây giờ chưa ?

Thu Vân gật đầu chứ không trả lời . Anh nói tiếp một cách thiếu tự tin :

- Anh muốn nói chuyện với em, được không ?

- Sao anh không đến nhà em ?

- Anh có đến mấy lần, nhưng không gặp . Anh nghĩ chỉ có cách đón như thế này.

- Có chuyện gì không anh ?

- Đứng giữa đường thế này khó nói chuyện lắm, anh có thể đưa em về không ?

Thu Vân lắc đầu, rồi đi về phía băng đá :

- Mình ngồi đây nói cũng được.

Cô đặt mấy bó hoa xuống chính giữa, và ngồi xuống . Chuyên cũng ngồi ở đầu bên kia . Anh nói như nhận xét :

- Hình như khi trở lại sân khấu, em càng thành công hơn . Anh thấy báo chí nhắc em rất nhiều.

- Hình như vậy, em cũng không biết nữa.

Và cô ngồi im chờ Châu nói . Nhưng thấy anh cứ trầm ngâm nhìn cây kiếng trước mặt, cô đành hỏi cho có chuyện :

- Lúc này anh thế nào ?

- Bình thường.

- Anh có nhận chương trình nào nữa không ?

- Không.

Không khí lại chùng xuống, có vẻ rời rạc . Thu Vân cũng đâm ra không biết nói gì . Cô chờ Chuyên lên tiếng . Cô không tin một người như anh lại chịu khó đứng chờ cô diễn cho xong, chỉ để gặp và nói những chuyện vu vơ.

Khá lâu Châu mới bắt đầu nói, giọng anh có vẻ khó khăn :

- Sau này nghiệm lại những gì em nói, anh mới thấy em đúng . Quả thật là từ lúc chia tay em, anh không tìm được sự thanh thản như anh nghĩ . Anh luôn sống trong tâm trạng bi đát, như mình đã tự làm đổ vỡ điều quan trọng nhất trong đời mình.

Thu Vân hơi quay đầu lại nhìn Châu . Nhưng vẫn im lặng nghe . Có lẽ sự im lặng của cô làm Chuyên được khuyến khích hơn, anh nói tiếp với vẻ nhẹ nhàng hơn :

- Có nghĩa là anh không thể quên em như anh muốn, em hiểu điều đó không ?

- Em đã cố thuyết phục anh, sao lúc đó anh không tin ?

- Lúc đó anh bị một cú sốc quá lớn . Và lại quá bất ngờ . Nó làm anh mất bình tĩnh . Và anh nghiêng về lý lẽ của gia đình anh hơn.

Thu Vân thở nhẹ :

- Em đã biết chuyện đó, nhưng không dám nói ra vì sợ đụng chạm đến gia đình anh, em chỉ biết năn nỉ anh, tiếc là anh cố chấp quá.

- Lúc đó anh bị choáng vô cùng, và mất lòng tin ở em . Anh thấy cần giải quyết theo lý trí, và sai lầm của anh là chỉ nghe theo lý trí mà bỏ qua sự ràng buộc của tình cảm.

- Lúc đó anh xem tình yêu nhẹ quá.

- Tưởng như vậy, nhưng hóa ra nó trói buộc nhiều đến mức anh không ngờ . Khi bình tĩnh nhìn lại, anh mới thấy anh yêu em nhiều hơn sự nhận thức của anh.

Thu Vân cười nhẹ :

- Có lẽ vì anh sống thiên về lý trí nhiều hơn, cái đó cũng có cái hay của nó.

C nói một cách chua chát :

- Trước giờ anh rất tự tin vào bản thân mình . Anh giải quyết mọi chuyện luôn hợp lý, luôn thành công . Nhưng khi đụng đến điều quan trọng nhất đời người, thì anh lại sai lầm nghiêm trọng.

- Anh thấy hối hận vì cách giải quyết đó sao ?

- Nếu anh nói là bị dày vò vì hối hận, em có tin không ?

- Em cũng không biết nữa.

- mấy tháng nay anh cứ sống trong tâm trạng bất an . Cảm giác của một người làm đổ vỡ thứ quý giá nhất trong đời . Anh sống không còn thanh thản nữa.

Thu Vân nói nhỏ :

- Em cứ nghĩ anh đã quên được rồi, vì anh thuộc mẫu người ngăn nắp trong cuộc sống . Nghĩa là biết loại bỏ những vướng bận.

- Anh có thể làm được chuyện đó, trừ tình yêu với em.

Thu Vân cười gượng :

- Cái gì qua rồi thì đừng để bị dấn vấp nữa, nó không giải quyết được gì ngoài việc làm cho mình khổ sở . Anh quên đi.

Chuyên lắc đầu :

- Anh không quên được.

Anh chợt nghiêng người tới, nắm tay cô xiết mạnh :

- Cho anh xin lỗi chuyện cũ, mình có thể bắt đầu lại được không em ?

Thu Vân để yên trong tay anh, nhưng lắc đầu rất nhẹ nhàng :

- Muộn rồi anh à . Em không còn nhiệt tình nữa, em đã quên được chuyện đó rồi.

- Em còn giận anh ?

- Không phải là giận . Mà là không còn muốn quay lại . Giận thì có thể hàn gắn . Còn hết tình cảm rồi thì không còn nhiệt tình làm lại đâu.

Vừa nói cô vừa rút tay ra . Chuyên buông tay cô, ngồi bần thần thật lâu . Vẻ mặt đầy thất vọng .

Anh nói nhỏ :

- Anh biết anh đã làm em buồn, sau này nhớ lại, anh thật sự ân hận . Bỏ qua cho anh đi Vân.

Thu Vân hiểu sự ray rứt trong lòng Châu khi anh nói ra . Nhưng điều đó không thể làm khơi lại trong cô ngọn lửa đã tắt . Đó mới là điều quan trọng . Và cô nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết :

- Em đã bỏ qua hết rồi, không còn giận anh, cũng không còn đau khổ . Giá mà em còn đau khổ, thì em sẽ bằng lòng tha thứ . Nhưng mà anh hiểu không, em rất dửng dưng khi nhớ lại chuyện đó.

- Điều đó chứng tỏ là em chưa hề yêu anh.

- Em không phủ nhận chuyện đó . Trước đây em đã từng nói với anh, em tới với anh vì một chút tình cảm cũ, lúc đó em quá đau khổ, chỉ muốn tìm sự yên ổn ở anh, đặt tất cả hy vọng vào anh.

Chuyên ngắt lời :

- Em cần một chỗ dựa chứ không hề yêu, thì ra em đối xử với anh như vậy, đến giờ anh mới biết.

- Lúc đó em đã nói thật với anh rồi.

- Anh cứ nghĩ đó là thời gian đầu, anh cứ nghĩ em đã bị chinh phục... Thật không ngờ.

Giọng anh chợt gần đi :

- Nếu vậy thì tại sao em lại tha thiết với anh, lúc đó em thuyết phục anh nhiệt tình lắm mà . Vậy mà mấy tháng trời anh nghĩ em đau khổ.

- Em rất đau khổ khi bị từ hôn, anh không hiểu sao ?

- Đừng ngụy biện nữa, anh không tin.

- Tùy anh, nhưng lúc đó em rất thật lòng, em coi anh là quan trọng nhất trong đời em, tôn thờ

anh . Nhưng anh đã làm em thất vọng.

- Thất vọng cái gì ?

Thu Vân cười buồn :

- Khi em nằm trong bệnh viện, người mà em đã chia tay lúc nào cũng túc trực bên cạnh em, lo lắng cả từng ý nghĩa đau khổ của em . Còn anh, người sẽ là chồng em thì thậm chí không đến thăm một lần, không cần biết em ra sao . Liệu em có dừng dừng được không ?

Chuyên đưa tay vò mớ tóc, giọng chán nản :

- Lúc đó anh rất khủng hoảng tinh thần.

- Và không muốn liên lụy đến em, vì sợ bị tai vạ...

Thấy Châu lặng thinh, cô chột cười một cách vô thức :

- Nếu anh thích sống yên ổn, sợ những gay cấn trong đời, thì hãy tránh xa em đi.

- Những cái đó có thể tìm cách giải quyết, còn tình yêu thì khó tìm thấy lắm em.

- Tiếc là anh nhận ra trễ quá . Anh biết lúc đó em cần anh thế nào không ? Còn anh thì làm cho em thấy em là tai họa của anh.

Cô ngược mặt lên, thở nhẹ :

- Lúc đó em mất tất cả . Cái mà em có thể giữ và không sợ bị mất là sân khấu, và em quyết định quay lại . Rất may là người ta không từ chối em, nếu không em mất tất cả.

Chuyên ngồi gục đầu nhìn xuống đất . Nhìn anh có vẻ buồn da diết . Có lẽ anh hiểu nhiều hơn những gì Thu Vân nói . Và biết rằng chẳng có gì thuyết phục được cô . Nhưng vì tình cảm quá nhiều đối với cô, nên anh cố gắng thuyết phục:

- Anh biết ngay bây giờ bảo em chấp nhận không phải là dễ . Nhưng vì tình cảm cũ, em hãy kiên nhẫn được không Vân ?

Thu Vân lắc nhẹ đầu :

- Em không hiểu anh muốn nói gì.

- Chúng mình mỗi đứa đều tự cố gắng xây dựng lại, chỉ cần em trở lại với anh, anh sẽ dành nhiều thời gian giúp em hàn gắn chuyện cũ . Làm tất cả những gì em muốn.

- Không, cái gì đã qua, níu kéo lại gượng ép lắm, em không còn nhiệt tình đâu . Khi em quyết định trở lại giới ca nhạc là em đã cắt đứt rồi, đừng mất thời gian cho em.

Không đợi Chuyên có ý kiến, cô nói thêm:

- Dù không còn sự kính trọng, em vẫn cảm ơn ý định tốt đẹp của anh đối với em, tiếc là quá muộn rồi . Anh quên em đi.

Cô chủ động đứng dậy, chìa tay ra :

- Chúc anh tìm được người khác đơn giản hơn em . Dù sao em vẫn xem anh như một người thầy.

Chuyên bóp nhẹ tay cô, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên . Cử chỉ tuyệt vọng của anh làm Thu Vân thấy khó xử . Cô đứng im như phân vân, rồi cuối cùng rút tay ra . Nhẹ nhàng gom mấy bó hoa trên băng đá và bỏ đi.

Phía sau cô, Chuyên vẫn ngồi gục bất động trên băng đá.

Thu Vân vừa ra khỏi khoảng sân tối thì nghe tiếng gọi của Huệ Linh . Cô quay đầu lại nhìn và đứng chờ . Huệ Linh đi nhanh về phía cô :

- Anh ta tìm mày có chuyện gì vậy ? Nãy giờ tao đứng nhìn, thấy anh ta cứ gục đầu nhìn xuống, chuyện gì nữa vậy ?

- Ảnh muốn đám cưới trở lại.

- Ôi trời, sao lạ vậy ?

- Chính tao cũng không ngờ.

- Lạ nhỉ, lúc trước quyết liệt từ hôn, tao nghĩ ông này sắt đá quá, không ngờ cũng là người yếu đuối . Rồi mày trả lời sao ?

- Từ chối.

Huệ Linh tò mò :

- Thật không đấy ? Người ta chủ đi nh dàn hòa, nếu còn thương thì đồng ý đi, đừng có chơi trò trốn tìm nghe.

Thu Vân lắc đầu :

- Tao không thích ông ọ bắt thiên hạ năn nỉ đâu . Chuyện đó qua rồi, coi như cho qua.

- Hình như mày cũng không yêu ông ta lắm, chứ nếu yêu thì đã bị thuyết phục rồi.

- Hình như là vậy . Tao nghĩ nếu ai yêu tao thì phải có can đảm đối phó với bất trắc, chẳng hạn như chuyện Huy Bình.

- Nhưng từ đây về sau mày yên tâm rồi, ông ấy không thể ra ngoài đời được nữa, quây gì được mà quây.

- Biết đâu đấy . Sau này nếu gặp người khác, tao sẽ nói điều đó đầu tiên, đừng để chuyện xảy ra như anh Chuyên khổ lắm.

Huệ Linh khẽ bĩu môi :

- Bây giờ tao mới dám nói, chứ ông ấy không có bản lĩnh gì cả, sợ bị trả thù mà bỏ rơi cả vợ sắp cưới, đàn ông mà như thế thì bảo vệ nổi ai.

Thu Vân cười với vẻ đồng tình thầm lặng . Huệ Linh nói tiếp :

- Tao thấy phục anh Tuấn đó Vân, lúc trước ảnh bảo vệ mày tới cùng . Chứ không sợ Huy Bình như anh Chuyên.

Thu Vân thở dài :

- Thôi, chuyện qua rồi . Nhắc lại làm gì.

- Nhắc lại rồi mà buồn chứ gì.
- Sao mà biết tao buồn ?
- Thật không ?
- Tao nghĩ chuyện gì đến sẽ đến . Những gì là của mình thì mình sẽ tìm lại, còn không phải thì thôi, cho nên tao không buồn.

Huệ Linh nhăn mũi :

- Mà nói chuyện khó hiểu bỏ xừ . Nói đơn giản đi, vậy là sao ?
- Chẳng có gì đâu.
- Vân này, nếu không còn gì với ông Chuyên, thì mà quay lại với anh Tuấn đi, tao thấy ảnh lo cho mà lắm . Kinh nghiệm cho tao biết, nếu người nào không còn thương mình, thì họ không tỏ vẻ quan tâm quá mức, anh Tuấn thì không rời mà lúc mà bị nạn, đó mới là người vì mình tới cùng.

Thu Vân chợt đứng lại, cố ý nhìn mặt Huệ Linh, mắt hơi nhướng lên như trêu chọc . Tự nhiên cô nàng đưa tay lên quệt mắt :

- Cái gì nhìn ?
- Lúc này mà bớt lạnh chanh, bớt nói nhiều, và có vẻ triết lý.
- Vậy sao... Ờ, chắc tại già rồi, sắp là bà Huệ Linh rồi.

Cả hai cười khúc khích . Và đi ra đường . Mỗi người đều đến xe của mình . Thu Vân đặt những bó hoa xuống nệm, rồi nhắm mắt lại thư giãn . Tối nay cô biết mình sẽ nghĩ về cuộc gặp với Chuyên lúc này . Bởi vì anh đã khơi cho cô một khoảng thời gian buồn bã sóng gió . Chứ chẳng phải vì xúc động.

Về nhà, cô đi thẳng lên phòng . Nhưng một hộp quà và một chùm bong bóng trên giường làm cô chú ý . Mà không phải chỉ có bong bóng trên giường, chúng bay lơ lửng đầy cả phòng, nhìn thật đẹp mắt.

Thu Vân ngơ ngác đứng nhìn . Không hiểu ai đã làm điều này cho mình.

Thu Vân ngơ ngác đứng nhìn . Không hiểu ai đã làm điều này cho mình . Cô bước đến, cầm chiếc hộp định mở ra xem . Nhưng tiếng chuông reo lên làm cô đặt chiếc hộp xuống, quay qua nhắc máy :

- Alô.

Trong ống nghe, giọng Quốc Tuấn vang lên dịu dàng :

- Em về lâu chưa ?

Thu Vân chợt thấy hồi hộp :

- Em vừa mới về, có phải anh đã làm chuyện này không ?
- Em thích không ?

- Chưa bao giờ... em không nói được . Nhưng tại sao anh làm thế ?

- Anh muốn em nhớ ngày kỷ niệm của hai đứa mình.

Thu Vân nhúu mày cố nhớ . Nhưng chịu thua . Cô thì thầm :

- Ngày gì vậy anh ?

- Đó là ngày anh thấy em lần đầu tiên, khi em đến phòng thu của anh.

Thu Vân chớp mắt cảm động :

- Tại sao anh lại lấy ngày đó, mà không là lúc anh tỏ tình với em ?

- Anh nghĩ anh đã chọn em từ lúc đó, cái đó mới có ý nghĩa.

Hình như cảm thấy nói ra không tiện, Quốc Tuấn chợt yên lặng, Thu Vân cũng cố nén xúc động, cô nói nhẹ nhàng :

- Bong bóng đẹp quá, phòng em đẹp chưa từng thấy . Em thích lắm.

- À, có chuyện này anh cần nói với em . Anh sẽ làm bộ phim video, chỉ tuyển những bài hát của anh, nếu anh mời, em có đồng ý không ?

- Vâng . Em không từ chối.

- Đó là album riêng của em đó Vân, chỉ một mình em thôi coi như làm kỷ niệm cho anh vậy.

- Em nói rồi, em rất hân hạnh nhận lời, nói thế có khách sáo không ?

- Không nói thì hay hơn . Anh sợ nghe em khách sáo, ừ một tiếng là đủ rồi.

- Em đùa đấy.

- Chừng nào sẽ bắt đầu đây ?

- Tùy anh.

- Trong thời gian quay phim, anh muốn bắt cóc em, tuyệt đối em sẽ không tham gia chương trình khác . Chỉ là của anh thôi.

Thu Vân rất thích nghe câu nói này . Cô chợt nhớ có một thời cô từ chối hát những bản nhạc của anh . Có một thời nghĩ về nhau bằng cảm giác nhức nhối . Cô chợt đứng bần thần mà không nhớ là đang nói chuyện.

Quốc Tuấn có vẻ ngạc nhiên với sự yên lặng bất ngờ của Thu Vân, chờ hoài không nghe cô lên tiếng, anh hỏi thận trọng :

- Em nghĩ gì vậy Vân ?

- Em đang nhớ, có một lúc em ghét hát nhạc của anh.

Trong máy, cô nghe tiếng anh cười khẽ :

- Còn bây giờ ?

- Em cảm thấy, hình như em không muốn hát nhạc của ai khác, ngoài anh.

Quốc Tuấn im lặng khá lâu, không biết anh nghĩ gì về câu nói đó . Thu Vân chỉ nghe một tiếng cười nhỏ trong máy . Rồi giọng anh có một cái gì đó rất đặc biệt :

- Em hoàn toàn thoát ly rồi chứ, Vân ?

Câu nói tối nghĩa như thế, nhưng Thu Vân vẫn hiểu . Cô trả lời như kể :

- Lúc tối nay anh ấy đến tìm em . Nhưng em đã từ chối, em hiểu mình không còn vương bận gì nữa . Đối với em bây giờ, tình cảm là một cái gì vừa mơ hồ vừa rất xa.

- Anh hiểu, em cần phải có một thời gian nữa, một thời gian như giấu lặng trong bản nhạc . Rồi em sẽ trở lại như trước . Cần những gì mình đã từng thích.

- Vâng, em cũng đã từng nghĩ như vậy.

- Bây giờ em hoàn toàn tự do rồi đó Vân . Anh nghĩ em sẽ không bị chi phối bởi bất cứ ai.

- Em cũng không biết, có điều là trong thời gian này em muốn được yên tĩnh . Em đọc câu này cho anh nghe nha :

"Cũng có lúc, xin anh, để cho em yên lặng

Như làn sóng xanh sông vẫn tặng cho bờ".

Vậy đó, khi bình lặng rồi, em sẽ khác đi . Có lẽ lúc đó em sẽ bắt đầu cho những ý nghĩ mới.

Quốc Tuấn lại im lặng rất lâu . Thu Vân ngồi xuống giường, kiên nhẫn chờ . Cuối cùng anh nói bằng một giọng rất trầm :

- Anh biết đây là lúc em không thể tiếp nhận, nhưng anh vẫn nói điều này . Một câu thôi, là anh vẫn yêu em . Chúc em ngủ ngon.

Thu Vân còn đang ngơ ngẩn thì Quốc Tuấn đã gác máy . Cô cũng nhẹ nhàng bỏ máy xuống . Rồi cứ ngồi yên trong phòng, những chiếc bong bóng vẫn bay lơ lửng . Có một chiếc lơ lửng trước mặt cô . Thu Vân im lặng nhìn . Cô chợt nhớ có lần Huệ Linh nói về chuyện của cô với Quốc Tuấn bằng một câu "nhạc" . Đó là bản tình ca còn bỏ dở.

Xuất bản năm 2000

- Hết -

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>